

ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးဌာန

မမသဒ္ဓါဗေင်

ကြယ်ကိုရီသောနေ့သုံးဝင်း

အမည်
ကျမ်းဂါရေးသား

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၉၁၀၅၁၁
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၀၈၀၆၁၁
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၁၊ စက်တင်ဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်အောင်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၆၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅-၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်

ကြယ်ကိုရံသော နေသုံးစင်း / မမသဒ္ဒါမောင် ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၀ ။

၃၀၁ စာ၊ ၁၂. ၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ကြယ်ကိုရံသော နေသုံးစင်း

ဟိုး... (ဆန်လို့ရသလောက်အထိ ဆွဲဆန့်ထားတဲ့) ရှည်ရှည်
ဘုန်းကပေါ့ကွယ်...

အင်မတန်မှ ချောမောလှပလွန်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
နဲ့သတဲ့။ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့အတူ တစ်နှစ်တည်း လပိုင်းသာ၊ ခြားပြီး
ခမွေးလာကြတဲ့ ခပ်ချောချောကောင်လေးသုံးယောက်က အဲဒီကောင်
မလေးရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း အပေါင်းအဖော်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ နွေမှာ တိုက်တဲ့လေ၊ ဆောင်းမှာ ကျတဲ့နှင်း၊ မိုးမှာ ရွာ
တဲ့မိုးတို့နဲ့အတူ ရာသီအလီလီပြောင်းပြီး သွားအတူ၊ စားအတူ၊ ကစား
အတူ နေခဲ့ကြရာမှ ခုဂဏန်းမှ ဆယ်ဂဏန်းအထိ အသက်တွေ ကြီး
လာကြတာပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်ဆယ်ကျော် ရှစ်နှစ်ပတ်လည်အရွယ်မှာ ထိုကောင်
လေးသုံးယောက်ရဲ့မေတ္တာရည်တွေဟာ ကောင်မလေးအပေါ် ယိုဖိတ်ပြီး
(အချင်းချင်း) အရင်က ချစ်ခင်ရင်းစွဲရှိခဲ့ပါလျက်နဲ့ မသင့်မမြတ်ဖြစ်
လာတော့သတဲ့။

အဲဒီအခါမှာတော့ ကောင်မလေးက သူမရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းသုံး
ယောက်ကို စိတ်ဝမ်းမကွဲစေလိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေး
ချယ်ဘဲ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမထက် အသက်(၁၀)နှစ်ကျော်ကြီးတဲ့

လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သွားလေသတဲ့ကွယ်။

'သီတာ'...အင်ဂျင်နီယာဖြစ်စေချင်လို့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်
နဲ့ ကြိုးစားပါဆိုပြီး တိုက်တွန်းခဲ့ပြီးမှ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ သူ့စိမ်း
တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်သွားခဲ့တဲ့နေ့မှာပဲ ကိုယ့်နှလုံးသားတွေ
တစ်စစီ ကွဲကြဲခဲ့ရတာအမှန်ပါပဲ။

(သီဟ)

'စိမ့်'... ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ဆေးကျောင်း (၇)နှစ်တက်ပြီးရင် စဉ်းစားထားတဲ့အဖြေကို ပြန်ပေးမယ်ဆိုပြီး တကယ်တမ်းကျ ကျောင်းတစ်ဝက်မှာပဲ ကိုယ် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။ ကိုယ်တို့သုံးယောက်စလုံးကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်သာ ချန်ထားရစ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။

(သူရ)

'စမ်းရေ'...မင်းလိုပဲ သွက်လှချည်ရဲ့ဆိုလို့ Law major ကိုပဲ ကိုယ်ယူခဲ့တာပါ။ လေးနှစ်ဆိုတာ ဘာများကြာမှာမို့လဲ။ အဲဒါကို သိသိကြီးနဲ့တောင်မှ ကိုယ် Final ပြီးခါနီးမှာ ကိုယ်တို့သုံးယောက်ထဲကမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်သွားရအောင် မင်းအသည်း ဒီလောက်မာရသတဲ့လား...

(သူရ)

ကျွန်မ၊ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံးဘာပေါ်မှာ
ဘယ်သူ့မှတော့တဲ့အကြောင်းမျိုးနဲ့ ဘာဖြူစင်သုံးခုစီမိတာ
ပါ။ ဘယ်လောက်ကို ချိန်ခွင်လျှာ ပိုမိုလိုက်တာနဲ့ ကျန်
နှစ်ယောက်ရဲ့ဘုန်းတွေကို အဲဒီဘယ်လောက်ကြီး ဘား
လုံးစိတ်ဝမ်းကွဲမှာကို စမြစ်စေချင်တာနဲ့ ကျွန်မဘာပေါ်မှာ
သဘောထားကြီးကြီး ဖြစ်သိန်းနေတဲ့ 'ကိုကိုကြီး' ကိုပဲ
ရွေးခဲ့လိုက်မိတာပါ။

သို့သော်... မရွေးလို့မရဘဲ ကံကြမ္မာဘာလှည့်
ဘာပြောင်းမှာ ကျွန်မသိတဲ့အခါလုံးယောက်ဘဝက
ကြီးတစ်ချောင်းကိုတော့ အဲဒီသုံးယောက်ကို စည်းလုံး
ခိုင်မြဲစေဖို့ ချန်ထားပေးခဲ့ပါတယ်လေ။

(သိတာစိန်စမ်းစရာ)

အသည်းကွဲပုံပြင်တစ်ပုဒ် အဆုံးသတ်ပြီးနောက်
ငါးနှစ်ခန့်ကြာသော်...

အခန်း (၁)

Taxi သုံးစီးက ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခု၏ရှေ့မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
ရပ်သွားကြလေ၏။ ရှေ့ဆုံး Taxi ပေါ်မှ ဆင်းလာသူကတော့ အင်ဂျင်
နီယာလေး ဦးသီဟဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ Taxi ပေါ်မှ ဆင်းလာသူကတော့ House စ, ဆင်းနေ
သည့် ဆရာဝန်ပေါက်စလေး ဦးသူရပါပဲ။

နောက်ဆုံး တတိယ Taxi ပေါ်မှ ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာဆင်း
လာသူကတော့ ရှေ့နေပေါက်စ ဦးရာဇာပင်ဖြစ်ချေ၏။

ကားခ အသီးသီးရှင်းပြီးသည့်နောက် Taxi သုံးစီးစလုံး လမ်း
ထဲမှထွက်သွားစဉ် လူငယ်သုံးဦးစီတန်း၍ ယှဉ်ရပ်လိုက်ပါ၏။ Tie ကို

ကိုင်ကာ လျှော့သလိုလုပ်လိုက်သည့်သီဟနှင့် သူရလိုပင် တို့က်ပုံကို ညီရန် ရာဇာကလည်း ဆွဲဆန်လိုက်လေသည်။

ပြီးနောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ချက်ကြည့်ကာ နှုတ်ဆက်စကားမဆိုဘဲ ဟင်းလင်းဖွင့်ထားပေးသောသံတံခါးဝမှ ဖြတ်သန်း လျှောက်ဝင်လာသည့်ခြေလှမ်းတို့က တညီတညွှာ။

ခန်းနားထည်ဝါလှသောတိုက်အိမ်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည့် ခေါင်းတို့ကလည်း တစ်ပြိုင်တည်းပါ။

အလိုလေး! သူတို့လိုသာမန်ဘဝလေးနဲ့ လားလားမျှမသက်ဆိုင်အောင် သူတို့ချစ်မြတ်နိုးလှတဲ့မိန်းကလေးက ပိုင်ဆိုင်နေတာပါလား။

တိုက်ကြီး၏အဝင်ဝရောက်စဉ်ခိုက် အိမ်ဝမှာ ကြုံနေသည့်အမျိုးသမီးကြီးက နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက်လေသည်။

“မင်္ဂလာပါကွယ်၊ အန်တီက သီတာလေးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူပါ။ မောင်ရင်တို့က သီတာလေးရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်က သီဟပါ”

“ကျွန်တော်က သူရပါ”

“ရာဇာပါ အန်တီ”

အန်တီကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး လှေကားရှိရာဆီ လက်

နှစ်ဖက်ဖြင့် တစ်ခုတည်းညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

“ဒီလှေကားကနေ တက်သွားပါကွယ်၊ အပေါ်ထပ်အခန်းထဲမှာ မောင်ရင်တို့ကို သီတာလေး စောင့်နေပါလိမ့်မယ်။ ရွှေပုံရေ လူကြီးမင်းတွေကို နှင့်မမလေးဆီကို ခေါ်သွားပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး... ကြွပါရှင်”

အသက် (၁၈)နှစ်အရွယ် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးနောက်မှ သူတို့သုံးယောက် တက်လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ သူတို့ကို ဖိတ်စာဆန်ဆန် စာအိတ်လေးပွဲပြီး ဖိတ်လို့လာခဲ့ကြတာကို အောက်ထပ်ညွှတ်ခန်းမှာ စောင့်မနေဘဲ အပေါ်ကိုတက်လာခိုင်းသတဲ့။

ဒီကောင်မလေးတော့ ချမ်းသာသွားတာနဲ့ အခြေခပ်ကြီးကြီး မာနရှင်များ ဖြစ်နေလေပြီလား။

Steel လက်ရမ်းနှင့် လှေကားထစ်တွေကိုတက်လာခဲ့ပြီး အခန်းအသီးသီးကို ဖြတ်ခဲ့ကြ၏။ ထောင့်ဆုံးတစ်နေရာမှာ ကောင်မလေးခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သဖြင့် သူတို့ပါ ခြေစုံရပ်လိုက်ရလေသည်။

“ဒီအခန်းထဲ ဝင်သွားပါရှင်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကောင်မလေးက ဦးညွှတ်ပြကာ သူတို့ရှေ့မှ ထွက်သွားလေ၏။ သုံးယောက်သား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်ပြီးနောက်

ခေါင်း ဆတ်ခနဲညိတ်ကာ သီဟက တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။

တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်လား။ အခန်းထဲမှာ မီးရောင်မှိန်မှိန်သာ ထွန်းထားတာပဲ။ သုံးယောက်သား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တန်းစီပြီး လိုက်ကာ တပ်ထားသည့် ခုတင်အနီးသို့ တိုး၍ လှမ်းလာခဲ့၏။

အဖြူရောင်လိုက်ကာကို ဆွဲဖယ်အပြီးမှာတော့ အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူထက်မှာ သွေးမရှိတော့သည့် နှယ် ဖြူဖျော့စွာလှဲလျောင်းနေသည့် သူတို့၏မင်းသမီးလေးကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရ၍ အံ့သြသွားရလေသည်။

“သီတာ”

“စိန့်”

“စမ်းရေ”

သုံးယောက်သား ပြိုင်တူခေါ်လိုက်မိစဉ် မှေးပိတ်ထားသည့် မျက်စွဲလေး ဖျတ်ခနဲပွင့်လာလေ၏။ အလို! မျက်ဝန်းတွေက အားပျော့မှုန်ဝါးလှသည်လား။

“ရောက်လာကြပြီလား”

တိုးလျှလျအသံလေး တီးတိုးထွက်လာစဉ် ခုတင်ဘေးရှိ ခုံတန်းမှာ သုံးယောက်သား ဝုန်းခနဲဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါ၏။ ထိုင်မိအခွင့်ပင်

သေးပါဘဲ ထိုင်နှင့်ကာ သူပ၏လက်တံသွယ်သွယ် ဝဲလာ၍ မြိုင်တူသွယ်လိုက်မိကြလေသည်။

“ငါပြောစရာရှိလို့ နင်တို့ကိုအကြောင်းကြားလိုက်တာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ သီတာရယ်”

“ကြည့်ပါဦး၊ စိန့်ရယ်၊ အရိုးပေါ်အရေတင်သလောက်ပဲ ရှိတော့တာပါလား”

“စမ်းရေရယ်၊ နင်ခုလိုဖြစ်သွားရလောက်အောင် စိတ်သောကတွေ ရခဲ့တာလားဟင်”

မေးခွန်းတွေ ပြိုင်တူထွက်လာသမျှ သူမ ဘာတစ်ခုမှပြန်မဖြေပါ။ အသက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းရှုရှိုက်နေပုံက ပင်ပန်းလေစွ။ ဟိုစဉ်က ခင်လွယ်ရှိခဲ့တဲ့ပါးချိုင့်လေးကို သူတို့ မတွေ့ကြရတော့တာ ကြာပြီပဲ။

“ငါပြောမယ်”

“ပြောပါ သီတာ၊ ပြောပါ”

“ပထမဆုံး ငါ့ကြောင့်... ငါ့ကြောင့်... နင်တို့သုံးယောက် နာဘွင်ခဲ့ရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါရစေ”

“မဟုတ်တာ စိန့်ရယ်၊ အမှန်ကန်ဆုံး နင်ရွေးချယ်သွားတာကို ခံတို့နားလည်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သီတာရယ်၊ အဲဒီအတွက် ခေါင်းထဲထည့်မထား
ပါနဲ့”

“ကိုယ်တို့ခွင့်လွှတ်ပါတယ် စမ်းရေ မေ့ထားလိုက်ပါ”

အားပျော့ပျော့အပြုံးက မပီပြင်၊ ပြုံးဖော်တော့ ရုက္ခသားပါပဲ။
အသက်ကိုအားတင်းရှုရှိုက်နေရပါလျက်နဲ့ သူမ စကားကို အများကြီး
ပြောရဦးမှာလေ။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

“မလိုပါဘူးကွယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့... လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က ငါ့ယောက်ျား ကား Acci-
dent ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားပြီ”

“...”

“အခု ငါ့မှာ... ငါ့မှာ... ကုသလို့မရတဲ့ ဦးနှောက်အကျိတ်
Cancer ရောဂါရနေပြီ သူငယ်ချင်းတို့ရဲ့”

“ဘယ်လို!”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ စိမ့်ရယ်၊ စောစောစီးစီးသိမှ ကုလို့ရမှာပေါ့။
ဒီလောက်ထိ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေခဲ့ရလား”

ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါပြလေ၏။ စိတ်လျှော့ထားပြီး ထင်ပါ

ခဲ့။ မှိန်ပျော့ပျော့အလင်းအောက်မှာ အသက်ကို အနိုင်နိုင်ရှုရှိုက်နေ
သည့်သူမလိုပင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး အသက်ရှုကျပ်လာသည့်နှယ်
မိတားလာရလေ၏။

“ငါ့မှာ ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို နင်တို့သုံးယောက်လက်
ထဲကိုပဲ အပ်ခဲ့ချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“လရဲ့ကိုယ်ပွား ကြယ်ပွင့်လေးတစ်ခုပါ”

ဘာကိုရည်ညွှန်းလိုက်တာပါလိမ့်။ ရုတ်တရက်မို့ ချက်ချင်းမသိ
သေးဘဲ သူမကိုသာ ခက်ငေးငေးကြည့်နေမိကြလေသည်။

“တာရာဆိုတဲ့ သမီးလေးပါ”

“ဘာရယ်”

“အဲဒီကလေးလေးကို နင်တို့ဆီမှာ ငါယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လက်
အပ်ခဲ့ပါရစေ”

“သီတာ”

“စိန့်”

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ စမ်းရေရယ်”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကူညီပေးပါ”

မျက်ဝန်းထောင့်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်ခု စီးကျလာတာမို့ သူတို့ အသံတိတ်သွားရလေ၏။ ဝေဒနာကို အဘယ်ကာလထိမျှ ခံစားနေရရှာပါလိမ့်။

“သမီးမှာ ရပိုင်ခွင့်တွေ အများကြီးရှိတယ်”

ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သူတို့သုံးယောက် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ နေပျော်သလောက် အနည်ထိုင်နေခဲ့ပါပြီလေ။

“အဲဒါကိုသိလို့ သူ့ဆွေမျိုးတွေရော၊ ငှါဆွေမျိုးတွေပါ ကလေးကို လုမွေးချင်နေကြတယ်”

ကြောက်စရာအန္တရာယ်ပါပဲလား။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ထက် ကလေးရဲ့ရပိုင်ခွင့်ကိုပဲ ကြည့်ကြတဲ့ ပုထုဇဉ်ပီသကြပါပေရဲ့။

“သမီး (၁၈)နှစ်ပြည့်ရင် အဲဒီရပိုင်ခွင့်မှန်သမျှ သူခံစားခွင့်ရမှာ။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့... အဲဒီမတိုင်မီ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့ရင်တော့ အဲဒီအဖေတွေကို သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့လူကပဲ ရသွားမှာလေ”

“ဟာ!...”

ဘုရားရေ! တကယ့်ကို ဧရာမ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာကြီးပါပဲလား။ ဒါကြောင့် ကလေးကို ဟိုဘက်ဒီဘက်ဆွေမျိုးတွေ အပြိုင်လုနေကြတာ

ပေါ့လေ။

“ဒါကြောင့် ဘယ်ဘက်ကိုမှမပေးဘဲ ငါ သိပ်ချစ်တဲ့ ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေလက်ထဲကို သမီးရဲ့အသက်နဲ့အတူ အင်ခဲ့ချင်တာပါပဲ”

“သိတာရယ်... ကလေးကိုစောင့်ရှောက်ဆိုရင် ကိုယ်တို့စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ သူ့ဆီက ဘာဆိုဘာမှ ကိုယ်တို့မမျှော်ကိုးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းရဲ့ကိုယ်စား ကလေးကို ကိုယ်တို့ပြုစုပေးမှာပါ။ ယုံပါ... စိမ့်ရယ်”

“ကလေးရဲ့အမွေတွေကို သူ့အသက်(၁၈)နှစ်ပြည့်တဲ့အထိ ကိုယ်သိန်းသိမ်းပေးမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ် စမ်းရေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ”

မျက်ရည်တွေကြားမှ အပြုံးက သက်ဝင် တောက်ပလွန်းလှ၏။ မျက်နှာကြက်တည့်တည့်ကိုသာငေးရင်း ပြောနေတာမို့ သူမအမြင်တွေ ဒါးနေပြီမှန်း သူတို့သဘောပေါက်ပါသည်။ နေဝင်ချိန်ကို သူမစောင့်ဆိုင်းနေလေပြီလား။

“မလိုပါဘူး သိတာရယ်”

“ကတိ... ကတိပေးပါ”

“ဘာကတိများလဲ”

“သမီးရဲ့အဖေနေရာမှာ နင်တို့... တစ်သက်လုံးရှိနေမယ်ဆိုတဲ့ ကတိလေ”

‘အဖေ’တဲ့၊ ‘အဖေ’ဆိုပါလား။ ဒီနာမ်စားကို သူတို့ဘဝတစ်လျှောက် တစ်ခါမှ မဖျော်လင့်ထားခဲ့။ သူတို့သိပ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးရဲ့ ခင်ပွန်းနေရာကို ကိုယ်စားပြုရရှိမှာမို့ ရင်ထဲမှာ ဒီနိုးခနဲဆောင့်မြည်သံက ကျယ်လောင်လှလေ၏။

ကလေးရဲ့ဖခင် လုပ်ရမှာတဲ့လား...

“ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ပေးပါတယ် သီတာ... ပေးပါတယ်”

“သူရနဲ့ ရာဇာရော”

“ပေးပါတယ် စိမ့်ရဲ့”

“ကိုယ်လည်း အတူတူပါပဲ စမ်းရေ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

အပြင်မှလေအေးတို့က ပြတင်းလိုက်ကာကိုဖြတ်၍ တိုးဝင်လာသဖြင့် စိမ့်အေးသွားရလေ၏။ ခါးတစ်ဝက်သာ ခြုံထားသည့်စောင်ကို ရာဇာက ကိုယ်ပေါ်အထိ ဆွဲခြုံပေးလိုက်ပါသည်။ ‘စမ်းရေ’နွေးထွေး

ပြီစေတော့။

“သမီးကို သူ့အဖေ လာခေါ်မယ်ဆိုပြီး တစ်နေရာမှာ ဆွေမျိုးတွေ မသိအောင် ငါအပ်ထားပေးတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“မာသာတွေရဲ့ Catholicism (ကက်သလစ်ကျောင်း)မှာပါ”

“ဟင်!”

“အဲဒီမှာ နင်တို့သုံးယောက် လက်မှတ်တိုးပြီးမှ သမီးကိုခေါ်လို့ရပါမယ်။ ကလေးအတွက် ထောက်ပံ့စရိတ်မှန်သမျှကို ငါ့ရှေ့နေနဲ့ လွှဲပေးထားခဲ့တယ်”

သက်ပြင်း ပြိုင်တူချလိုက်မိပါ၏။ သူမ အတော်လေး မောနေရှာရောပေါ့။

“သမီးကို ငါ့ဘဝနဲ့ မရှင်သန်စေချင်လို့ ဖခင်ရဲ့အငွေအသက်အောက်မှာရှိစေချင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါစိစဉ်ပေးခဲ့တာကို နင်တို့ နားလည်ပေးပါ။ သမီးကို အားငယ်သိမ်ငယ်စွာနဲ့ မကြီးပြင်းစေချင်ဘူး။ နင်တို့သုံးယောက်စလုံးရဲ့ မေတ္တာ၊ အကြင်နာ၊ အင်အားတွေနဲ့ ရှင်သန်ခွင့်ပေးကြပါလို့။ ငါစိတ်ချပါရစေ”

“စိတ်ချပါ သီတာ”

“ငါ့ရှာပနကိစ္စပြီးတာနဲ့ သူ့ကိုသွားခေါ်လို့ရပါပြီ သူငယ်ချင်းတို့ ရယ်”

မျက်စိကို နှိတ်ချလိုက်လေ၏။ ကိုင်ထားသည့်လက်တံလေး နျော ကျသွားစဉ် သူတို့ပြိုင်တူအော်ခေါ်သံက အမြင့်ဆုံးပင်။

အပြင်မှာ မှောင်မိုက်ချေပြီပဲ။

လတစ်စင်း မြေကို ကြွသက် ပြုတ်ကျသွားတာကို သူတို့သုံးဦး သာ ရင်ကွဲပြီး မြင်ခဲ့ရတာအမှန်ပါလေ။

အခန်း (၂)

“တို့သုံးယောက် စုပြီး နေဖို့လိုပြီ”

“ငါက အဒေါ်တွေနဲ့နေနေတော့ ကလေးကိုခေါ်ထားလို့မဖြစ် ဘူး။ ငါ့တူတွေတူမတွေက အနိုင်ကျင့်ခိုလ်ကျပြီး ကလေးတွေ မတည့် ဖြစ်မှာ”

“ငါလည်း အခဲဆောင်ငှားနေရတာဆိုတော့”

“ကဲ၊ တော်ပါပြီ၊ ငါတိုက်ခန်းမှာပဲ အကုန်စုနေကြတာပေါ့”

ဒေါက်တာသူရစကားကို ကျန်နှစ်ယောက် ထောက်ခံလိုက်ကြ လေ၏။ သူရက တိုက်ခန်းပိုင်ရှိတာမဟုတ်လား။

“ဒါဆို အဆင်ပြေသားပဲ”

“အိပ်ခန်းက တစ်ခန်းပဲရှိတာနော်”
“ဘာ! ဒါဆို ငါတို့က ဘယ်မှာ ခွေးတိုးဝက်ဝင် အိပ်ရမှာလဲ”
“အေးလေ”

“ဒါကတော့ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ကြည့်ကျက်စီစဉ်ပေါ့ကွ။ ငါက တော့ ငါ့အိပ်ခန်းထဲ ငါအိပ်မှာပဲ။ နေဖို့စရိတ်မလိုအောင် စီစဉ်ပေး တဲ့အတွက် စားစရိတ်၊ ငိတာခ၊ ရေဖို့၊ အဲဒါတွေကို မင်းတို့နှစ်ယောက် ခံ”

“ဟာ၊ ဒါတော့ မမျှတဘူး။ အဲဒီစရိတ်တွေက ပိုကြီးတာကွ”
“ဟုတ်တယ်၊ မျှမျှတတလုပ်ပါ သူရဲ့ရ၊ မင်းက တို့နှစ်ယောက် ထက် ဝင်ငွေပိုကောင်းရဲ့သားနဲ့ ဒီလိုတော့ မတွက်ကပ်ပါနဲ့”

“ထားပါတော့၊ ငါတို့က ဧည့်ခန်းမှာ ညအိပ်ပြီး မနက်ထလို့ ဖြစ်တာပဲ။ ဒါနဲ့ကလေးကို ဘယ်မှာသိပ်မှာလဲ”

“ငါနဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာ အတူတူသိပ်မှာပေါ့”

“ဘာ...”

“ဟေ့ကောင် သူရ မင်းအိမ်တွင်းဆိုပြီး ဗိုလ်သိပ်မကျချင်ပါနဲ့ ကွ။ သမီးက ငါတို့နှစ်ယောက်နဲ့လည်း ဆိုင်တာကို”

“ဟုတ်တယ်... မင်းနဲ့ချည်း အတူအိပ်မှတော့ မင်းကိုပဲ ပိုသံ

ယောဇဉ် တွယ်တော့မှာပေါ့။ မရဘူး... ငါတို့ကန့်ကွက်တယ်။ ဒါပဲ”

ရှေ့နေလေသံနှင့် ထကန့်ကွက်သည့်ရာဇာကို ဆိုင်ထဲမှလူတွေ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတာမို့ ရှက်ရှက်နှင့် ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါကလည်း အကျင့်ကို မိနေတာကိုး။

“ဒါဆိုလည်း မဲနိုက်ပြီး ခေါ်သိပ်ကြတာပေါ့”

“ဟ၊ ကလေးကို ဧည့်ခန်းမှာ သိပ်စရာလား။ မတော် အအေးမိ ပြီး ဂိသွားမှ ငါတို့ ကတိမတည်သလိုဖြစ်တော့မပေါ့”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ မပြောနဲ့ကွ။ ကလေးကို မငြီး မခွတ်”

“အဲဒါဆိုရင် မဲနိုက်ပြီး ခွဲကွာ... ငါ့ခုတင်မှာ လူချိန်းအိပ်တာ စည်းကမ်းရှိမှဖြစ်မယ်။ ကွမ်းတွေ ဆေးလိပ်တွေ ဘာမှသောက်ဖို့စိတ် မကူးလေနဲ့။ အိပ်ရာမသန့်ရင် ငါရော သမီးပါ Allergy ဖြစ်ကုန်မှာ”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာကွာ”

သီဟနှင့်ရာဇာက ယောက်ျားတွေတန်မဲ့ သူရကိုမျက်စောင်းခဲ လိုက်ကြလေ၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူက နဂိုကတည်းက ခပ်သန့်သန့် နေလာခဲ့တဲ့ကောင်ပါ။ တစ်နေ့ အဝတ်သုံးခါလဲဝတ်ပြီး တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းတာရော၊ အပြင်ဝတ်ကို တစ်ရက်ထက် ပိုပြီးပြန်မဝတ်တာက

ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့်ပါပဲ။

“နေဦး... အရေးကြီးတာရှိသေးတယ်။ တို့အလုပ်သွားချိန်မှာ သမီးကို ဘယ်သူထိန်းမှာလဲ”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ စဉ်းစားထားဦး”

“ကလေးက ဘယ်အရွယ်မှန်းမှ မသိသေးတာကို။ အရမ်းငယ် လွန်းရင်တော့ နာနီရော၊ နို့မွှေးဖိုးရော လိုမယ်။ နည်းနည်းကြီးလို့က အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကလေးထိန်းကျောင်းပို့...”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ သူများကလေးတွေနဲ့ အုပ်ရောရော ကျောက်ရောရော သွားထားလို့၊ ကလေးကိုဂရုမစိုက်မှ ငါတို့ မဟာ အကုသိုလ်ဝင်မှာ”

“မှန်တယ်၊ မူကြိုထားရင်လည်း သူများကလေးတွေ အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျတာမျိုးဖြစ်မှ ငါတို့ရင်ကွဲမှာ။ ပြီးတော့ အကျင့်ကောင်းတွေ၊ ဆဲတာမျိုးတွေ တတ်လာဦးမှာ။ အဲဒါလည်း သွားထားလို့မရဘူး”

“ဒါဆို အိမ်ခေါ်သင်တဲ့ကျူရှင်ဖိုး ကုန်ဦးမယ်။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ ကလေးမရောက်ခင်ကတည်းက Plan ချထားမှဖြစ်မှာ။ ဘာပဲ ကုန်ကုန်... သုံးနဲ့စား၊ ဒါပဲ”

အင်ဂျင်နီယာပီ အတွက်အချက်ပြန်သည့်သီဟကို သူတို့နှစ်ဦး

ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်ကြပါ၏။ ဘယ်နှယ်ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်နော်။ အရင်က ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးလုပ်နေခဲ့တာ အသားကျနေတာလေ။ ခုတော့ ဒီသမီးလေးကြောင့် သူတို့ ဦးနှောက်တွေ ပူလာတဲ့အထိ စဉ်းစားနေရပါရောလား။

“ခေါင်းစားလိုက်တာကွာ”

“အေး၊ ပြောတော့သာ Star တဲ့။ ခုကတည်းက တို့ Memory ထဲ Virus ဝင်နေပြီ”

“မင်းကလည်း အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွ။ စိမ့်ကိုတကယ်ချစ်မှတော့ သူ့ကလေးကိုလည်း တို့မေတ္တာကို အပြည့်အဝပေးနိုင်ရမှာပဲ”

“အေးပါ... ဒါကို ငါတို့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေကိုလည်း ကြိုတွေးထားမှဖြစ်မှာနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟ၊ တို့က ဒီအတိုင်း တစ်သက်လုံး နေသွားမှာမှမဟုတ်ဘဲ။ တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် သမီးနဲ့လုံးဝ မသက်ဆိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကိုတော့ သိထားမှဖြစ်မယ်။ သမီးကို ဘယ် မိထွေးလက်ထဲမှ ထည့်မပေးနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ”

အံ့မယ်၊ တွက်လိုက်တာတော့ ဟုတ်နေတာပါပဲ။ ကလေးကိုမြင်

တောင်မှ မမြင်ရသေးမီ သမီးရဲ့တကယ့်အဖေနေရာမှာ ဝင်ခံစားပေးနေမိပြီကော။

ဟုတ်တယ်၊ တစ်သက်လုံး လူမျိုးကြီးတွေဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်သွားမှာမဟုတ်တာမို့ သူတို့မှာ ဘာညာဘာညာကိုယ်စီတော့ အသီးသီးရှိကြတာလေ။

“အင်း၊ ငါ နိုင်နဲ့ညှိကြည့်ပါဦးမယ်”

“ဘာညှိမှာလဲ”

“သမီးကိုချစ်လာအောင် စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့ကွ”

“မထင်နဲ့ ဟေ့ကောင်... ဘယ်သူကမှ သွေးမတော်သားမစပ်

ကလေးကို သမီးအဖြစ်လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး သီဟရီ”

“မင်းရဲ့သင်္ဃေကရော ကလေးချစ်တတ်လို့လား”

“ကဲ၊ တော်ကြပါတော့ကွာ တို့တွေ သက်ဆိုင်သူတွေကိုတော့ ကြိုရှင်းပြထားဖို့လိုတယ်။ ဒါ စာမေးပွဲစစ်ရာလည်း ရောက်သွားတာပေါ့။ သမီးကို သမီးလိုလက်မခံတဲ့ရည်းစားကို စာမေးပွဲကျတဲ့အတွက် ယူခွင့်မရှိ... ပယ်ရမယ်”

“ဟာ... ဒါတော့”

“မင်းရဲ့စပယ်ကရော... သဘောထားကြီးမယ်ထင်နေသလား”

သူရရဲ့”

“ငါ့စပယ်ကိုများ အထင်သေးလို့ ယူထားတဲ့ Major ကိုက Child ကွ”

“ဟေ့ကောင်၊ စကားပြောရင် ဘိုလိုညှပ်ညှပ်မပြောနဲ့ကွ။ ကလေးနားမလည်ဘဲဖြစ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါမှ ငါ့သမီး အင်္ဂလိပ်စာတော်မှာ”

“ဒါဆို ငါက သချာသင်ပေးမယ်”

“ဒါဖြင့် ငါက မြန်မာစာ သင်ပေးရမှာလား”

“မင်းက လျှာရှည်တဲ့ရှေ့နေပဲဟာ၊ သင်ပေါ့”

မကျေမနပ်ဖြင့် မျက်စောင်းတွေ အသီးအသီးထိုးကာ စားပွဲပေါ်လက်ထောက်၍ ငြိမ်သက်သွားရပြန်လေ၏။ သီဟရေ့မှာ ရှိနေသည့် Premier coffee ခွက်၊ သူရရှေ့မှာ ရှိနေသည့် Royal Teamix ခွက်နှင့် ရာဇာရှေ့မှာ ရှိနေသည့်ခွားနို့ခွက်တို့က အေးစက်စက်အဖြစ် သို့ ရောက်နေချေပြီ။

သီဟနှင့်သက်ဆိုင်သူ အင်ဂျင်နီယာမလေး ‘ခင်ခက်ခက်ခိုင်နင်းဆီ’ သည်လည်းကောင်း၊ သူရနှင့်ပတ်သက်နေသည့် ဒေါက်တာပေယ်ကြူကြူမွှေးမြမြ’သည်တစ်ဖုံ၊ ရာဇာနှင့်ဆက်နွယ်သည့် ရှေ့နေ

မလေး 'မေသဇင်ဖြူပွေးလှလှ'သည်တစ်သွယ် လှတပတလေးနှင့် အသီး သီးချောလှသည့် မိန်းကလေးများပေကို။

လက်ရှိတရားဝင်ရည်းစားတွေ မဟုတ်သေးပေမယ့် သူတို့အသီး သီးကို အဖြေကိုယ်စီကိုယ်ငှ ပြန်ဝေမျှမယ့် Chance က (၉၉.၉%) မဟုတ်လား။

အဲဒီမိန်းကလေးတွေကိုရှင်းပြရမှာတော့ နည်းနည်းအခက်အခဲ ရှိမှာ အသေအချာပါပဲ။ ကလေးကိုမလိုလားဘဲ ကဖျက်ယဖျက်တွေ လုပ်လာရင် သူတို့က သမီးဘက်မှာပဲ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ရတော့ မှာလေ။

ဪ... သူတို့ချစ်လှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေး ငယ်ချစ်ဦး 'သီတာစိမ့်စမ်းရေ'တစ်ယောက်ကဖြင့် သူတို့ဘဝကို ခပ်ရှင်းရှင်းမဖြစ် ဘဲ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်စေအောင် ကြိုးတစ်ချောင်း ပေးထားခဲ့ချေပြီကို။

- "အင်း ငါတို့တွေ ကြိုစိစဉ်ရမှာ များလှချည်လား"
- "ငါတော့ မြင်ယောင်နေမိသေးတယ်"
- "ဘာကိုလဲ"
- "ကလေးကိုငိုပြီး ငှက်ပျောတုံးဖက် သေရကိန်းလေ"
- "ဘာဖြစ်လဲကွ။ အဲဒါ ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်။ ဒါမှ သမီး"

ကို အသက်တမျှ ချစ်ရာရောက်မှာ"

"မင်းက ပေသီးခေါက်တဲ့ကောင်ပဲဟာ၊ မိန်းမမရရင် မိန်းမကို ဘာကျွေးရသက်သာတယ်ပဲတွေးမှာ၊ ငါသိပြီးသား"

"ဟေ့ကောင် သီဟ၊ မင်း ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ကွ။ ငါနဲ့ သဇင် က အပေးအယူမျှတပြီးသားပါ။ ငါ ဒီလောက်ကပ်စေးမနဲဘူး"

"သူကပဲ ပြောသေး။ တစ်ကျပ်ကို နှစ်ရွက်ခွာလို့ရရင် ခွာသုံးဦး ယှဉ်ကောင်ကများ"

"မင်းနော်၊ ငါ ထကန်မိတော့မယ်"

"ဟာ၊ တော်စမ်းကွာ၊ ကလေးတွေ ကျနေတာပဲ။ ဒါဆေးရုံနား က ဆိုင်ကွ။ ငါ့သိက္ခာကျအောင် မလုပ်ကြစမ်းပါနဲ့"

လာပြန်ပြီ၊ ဒင်းကတော့ သူ့ဆရာဝန်ဂုဏ်သိက္ခာကျမှာကို အမြဲ စိုးရိမ်ပြီး ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ မာန်တက်နေတဲ့ကောင်လေ။ အသန့် ကလည်း ကြိုက်သလားမမေးနဲ့။ လက်ကို ခဏခဏဆေးတာသာကြည့်။ ဝတ်သမျှ အဖြူရောင်သာများပြီး ရှိုးများများ Style ထုတ်တဲ့ မင်းသား ရုပ်လေ။

"နောက်နှစ်ရက်ဆို သီတာ့ကို သင်္ဂြိုဟ်တာ တစ်ပတ်ပြည့်ပြီ။ ငါတို့ သမီးကိုသွားခေါ်ရမှာ"

“အေး၊ ဒါဖြင့် ငါတို့ မင်းတိုက်ခန်းကို မနက်ဖြန်ပြောင်းရမှာ။ အခန်းကိုရှင်းထားဦး။”

“ငါက မင်းတို့လို ဖြစ်သလိုနေ... စည်းမရှိကမ်းမရှိကောင် မဟုတ်ဘူး။ နည်းနည်းပါးပါး dusting လုပ်လိုက်ရင်ပြီးပြီ။ ပစ္စည်းတွေက သူ့နေရာနဲ့ သူ စနစ်တကျထားပြီးသား။”

လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဖုန်သုတ်၊ တံမြက်စည်းလှည်းဆို ပြီးတာပဲ။ ဒါကို များ ဘိုလိုတစ်လုံးက ပစ်လွှတ်လိုက်သေးတာပဲ ကြည့်။ အဲဒီ ဘိုရှူးနဲ့ အတူနေလို့ကတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ နားထဲကို A to Z တွေ အလုံး အရင်းနဲ့ ဝင်သမျှဒဏ်ကို သည်းခံရတော့မှာပါလားနော်။

“ငါတို့ အဝတ်အစားတွေဘာတွေကို ဘယ်မှာထားရမှာလဲ။ ဒီ အတိုင်း သေတ္တာထဲတော့ ထည့်ထားလို့မဖြစ်ဘူး။”

“ငါ့အခန်းထဲမှာ ဗီရိုအကန့်တွေ ရှိပြီးသားပါ။ ငါရှင်းပေးထား မှာပေါ့။ ကြိုပြောထားပါရဲ့နော်။ ငါ့အဝတ်အစားတွေ၊ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကို ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ယူမကိုင်နဲ့ မသုံးနဲ့။ အဲဒီစည်းကို ဖောက်ရင် ငါ့အိမ်ပေါ်ကျနေ ခေါင်းနဲ့ဆင်းရဲပြီမှတ်။”

“အံ့မာ၊ ငါတို့ ဒီလောက်ထိ ခွက်မကျဘူး ဟေ့ကောင်။ စားတဲ့ သောက်တဲ့ပစ္စည်းတွေတော့ အတူတူသုံးမှ ရမှာပေါ့။”

“အဲဒါက ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အမြဲစားတဲ့ ထမင်းပန်းကန် နဲ့ ခွန်းခက်ရင်းကိုတော့ ယောင်လို့တောင် မထိမိပါစေနဲ့။”

“ကြီးကျယ်ပါ့ကွာ၊ မင်းကိုယ်မင်း... ဘုရင့်သားတော်များ ထင် နေလား။”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမြှင့်မှ အမြင့်ကိုရောက်တော့မှာပေါ့ ကွ။ မင်းတောင် တစ်နေ့တစ်နေ့ slab လောင်းဖို့ ငါးထပ်တွေ ဆယ် ထပ်တိုက်တွေပေါ် တက်နေရတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီသဘောမျိုးပဲ တွေး။”

လာလာချည်သေး။ ဒင်းနဲ့တော့ အစေးမကပ်ဘဲ အမြဲတကျက် ကျက်ဖြစ်ရတော့မှာပါလား။ ဟင်းနော်... သမီးမျက်နှာကြောင့် ဒင်း ကိုသည်းခံတယ်မှတ်။ နို့မို့ ဒင်းမျက်ခွက်ကို လက်သီးပြင်းပြင်းတစ်လုံး လောက်တော့ ပစ်သွင်းပြီပဲ။

“ကလေးက ငယ်သေးလို့ ငါတို့နဲ့ တစ်ယောက်စီအတူနေတာ က အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ အရွယ်ရောက်လာရင် ဒီလိုနေလို့မရတော့ ဘူးလေ။”

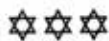
“အဲဒါ နောက် (၁၀)နှစ်လောက်မှ ရှင်းရမယ့်ကိစ္စ၊ ခေါင်းထဲ ကြိုထည့်မနေနဲ့။”

“ဟုတ်တယ်၊ ပထမဆုံးက ငါတို့မိန်းကလေးတွေကို အရင်ညှိရမလား... အရင်စဉ်းစား”

“မဖြစ်ဘူး၊ သမီးကိုအရင်ဆုံးခေါ်ဖို့က ပိုအဓိကကျတယ်။ သူတို့ကို ကြိုတိုင်ပင်မှ ကန့်ကွက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မှန်တယ်၊ ငါတို့တွေ အိမ်ပြောင်းပြီးတာနဲ့ သမီးကိုသွားခေါ်ကြတာပေါ့”

သုံးယောက်သား ငြိမ်သက်သွားကြပါ၏။ သမီးတို့ ‘တာရာ’ တဲ့လေ။ ဖြူဖြူချောချောလေးပဲလား။ သူမလေးရဲ့မိခင်လို ချစ်စရာပုံစံလေးပဲများလား။ မြင်ချင်လှပါပြီ သမီးရယ်။ ဒီအဖေသုံးယောက်အပေါ် သမီးမေမေ မပေးဖြစ်တဲ့သံယောဇဉ်မျိုးနဲ့ တစ်ဦးချင်းစီကို တင်းကျပ်စွာ ချည်နှောင်မယ့် နောင်ကြီးလေးဖြစ်မယ်ဆိုတာကိုမျှော်လင့်ရင်း...

အခန်း (၃)

Taxi ပေါ်မှ ဆင်းကာ ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြပါ၏။ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလွန်းတာမို့ လူပေါ်မှာပါမက ရင်ထဲထိ အေးမြသွားတဲ့နေရာလေးတစ်ခုပါပဲ။

Church ရှေ့မှာ တံမြက်စည်းလှည်းနေသည့် စစ္စတာလေးကို သူတို့မေးတော့ ရုံးခန်းရှိရာဆီ ခေါ်ဆောင်လာပေးလေ၏။

“မာသာ၊ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာပါပြီ”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

“ဝင်သွားပါရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

ရုံးခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် စားပွဲနောက်ရှိ ခုံမှာထိုင်နေသည့် မာသာကြီးက မျက်မှန်ကို အောက်ချလိုက်ပြီး မျက်လုံးပင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဒေါ်သီတာစိမ့်စမ်းရေ ပြောထားတဲ့ညွှန်သည်တွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ထိုင်ကြပါ”

သူတို့သုံးဦး ခုံတွေမှာ အသီးသီးထိုင်လိုက်ကြပါ၏။ မာသာက Aluminium ဗီဒီယိုအလယ်အံ့ဆွဲအတွင်းမှ File တစ်ခုကိုယူကာ ဖွင့်ဖတ်ရင်း ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ကလေးက ဒီကိုရောက်နေတာ (၆)လ ရှိနေပါပြီ။ သူ့အဖေတော်တော်မမာတဲ့အခြေအနေဖြစ်နေလို့ ပိုထားတာမှန်း မာသာတို့ သိထားပါတယ်။ အခု စောင့်ရှောက်မယ့်အုပ်ထိန်းသူ ပေါ်လာပြီဆိုတော့ တာဝန်တစ်ခု ပြီးသွားတော့မှာပေါ့လေ”

မာသာကြီးက သဘောကောင်းသည့်နယ် ပြုံးပြီးပြောလိုက်သဖြင့် သူတို့သုံးဦး အလိုက်သင့်လေး ပြန်ပြုံးပြလိုက်ရလေသည်။ ဒုက္ခပဲ။ အခုမှ Interview ဝင်ဖြေတဲ့ အလုပ်သမားပေါက်စလေးလို ရင်တွေတုန်လှခုည့်လား။

သမီးရယ်၊ သမီးကိုမြင်ခွင့်ရမယ့်ခံစားချက်က ဖေဖေတို့ရင်ကို

‘ဆူနာမီ’ ရိုက်သလိုပဲ တုန်လှုပ်မှုဖြစ်စေတာအမှန်ပါလေ။

“စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ ခေါ်သွားရမှာပါ။ နာမည်က ‘သီဟသူရရာဇာ’ နော်။ ကလေးအဖေက ဘယ်တစ်ယောက်ပါလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ”

“ကျွန်တော်”

“ကျွန်တော်ပါ မာသာ”

ပြိုင်တူဖြေလိုက်သံကြောင့် မာသာကြီး မျက်လုံးကျယ်သွားလေ၏။ ဘယ်နှယ်က ဘယ်လိုနာမည်ကို တစ်လုံးတစည်းကြီး ထည့်ထားရတာပါလိမ့်။ ခက်ပျို ‘သီတာစိမ့်စမ်းရေ’ ရယ်။

“No, no... မာသာမေးတာ သီဟသူရရာဇာတစ်ယောက်ကိုပဲ မေးတာလေ”

“...ခဲ...”

“ဒီလိုပါ မာသာ၊ သီဟသူရရာဇာဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူက သီဟပါ။ ကျွန်တော်က သူရပါ။ ဒါက ရာဇာပါ”

“Oh, my God... ဒါဆို သုံးယောက်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘုရားသခင်၊ ကလေးမှာ အဖေသုံးယောက် တစ်ခါတည်းရှိ

တာပါလား။ ထားပါတော့၊ စာချုပ်ပါအတိုင်း လက်မှတ်တော့ ထိုးရမှာပါ
ပဲ။ ဒီမှာ ထိုးကြပါ။”

မာသာကြီး လှမ်းပေးလိုက်သည့် File အတွင်းမှ စာချုပ်ပေါ်မှာ
သူတို့သုံးယောက် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြရလေ၏။ အင်း၊ ဒီနာမည် သုံး
ခုက မတူပါဘဲ၊ မသိရင် သိဟသူရဘွဲ့ရတဲ့ စစ်ဗိုလ်လို့ဖြစ်နေတော့တာ
ပါလားနော်။

“စစ္စတာထရီဆာ”

“လာပါပြီ မာသာ”

“ကလေးကို ခေါ်လာခဲ့ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာသာ”

သူတို့သုံးဦး ခုံမှာ ငြိမ်နေမိကြ၏။ ခဏနေ သူတို့ရဲ့သမီးကို
တွေ့ကြရတော့မှာလေ။ ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် တိုးဆောင့်ခုန်နေစဉ်
နောက်ကျောဘက်တံခါးပွင့်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ရောက်ပါပြီ မာသာ”

“Ok... မာသာဆီ လာပါဦး ကလေးရယ်”

မာသာကြီး လက်ကမ်းကြိုလိုက်တာမို့ ကလေးက လမ်းလျှောက်
တတ်သည့်အရွယ်မှန်း သူတို့ခန့်မှန်းလိုက်မိလေ၏။ ခြေသံလေး တရုတ်

ရှုပ်ကြားရအပြီးမှာ သူတို့နံဘေးမှ ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် ကလေးလေး
အသာဖြတ်သွားလေသည်။ မာသာပေါင်ပေါ်ကို တက်ထိုင်လိုက်သည့်
ကလေးထံ သူတို့အကြည့်တွေ ရောက်သွားလေ၏။

အလို! ကလေးက သူတို့ငယ်ချစ်ဦးနဲ့မှ ချွတ်စွတ်ကြီးကို တူနေ
တာပါပဲလား။

“ဒါ သမီးကိုစောင့်ရှောက်ဖို့လာခေါ်တဲ့ သမီးရဲ့ဖေဖေဟေ့ပဲ”

ကလေးက မျက်လုံးဝိုင်းလေးဖြင့် မာသာကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး
သူတို့သုံးယောက်ထံ အကြည့်ရောက်လာလေ၏။ ဒါ၊ သုံးနှစ်ကျော်ကျော်
အရွယ်လေးပါပဲ။

“နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး Baby”

မာသာတိုက်တွန်းလိုက်ပေမယ့် ကလေးက လှုပ်ရှားမလာပါချေ။
သူတို့သုံးယောက်ကိုသာ တစ်လှည့်စီ သေသေချာချာလိုက်ကြည့်နေလေ
၏။

“သမီး၊ ဖေဖေ... ဖေဖေသီဟပါ”

“ဒက်ဒီက ဒက်ဒီ သူရပါ သမီးရယ်”

“ရာဇာပါ... ပါပါရာဇာပါ သမီး”

ရာဇာစကားကြောင့် သီဟရော သူရပါ ပြုံးလိုက်မိကြပါ၏။ နိုင်ငံ

ခြားက အန္တရာယ်ပေးလေ့ရှိတဲ့ သတင်းထောက် ပါဝါရာဖိနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်သွားတာကိုး။

ကလေး၏မျက်လုံးလေးတွေက အရည်လေးတွေ လဲ့လာပါ၏။ သုံးနှစ်ကျော်ပြီဆိုတော့ သံယောဇဉ်နဲ့ မေတ္တာတရားကို ခံစားတတ်ပြီ ဝဲ။ နီနီရဲ့ရဲလေးဖြစ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက တဖြည်းဖြည်းပွင့် လာလေသည်။

“မေမေရော”

ဘုရားရေ! မေမေရောတဲ့ ဟုတ်တာပေါ့။ မွေးလာကတည်းက အဖေဆိုတာကို တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ရတဲ့ ဒီမွေးမိခင်ကိုပဲ မြင်ခဲ့တာကိုး။ သုံးယောက်သားစကားပင် ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ တံတွေးကိုသာ ဂလုခနဲ မျှီချလိုက်ကြရလေသည်။

“သမီးရဲ့မေမေက ဟိုးမိုးပေါ်ကို ပန်းရထားကြီးစီးပြီး တက် သွားပြီကွ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေတို့က သမီးကိုလာခေါ်ရတာ”

“တာရေရော၊ မေမေ့နောက် လိုက်သွားရမှာလား”

မြတ်စွာဘုရား! . . . ကယ်မတော်မူပါ။ ကလေးနဲ့ အဏှုစကားက နိမိတ်ဖတ်ပြီး မှန်တတ်သတဲ့။ သူတို့သုံးယောက်လုံး တော်ရုံနဲ့ ‘မတ’မိ သည့် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို ပြိုင်တူ ‘တ’မိချေလေပြီ။

“မိုးပေါ်ကို ကလေးတွေ သွားလို့မရသေးဘူး သမီးရဲ့။ လူကြီး တွေပဲ သွားရတာ”

“ဒါဆို တာရာ လူကြီးဖြစ်မှ သွားရမှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့”

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေတို့နဲ့အတူတူလား”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်”

သူ့စကားနဲ့သူ ပိတ်ပြီးသားဖြစ်နေသည့်သီဟကိုကြည့်ပြီး မာသာ က ပြုံးလေ၏။ ဤလူငယ်တွေကိုကြည့်ရုံဖြင့် ကလေးချစ်တတ်သည် ကို မျက်ဝန်းတွေက သက်သေပြသနေသည်ကိုး။

“စစ္စတာ၊ ကလေးရဲ့အဝတ်အစားတွေကို သေချာထည့်ပေးလိုက် ဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာသာ”

ကလေးက သူတို့သုံးယောက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေတာမို့ စိတ်ရှုပ်နေသည့်ကြားမှ ပြုံးပြုံးလေး နေနေရလေ၏။ အင်း၊ သူတို့ကို အမိန့်ပေးစေခိုင်းဦးမယ့် ဒုတိယမြောက် သီတာစိမ့်စမ်းရေတော့ မဖြစ် ပါစေနဲ့။

“စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်တွေကို သေချာစစ်ကြည့်ပြီးပါပြီလား”

“ဗျာ!...”

“အို, သေချာမစစ်မိဘဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြတယ်နဲ့တူတယ်။ ကလေးရဲ့ဖခင်အတွက်... သီးသန့်ရေးပေးခဲ့တဲ့စာချုပ်ကိုပဲ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ။ ခုနကနဲ့ အတူတူပါပဲ”

File အတင်ထဲမှ နောက်ဆုံးစာရွက်တစ်ခုကို မာသာက သူ့ရလက်ထဲသို့ လှမ်းထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ စည်းကမ်းချက်တွေကတော့ ကလေးရဲ့ဆွေမျိုးတွေလူပြီး မမွေးနိုင်အောင် စီမံပေးထားခြင်းပါပဲ။ အချက်(၄)နှင့် (၅)ကိုမြင်တော့ သူတို့သုံးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်သွားရလေ၏။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကလေးကို မမွေးစားနိုင်တော့ပါက ဤ Church မှ တာဝန်ရှိသူထံသို့သာ ကလေးကို ပြန်လည်ပို့ဆောင်ရမည်။

ထို့အပြင် ကလေးနှင့်ပတ်သက်သည့် ခံစားခွင့်အားလုံးကိုလည်း Church မှတာဝန်ရှိသူကိုသာ လွှဲအပ်တာဝန်ယူစေရမည်ဆိုပါလား။

ဒါ သူတို့သုံးယောက်လုံးကို ချုပ်ကိုင်လိုက်တဲ့ ပင်မချည်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်နေတာအမှန်ပါလေ။

“ကလေးအတွက် ထောက်ပံ့စရိတ်ကို လကုန်ရက်တိုင်း... သူ့

ခရူနေက ဒီကိုလာပို့ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ကိုရော အဲဒီလို စီစဉ်ပြီး ပို့ပေးရမှာလား”

“ဟာ, မလိုပါဘူး မာသာ။ ဒီကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုထောက်ပံ့ဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး။ အဲဒါတွေက သမီးနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တဲ့ငွေတွေပါ။ သမီး (၁၈) နှစ်ပြည့်မှပဲ တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း သူ့ရပါစေတော့ခင်ဗျာ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ ဒေါ်သီတာစိမ့်စမ်းရေ လူရှာအပ်ခဲ့တာ မှန်ကန်တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲ။ အဲဒါဆိုရင်တော့ သူ့ရှေ့နေကို မာသာပဲ Phone ဆက်, သတင်းပို့ပေးလိုက်ပါမယ်။ လူကြီးမင်းတို့နဲ့ ဆက်သွယ်မည့် Phone နံပါတ်တွေရော၊ Address တွေပါ ရေးခဲ့ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာသာ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်။ ကလေးကို ဆက်ပြီးမစောင့်ရှောက်နိုင်တာမျိုးကြုံတာနဲ့... ဒီကိုပဲပြန်လာပို့ပေးဖို့ပါပဲ။ ကလေးရဲ့မိခင်က မာသာ့ဆီ လာအပ်ကတည်းက သေသေချာချာမှာထားပေးလို့ပါ”

“စိတ်ချပါ မာသာ”

သူတို့သုံးယောက် အလုပ်လိပ်စာကတ်တွေကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါ။ မာသာက ကလေး၏ဆံနွယ်လေးတွေကို အသာပင်သပ်ပေးကာ

နဖူးစပ်ကို ငုံ့မွှေးလိုက်လေသည်။

“Good Luck and God bless you, baby”

ဪ၊ (၆)လ ကာလအထိ ဒီမှာ ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့တာမို့ မာသာနှင့် စစ္စတာတွေ သံယောဇဉ်ဖြစ်ကြမှာပါပဲ။ စစ္စတာ့လက်ထဲမှ ကလေးအဝတ်အိတ်ကို ရာဇာက ယူလိုက်ပါ၏။ သီဟနှင့်သူရက သမီးကိုချီရန် လက်ကမ်းလိုက်တာက ပြိုင်တူပင်။

“သမီးရေ၊ သွားစို့”

ကလေးက ဘယ်သူ့လက်ထဲ လိုက်ရမည်မှန်းမသိဘဲ တွေ့ပြီး ကြည့်နေလေ၏။ သီဟရော သူရပါ ဝတ်လာပုံချင်း ဆင်တူနေတာကိုး။

“လာလေ... သမီးရဲ့ လမ်းပဲလျှောက်ချင်လို့လား။ ဒက်ဒီက သမီးပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ချီသွားချင်လို့ ခေါ်နေတာလေ”

သူရစကားအဆုံးမှာ သမီးက မာသာ့ပေါင်ပေါ်မှ လျှောခနဲဆင်းပြီး သူရလက်ထဲဝင်ရပ်ကာ ပါသွားလေ၏။ စလာကတည်းက ဘက်က လိုက်ချင်နေပြီလား။ သူတို့သုံးယောက်တည်းမှာ သူရက ပိုပြီး ရှုပ်အသန့်ဆုံးဖြစ်နေတာလေ။

“ခွင့်ပြုပါဦး မာသာ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ကဲ...တာဝန်တစ်ခုကတော့ ပြီးချေလေပြီ။ ကလေးကို ခေါ်လာတာ ပြီးပြီဆိုတော့ ရှေ့လျှောက် သူတို့သုံးယောက် ဘယ်လိုစခန်းသွားရမလဲဆိုတာကိုတော့ လောကကြီးက မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီးသာ ကြည့်မိစေတော့လေ။

ဪ၊ ရှုမငြီးတဲ့ချစ်သမီးလေး ‘တာရာ’ကို သူတို့ ပွေ့ပိုက်သယ်ဆောင်လာခဲ့ပြီပဲ။

အခန်း (၄)

“ဒီည ဘယ်သူနဲ့ပေးအိပ်မှာလဲ”

“အဲဒါ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကျားဝိုင်းဆွဲရမယ့်ကိစ္စ။ အခုက ကလေးကို ဘယ်သူ အလုပ်ခေါ်သွားမလဲ၊ မဲရွေးရမှာ”

“အေးပါ။ ခေါ်လာတဲ့ညကတော့ မင်းက အိမ်ကွင်းမို့ ဝိုင်းကျပြီး သမီးနဲ့အိပ်တာကို ငါတို့အပြစ်မတင်တော့ပါဘူး”

“လေများမနေနဲ့... ဧည့်ခန်းကြီးမှာ အိပ်နေတာ စောစောထမပေါ့။ ငါ ရေခဲခွေးတည်ထားပြီပြီ။ ခဏနေ၊ သမီးနိုးလာတော့မှာ”

“အေးပါ”

သီဟက 'ဝါး'ခနဲသန်းရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ပြောက်လိုက်

ပါ၏။ အရင်ကတော့ အဒေါ်အိမ်မှာနေတာမို့ ထမင်းချိုင့်ဆို အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီးသားဖြစ်ကာ မနက်ကို (၈)နာရီလောက်မှသာ ထပြန်တာပါ။ အခု တော့ (၆)နာရီကတည်းက သူရက အိမ်ရှင်ပီပီ နှိုးချေပြီ။ ဒင်းက ဆရာဝန်ပီပီ ဘယ်အရာမဆို တိတိကျကျလုပ်တတ်ပါပေ။

“ဟေ့ကောင်၊ ထ”

အတူတူအိမ်နေသည့်ရာရာတင်ပါးကို လှုပ်နှိုးလိုက်ပေမယ့် ကာလ နဂါးက တုပ်တုပ်မှုမလှုပ်ပါချေ။ ဒင်းလည်း ဆိုင်က ချိုင့်ဆွဲစားတာမို့ မနက်ကို အပြင်းထူပြီး မထဖြစ်တာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။ သူရ တစ်ယောက်ကတော့ ဇီဝကြောင် အသန်ကြိုက် ချေးထူကာ ဒင်းဟာသာ ဒင်း ချက်စားတတ်တာလေ။

“ဟေ့ကောင် ပါပါရာဇီ ထတော့ဆို”

“ဟာ! မင်းဘကြီး ပါပါရာဇီလားကွ”

ရာဇာက ဆတ်ခနဲထိုင်ကာ စောစောစီးစီးဆဲလိုက်လေ၏။ သူရ က Breakfast စားရန် ပြင်ဆင်နေရင်း အိမ်ရှေ့ကို အသံခပ်အုပ်အုပ် ဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ရာဇာ၊ မင်းကိုရင်ဝတ်တုန်းက ‘မရသဝါစာ’ဆို တဲ့ ပါဠိစကားလုံးကို မသင်ဖူးဘူးလား။ စောစောစီးစီး လာဘ်တိတ်

ဘယ်”

“ဒီမှာ မင်းကောင် ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်နေတာတော့ မပြောဘူး”

“ငါပြောတာ မမှန်လို့လားကွ၊ မင်းပဲ ပါပါဆို။ ဒါနာမည်ပြောင် ပါပါရာဇီပဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က နာမ်စားအကောင်းတွေချည်း လှသွား ဘာကိုးကွ။ ငါက အဲဒါပဲ ယူရတာပေါ့။ ငါ့ကို ပါပါရာဇီဆို မင်းက ပေပေသီဟ၊ ဟိုကောင်က Dirty သူရကွာ”

“စကားများမနေနဲ့၊ အိမ်ရာမြန်မြန်သိမ်းကြတော့”

“မင်း၊ သိမ်း”

“အံ့ဟ! ငါ ညက ခင်းထားတာ၊ မင်း၊ သိမ်းပေါ့ကွ”

“ဟိုနှစ်ကောင် မဖြစ်ဘူး။ မင်းတို့နှစ်ယောက် တွက်ကပ်နေတာ နဲ့ အလုပ်က ဖြစ်မယ်ထင်ဘူး။ ငါ Duty Roster (အလုပ်တာဝန်ကျ ဇယား) ချပေးမှဖြစ်တော့မယ်။ ညက ရာဇာ ခင်းတာဆို သီဟ၊ မင်း သိမ်း”

လာပြန်ပြီ ဒင်းရဲ့ဘိုသံစကားလုံးတွေ ပွစိပွစိရေရွတ်ရင်း အိပ် ချာ ခေါက်သိမ်းနေမိ၏။ ရာဇာတစ်ကောင် အိပ်ချင်မူးတူး မျက်လုံး မဖွင့်ဘဲ လမ်းလျှောက်ကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။ သူရက

Toaster (ပေါင်မုန့်မီးကင်စက်)ခလုတ် တက်လာပြီမို့ ပေါင်မုန့်တွေကို အသာယူကာ ထောပတ်သုတ်နေစဉ် စေ့ထားသည့်အခန်းတံခါးလေး ပွင့်သွားပါ၏။

“Oh! Good morning, Sweetie...ညက အိပ်လို့ကောင်းရဲ့လား သမီး”

“Morning... ဒက်ဒီ၊ အိပ်လို့ပျော်ပါတယ်”

အမယ်၊ သမီးက အသွက်ပါလား။ မနေ့ကတော့ အစိမ်းသက်သက်ကြီးမို့ စကားဟဟ သိပ်မပြောဖြစ်ပေမယ့် ညက အိပ်ခါနီး သမီးကို သူ ဆိုးပေခဲ့ဖူးကလေးပုံပြင်လေးနဲ့သိပ်ခဲ့တာမို့ သူ့ကိုအတော်ရင်းနှီးနေပြီပဲ။

ပွင့်နေသည့်ရေချိုးခန်းထဲမှ ရာဇာ မျက်စိမပွင့်တပွင့်ဖြင့် ထွက်လာလေ၏။ မီးဖိုခန်းအဝမှာ ရပ်နေသည့်သမီးကိုမြင်တော့ မျက်စိကျယ်သွားပါသည်။

“ဟာ၊ သမီးတောင် နိုးပြီလား။ လာပါဦး၊ ပါပိုဆီကို”

“ဟင့်အင်းနော်၊ ပါပို သွားမတိုက်ရသေးဘူးမဟုတ်လား။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ကြီးနဲ့ တာရှာကိုမကိုင်ပါနဲ့”

“ကောင်းကွာ... ကျုပ်ကိုပြောရအောင် ညည်းလေးကရော

မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ရသေးလို့လားကွ”

“တာရာက ညမအိပ်ခင်က တစ်ခါတိုက်ထားသေးတယ်လေ။

ဒါပဲလိုမှမဟုတ်တာကို”

“ဟွန်း! သူရနဲ့ တစ်ညလေး အတူအိပ်ရသေးတာနဲ့ ဓာတ်က တူးပြီ၊ ကြီးကျယ်ပါ”

“ရာဇာ၊ မင်းနဲ့သီဟ ဧည့်ခန်းကို Cleaning လုပ်ပေး”

“ဘာကွ”

“မင်း လေမရည်ချင်နဲ့လေ၊ ငါ ဒီနေ့ မီးဖိုချောင်ဝင်ပေးတာတွေ့ဘူးလား။ ကလေးကို ဘယ်သူလုပ်ပေးမှာလဲ”

သီဟက အိပ်ရာသိမ်းပြီးပြီမို့ ဧည့်ခန်းထဲမှဝင်လာကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပြန်လေ၏။ သူ သတိပေးလိုက်ချင်ပေမယ့် သမီးရှေ့မှာမို့ မပြောဖြစ်လိုက်ပေ။ ခက်တာပဲ၊ ဒီနှစ်ကောင် ရေချိုးခန်းတံခါးကိုမပိတ်ဘာ အကျင့်ပေပဲလား။

“တာရာ ရှူးရှူးပေါက်မယ် ဒက်ဒီ”

“သီဟ၊ ကလေးကို Cleaning လုပ်ပေးလိုက်၊ ငါ ဒီမှာ ဟင်းချက်နေလို့”

“ဟင့်အင်း၊ ဒက်ဒီ၊ ဖေဖေက မျက်နှာမှမသစ်ရသေးတဲ့ဟာကို

ဒက်ဒီလုပ်ပေး”

“လာပြန်ပြီ သူရလက်သစ်။ အဲဒါ မင်းရဲ့သမီးပဲဖြစ်မှာသေချာတယ်”

သူ ဟင်းအိုးကို Gas မီး နည်းနည်းလျှော့ကာ AVRON ကို ဖြုတ်လိုက်၏။ အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ ကလေးအတွက် ဝယ်ပေးထားသည့် ပစ္စည်းတွေထည့်ထားသောဗိုလုံးထဲမှ တဘက်တစ်ထည်ကို ထုတ်ပြီးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

“လာ၊ သမီး... ကျွတ်”

ဟိုကောင်သီဟ ရေဆွဲမချသွားပါလား။ သူ ရေအရင်ဆွဲချပြီးမှ သမီးကို ချိုင်းက ချိုမလိုက်စဉ် သမီးက ခေါင်းခါပြလိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့။ ရှူးရှူးပေါက်မလို့ဆို”

“မတ်တပ်ပေါက်မယ်လေ၊ ပါပါရော ဖေဖေပါ မတ်တပ်ပဲ ပေါက်သွားတဲ့ဟာ”

“ဟာ၊ မရဘူးလေ၊ ပါပါတို့က ယောက်ျားလေးနို့ မတ်တပ်ပေါက်တာ။ သမီးက မိန်းကလေး။ ထိုင်ပြီးမှ ပေါက်ရတယ်။ ကျွတ်! ဒင်းတို့ နှစ်ကောင်ကိုတော့ စည်းကမ်းသေချာလုပ်မှပါပဲ”

ကလေးကို ရှူးအရင်တည်ပြီးမှ ကလေးသုံး သွားပွတ်တံထဲသို့

ဆေးထည့်ကာ သွားတိုက်စေပါ၏။ သမီးက ဉာဏ်ထက်တာနဲ့ ကြီးလာရင် သူ့လိုပဲ ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်တာလေ။

“ကဲ၊ ပြောပါဦး။ Sweety...What is this?”

“အင်း၊ ထွတ်ဘရပ်”

“ဒါလေးကရော”

“ထွတ်မိ”

“Right!... ဒါကိုရော ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ထာဝယ်”

“Good! သမီးက သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ။ Showering...”

ရောစိခါတည်းချိုးရအောင်”

“ရှာငါရင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟောဒီရေပန်းကို ရှာငါ”

“ရှာငါ”

“ခုနုတဘက်ကို တာဝဲလ်လို့သုံးတာ မှတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

“ရေချိုးတဲ့တဘက်ကို (bath towel) ဘတ်သ်ထာဝဲလ်လို့ သုံးရတယ်”

“ဘတ်ထာဝယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ထမင်းစားရင် သုတ်ရတဲ့ပဝါကို (Hand towel) ဟန်းဒီထာဝဲလ်”

“ဟန်းထာဝယ်”

“တော်တယ်၊ ဒီမှာ ဆပ်ပြာကို (Soap) စုပ်(ပ်)”

“စုပ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒက်ဒီသမီးက ဒက်ဒီလို Master brain... ပဲ”

“အဲဒါ ဘာလဲ ဒက်ဒီ”

“ကြော်... ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတယ်လို့ပြောတာလေ သမီးရဲ့၊ မာစတာဘရိန်းနဲ့... ပြောကြည့်ပါဦး”

“မာစတာဘရိန်း... ဟီးဟီး”

သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်သည့် သမီး၏ပါးချိုင့်လေးကို သူ့ မွှေးလိုက်မိပါ၏။ ကလေးကို တဘတ်ဖြင့်ပတ်လိုက်ပြီး ချို၍ထွက်လာ စဉ် ဟိုနှစ်ကောင်က ရေလှေ့ချိုးရန်အထဲသို့အဝင်နှင့် တန်းတိုးလေသည်။

“ငါ အရင်”

“ငါ အရင်ကွ”

“ဟိုနှစ်ကောင်၊ ရေပဲချိုးချိုး၊ Toilet ပဲ တက်တက် တံခါးပိတ်

ပြီးတက်။ ကလေးက အတုမြင်အတတ်သင်တဲ့အရွယ်ကွ”

နှစ်ယောက်စလုံးကို ရေချိုးခန်းထဲတွန်းထည့်လိုက်ပြီး တံခါးဆွဲ ပိတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ သမီးကို ရေသေချာသုတ်ပေးလိုက်ပြီး အဝတ်အစား တစ်ခါတည်း လဲပေးလိုက်သည်။ မျက်နှာကို သူ့သုံးနေကျ Fair & Lovely Cream သာ ခပ်ပါးပါးလေး လှူးပေးလိုက်ပါ၏။ မဖြစ်သေး ဘူး။ သမီးဖို့ ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံး ဝယ်လာပေးဦးမှပါပဲ။

သမီး၏ဆံနွယ်စင်းစင်းလေးတွေကို ဝက်မှင်ဘီးပျော့ပျော့လေး ဖြင့် အသာလေးပြီးပေးပြီးတော့ ပြင်ဆင်ခြင်းပြီးလေသည်။

“ကဲ၊ breakfast စားရအောင်။ ဒက်ဒီက ဟင်းချက်တုန်း သမီးရဲ့။ ဒက်ဒီကို ထိုင်စောင့်ပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

သမီးကို စားပွဲဘေးမှ နေရာချပေးလိုက်ပြီး ကြက်သားအိုးဆီ ပြန်ပြန် ခလုတ်ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ခပ်မြန်မြန်ကျက်တဲ့ဟင်းရုံကို ချက် ရန် ပဲသီးကို ခပ်စွေစွေလေးလှီးကာ ကြက်ဥဖြင့် မွှေကြော်လိုက်၏။

“မွှေးတယ်”

“မွှေးတာပေါ့ သမီးရဲ့ ဒက်ဒီလက်ရာက Special... ပဲ”

“စယ်ရှယ်”

“သီလား”

“သီတယ်”

“ဘာတဲ့တုန်းပြောပါဦး”

“ငွတ်တာကိုပြောတာလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အရမ်း Good တာကို ပြောတာ”

သမီးက လက်ထဲထည့်ထားပေးသည့် ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ်ကို တစ်ကိုက်ကိုက်ရင်း ခြေထောက်လေး လွှဲဆော့ကာ သူသင်သမျှ နှုတ်တိုက်စာတို့ကို ပြန်ရွတ်နေလေ၏။

“ရှာငါရင်း၊ ရှာငါ၊ ထွတ်ဘရပ်၊ ထွတ်ဖိ၊ ထာဝယ်၊ ဘတ်ထာဝယ်၊ ဟန်းထာဝယ်၊ စုပ်၊ မာစတာဘရိန်း၊ စပယ်ရှယ်”

“ဟာ၊ ဘာတွေရွတ်နေတာလဲကွ”

ရေချိုးခန်းထဲမှ နှစ်ယောက်ပြူးထွက်လာရင်း မေးလိုက်သည့် နှစ်ယောက်ကို ကလေးက လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဒက်ဒီသင်ပေးတာလေ”

“အေးပါ... အေးပါ။ ညည်းတော့ ဘိုငပိချက်မ၊ ဖြစ်မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

“မြန်မြန်လုပ်ကြလေ၊ ငါ ထမင်းချိုင့်ပြင်ပြီးနေပြီ၊ သမီးကိုဘယ်

သူခေါ်မလဲ။ မဲရွေးတော့... အချိန်မရှိဘူး”

“မင်းပဲခေါ်လေကွာ”

“ရမလား... ညအတူအိပ်တဲ့လူက သမီးဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးရမယ်။ ဒါပဲ”

“ပြောင်နောင်နောင်ဗေပေပေပျို လုပ်မယ်ကွာ”

“ရတယ်လေ... လာ”

“ကလေးကလားနဲ့ကွာ”

သူရက အင်္ကျီချွတ်နှင့် နှစ်ကောင်နား သွားစုရပ်ကာ ပြောတဲ့ အတိုင်း လိုက်လုပ်လိုက်ရလေ၏။ သမီးရောက်မှပဲ မလုပ်ပူးတာတွေ လုပ်ရပါရောလား။

“ပြောင်နောင်နောင် ဗေပေပေပျို၊ ရှုံးသူထွက်၊ နိုင်သူကျန်”

“ဟာ!”

“ကဲ၊ ငါမပြောလား၊ မင်းပဲခေါ်သွားပါဆိုတဲ့ဟာကို”

သူရ ဟိုနှစ်ကောင်ကိုမျက်စောင်းခဲကာ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ပါချေ။ သူ မဲပေါက်သွားတာကို။

အခန်း (၅)

“ကဲ၊ သမီး။ ဒက်ဒီက လက်ဖက်ရည်ပဲသောက်တယ်။ ပါပါက နို့မှုန့်ဖျော်သောက်မှာ။ ဖေဖေက ကော်ဖီသောက်မှာဆိုတော့ သမီးက ဘာသောက်မှာလဲ”

“ဟောလစ်”

“သေစမ်း!”

သီဟ နဖူးရိုက်တာကို သမီးက သဘောကျကာ ရယ်လိုက်လေ ၏။ သုံးနှစ်ခွဲလေးနှစ်နီးပါး ဉာဏ်အတော်လေးကောင်းကာ စကားမပီ သေးပေမယ့် မှတ်ဉာဏ်က သွက်လွန်းနေပါသည်။

“မရှိတာမှ တောင်းရလားကွ”

“ဒီနေ့တော့ ဒီသုံးမျိုးထဲက တစ်ခုခုကိုရွေးမှဖြစ်မယ်သမီးရဲ့”

“ဟင်၊ စစ်စတာတို့ကျောင်းမှာ တာရာကို ဟောလစ်ပဲ တိုက်တာ ဒက်ဒီရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညနေကျတော့ ဒက်ဒီဝယ်မှာပေါ့သမီးရဲ့။ အခု ဒီသုံးမျိုးထဲက သမီးဘာသောက်မလဲ”

ကလေးက စားပွဲပေါ်ရှိစ္စက်တွေကို လိုက်ကြည့်ပြီး ရာဇာ နို့မှုန့် ဖျော်နေသည့်နေရာအရောက်မှာ အကြည့်ရပ်သွားလေ၏။

“နို့”

“Ok! ဒီတစ်ခါတော့ ပါပိုသမီးက ပါပိုအကြိုက် လိုက်သောက်ပြီကိုး”

“အေးပါ ပါပိုရာဖီရယ်၊ ကလေးကို အရင်တိုက်လိုက်ပါ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းနော်”

“ကဲ၊ စကားများမနေနဲ့လေ။ အလုပ်သွားတာ နောက်ကျနေဦးမယ်”

“မင်းဆေးဆန်းထိုင်မယ့်ကိစ္စ အဆင်ပြေပါ့မလား။ သမီးတစ်ဖက်နဲ့ဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒါ နောက်ကိစ္စ၊ နောက်မှရှင်းလို့ရတယ်။ မင်းသာ ဆိုဒီထဲ

ကလေးကိုခေါ်ရမှာ။ အန္တရာယ်ကို ကြိုတွေးထား”

“အံ့မာ၊ ရုံးခန်းထဲမှာ ခိုင်ညီမဝမ်းကွဲလေး ဝိုင်းထိန်းပေးမှာပေါ့ကွ။ ငါသွားရာနောက် တကောက်ကောက်ပါစရာမလိုပါဘူး”

“ညနေ ဈေးဝင်ဝယ်ခွဲ”

“ဘာ၊ ငါ့အိတ်ထဲက စိုက်ပြီးတော့လား”

“စိုက်ရမှာပေါ့၊ မင်းတို့ အခုမျှီနေတဲ့ ကော်ဖီနဲ့ pep ကို ဘယ်တွင်းထဲက ငွေခွဲဝယ်ထားတယ်ထင်လို့လဲ။ ကလေးအတွက် အစစအရာရာ ငါပဲစိုက်ထုတ်ပေးထားတာ။ နေရာတကာ ငါ့ကို ဇောတိကလို လိုက်မလှူခိုင်းချင်နဲ့။ ရာဇာက ကျောက်ပျဉ်ခပ်လတ်လတ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံးဝယ်လာပေး”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါတို့မွေးထားတဲ့သမီးဖို့လေ... မင်းတို့လို မျက်နှာပြောင်နဲ့ ကလေးကို နေခိုင်းမလို့လား။ ကလေးအသားအရေ နူးနူးညံ့ညံ့လေးကို Chemical တွေပါတဲ့ Cream တွေ Lotion တွေ လိမ်းမပေးချင်ဘူး။ လမ်းသွားရင်း ကလစ်တို့ ခေါင်းစည်းကြိုးလှလှလေးတို့၊ ဘီးကုပ်တို့ ကြုံသလိုဝယ်လာခဲ့ဖို့ မမေ့ကြနဲ့ဦး။ သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ အကုန်အစအဆုံးဆင်ရတယ်”

“ဟာ၊ ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့။ ကလေးပဲဟာ၊ ဆံပင်အတိုပဲထား”
 “ရမလားကွ။ အရှည်ထားနော် သမီး။ ဒါမှ နိုင်သဘောကျမှာ”
 “လုပ်မနေနဲ့၊ သမီးနဲ့လိုက်တဲ့ဆံပင်တော့ ထားပေးရမှာပေါ့”
 “ကျောက်ပျက်က ဘယ်လောက်တောင် ရှိနိုင်မလဲ”
 “လုပ်လာပြီ၊ ပေသီးခေါက်တဲ့ကိစ္စ။ မင်း၊ ကလေးအတွက် ဒီ
 လောက်လေးတောင် အကုန်မခံနိုင်ဘူးလားကွ”

“မင်းတို့ အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွ။ ငါက မင်းတို့နှစ်ယောက်
 ထက် ဝင်ငွေအနည်းဆုံးဝန်ထမ်းလေ။ တွက်နိုင်ခြစ်ချုပ်နိုင်မှ တော်ရုံ
 ရှိတယ်မှတ်”

“ငါတော့ မြင်ယောင်တယ်။ သခင်တော့ မင်းနဲ့ရရင် ပဲပြုတ်နဲ့
 ပဲ နေ့တိုင်းစားရချေရဲ့”

“အံ့ဟ၊ စကားပုံတောင်ရှိသေးတာပဲ။ ချွေတာစုဆောင်း သူဌေး
 လောင်းတဲ့။ နော်... သမီးရယ်”

“ဘာမှမဆိုဘူး... ချွေတာစုဆောင်း အရိုးခေါင်း။ မင်းရပ်
 က အရိုးကို ခေါင်းတပ်ပေးထားတာနဲ့ပဲ တူနေပြီ”

“ဟေ့ကောင်သီဟ၊ မင်း ငါ့ကိုချည်း လိုက်ဖွဲမနေနဲ့ကွ”

“မင်းမှာ ဖွဲဖို့ အသားမှမရှိဘဲကွ”

“ကဲ၊ တော်ပါတော့။ တွေ့လိုက်ရင် ခွေးနဲ့ကြောင်လိုပဲ ကိုက်ကြ
 ခြန်ပြီ။ ပြီးတော့ မတွေ့ဘဲလည်း နေနိုင်ကြတာမဟုတ်”

“ငါက ကြောင်၊ မင်းက ခွေး”

“အေး၊ ခွေးက သစ္စာရှိပြီး ချေးမနံဘူး။ မင်းရဲ့ချေးသာ နံတာ။
 အမွှေးက TB တောင် ဖြစ်နိုင်သေး”

ရာဇာက အနိုင်ပိုင်းကာ ထလစ်သွားတော့၏။ သမီးက လူကြီး
 တွေ စကားများကြတာကို သဘောကျပုံဖြင့် ရယ်ကျဲကျဲလေး လုပ်နေ
 လေသည်။

“သမီးမိန်းကလေးဆိုတော့ နားဖောက်ပေးရဦးမှာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ။ အခု မင်းဆောက်နေတဲ့တိုက်၊ အပ်ပြီးတာနဲ့
 သမီးအတွက် နားကွင်းလုပ်ပေးလိုက်ပေါ့”

သီဟက မျက်နှာရှုံ့ကာ သူ့ကိုဂြိုဟ်ကြည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ မှတ်
 ကရော... ကလေးသေးသေးလေးကို နားဖောက်စေချင်ဦးလေ။

“နားကြီးပေါက်နေတာ မလှပါဘူး။ နားမဖောက်တာမှ ဘိုဆန်
 ဆန်လှဦးမှာ။ နော်၊ သမီးရယ်”

ပြောပြန်ပြီ၊ ဒင်းလည်း ရာဇာနဲ့ သိပ်မကွာလှပါလေ။ ထားပါ
 တော့... သီဟရော ရာဇာပါ မရှိမရှားမိသားစုက ပေါက်ဖွားလာကြ

တာမို့ ဒါကို သူနားလည်ပေးနိုင်ပါ၏။ သူကတော့ မိဘတွေက စီးပွား
တောင့်တင်းကာ ဆေးရုံမှာ House ဆင်းသည်နှင့် တိုက်ခန်းလေး
ဝယ်ပေးတာပဲကြည့်လေ။

မိဘအားလုံးကတော့ သမီးကိစ္စကိုမသိသေးတာ ထားပါတော့။
သူတို့သက်ဆိုင်တဲ့မိန်းကလေးတွေကတော့ ဒီကိစ္စကို သိတော့မှာလေး။
သူတို့သုံးယောက်စလုံး ငယ်ချစ်ဦးရှိခဲ့သည့်အကြောင်းကိုဖြင့် ထိုမိန်း
ကလေးတွေကို မကွယ်မဝှက်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြခဲ့တာမို့ ပြဿနာ
တော့မဖြစ်နိုင်ပါ။

ခက်တာက သမီးကို လက်သင့်ခံမခံဆိုတဲ့အချက်ပဲ မဟုတ်ပါ
လား။

“ဒီနေ့ သမီး ဒက်ဒီနဲ့လိုက်သွားရမှာ”

“ဘယ်ကိုလဲ ဖေဖေ”

“ဆေးရုံကိုပေါ့ သမီးရဲ့။ ညည်းဒက်ဒီက ဒေါက်တိုကိုး”

“ဒေါက်တိုဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ဒက်ဒီ”

“ဆရာဝန်ဒေါက်တာကို ပြောတာပါသမီးရယ်”

“အဲဒီရောက်ရင် ညည်းမာမိ စပယ်နဲ့တွေ့ရမှာ၊ သိလား”

“မာမိ”

“အေး”

“သီဟ၊ ကလေးကို ကြိုခြောက်မထားနဲ့လေကွာ။ မင်း မသွား
သေးဘူးလား”

“သွားမှာပါ တဲ့တာ... သမီး”

“တဲ့တာ... ဖေဖေ”

သူက Breakfast စားထားသည့်ပန်းကန်တွေကိုဆေးကာ စင်
ပေါ် မှောက်ထားလိုက်ပါ၏။ လက်ကို ဆပ်ပြာနှင့်သေချာဆေးပြီး လက်
သုတ်နေစဉ် သမီးထံမှ မေးခွန်းလေး ထွက်လာလေသည်။

“မာမိက ချောလားဟင် ဒက်ဒီ”

“ဒီနေ့ပြင်မှာပဲ သမီးရဲ့၊ ကြည့်ပေါ့”

“သဘောရော ကောင်းလားဟင်”

သူပြုံးလိုက်မိပြန်၏။ သီဟလှန့်သွားတာကို သမီးယုံလွယ်နေပြီ
လား။ စပယ်သဘောထားကို သူ့အရင်ဆုံးလေ့လာပြီးမှ ချစ်ခွင့်ပန်မိခဲ့
တာပါလေ။ သူ့ ခုံမှထကာ သမီးဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။
ဆံနွယ်စင်းစင်းလေးတွေကို အသာသပ်ပေးကာ ခပ်အေးအေးလေသံ
ဖြင့် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“စပယ်က ကလေးသိပ်ချစ်တယ်သမီးရဲ့။ ပြီးတော့ ကလေးတွေ

ကို ကုပေးတဲ့ဒေါက်တာပေါ့။ သမီးမြင်ရင်လည်း ချစ်မှာပါ။”

သမီးက သူ့ကိုတွေ့တွေ့လေးစိုက်ကြည့်နေပါ၏။ မှတ်ဉာဏ်အား ကြီးသည့်ကလေးမို့ ဘာကိုမှလိမ်ညာလို့မရနိုင်မှန်း သူ့ခန့်မှန်းမိပါသည်။ သူတို့မှာလည်း ကလေးအပေါ် လိမ်ညာသိုဝှက်ထားစရာကိစ္စမှမရှိတာ ဘဲ။

“တာရာ့ကိုရော”

“ချစ်မှာပေါ့သမီးရဲ့။ သမီးက ဒီလောက်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲကို”

“မေမေသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့ ဒက်ဒီရဲ့”

“အဲ”

ရုတ်တရက်မို့ သူ့ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရပါ၏။ ဟုတ်သား ပဲ။ သမီးက စိမ့်ကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိသိရှိနေတာ မဟုတ်ပါ လား။

“မေမေက တာရာ့ကို သေသေချာချာထားတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒက်ဒီဆီမှာ မေမေတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာတဲ့။ မေမေကလွဲပြီး နောက်ထပ်မေမေရှိစေရဘူးဆို”

အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ စိမ့်တစ်ယောက် သမီးနားထဲ ဘယ်လိုနည်းနဲ့

များ ရိုက်ထည့်သွားခဲ့တာပါလိမ့်။ နောက်ထပ် မေမေတစ်ယောက်သာ နှိမ့်မရရင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဒီဘဝ မိန်းမရဖို့ နည်းလမ်းမရှိ တော့တာလေ။

ဘယ်လိုများ လုပ်ခဲ့ပါလိမ့် စိမ့်ရယ်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးရဲ့ ဘဝမှာ အခက်အခဲတွေဖြစ်အောင် တမင်ကြီး ဖန်တီးပေးခဲ့တာများ လား။ စိမ့် တစ်ခါရက်စက်ခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ်တို့မှာ အသည်းတစ်ဝက် ခဲ ကျန်တော့တာကို ဒီထက်ပိုပြီး ရက်စက်စေချင်တာများလားလေ။

“သမီးရဲ့မေမေက သမီးအတွက်စိုးရိမ်ပြီး အဲဒီလိုပြောခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါသမီးရဲ့”

“ဒက်ဒီကရော တာရာ့အတွက် မစိုးရိမ်ဘူးလား”

IQ မမကတော့ အဖြေခက်တဲ့မေးခွန်းတွေ စ,မေးချေလေပြီ။ တလေးနဲ့မလိုက်ဖက်အောင် ခေါင်းပြေးတဲ့နေရာမှာတော့ စိမ့်သမီးပီသ ပါပေရဲ့။

“စိုးရိမ်တာပေါ့ သမီးရဲ့”

“အဲဒါဆို အဲဒီမာမိနဲ့ တာရာ မတွေ့ချင်ဘူး”

“ဘယ်လို”

အခက်ကတော့ စ,ကြုံပါရောလား။ ခွေးကောင် သီဟ၊ ဒင်းလုပ်

သွားလို့ သမီးက စပယ်နာမည်ကြားသွားတာနဲ့ အခုလို အရင်ကနဲ့ ကွက်စကား ထွက်လာတာလေ။ နေနှင့်ဦးပေါ့ သီဟရာ။ မင်းအလှည့် ကျမှ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်မှ မှတ်မှာပဲ။

“သမီး မာမိ၊ မလိုချင်လို့တော့ မရဘူးလေ”

“ဟင်! ဘာလို့လဲ”

“သမီးက အခုငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာလေ Sweetie... ရဲ့။ သမီးကိုကြီးလာအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ မေမေတစ်ယောက်တော့ မရှိ မဖြစ်ကို လိုကို၊ လိုလာမှာ”

သမီးက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သွားလေ၏။ Duty coat ကို မီးပူထိုးနေရင်း ပြောနေတာမို့ သမီးက ဆိုဖာခုံမှာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေပါသည်။

“တာရာ မလိုချင်လို့မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဟင်!... ဒက်ဒီကလည်း တာရာမှာ မေမေရှိပြီးသားဟာကို။ ဒက်ဒီဆီမှာ နောက်ထပ်မာမိတစ်ယောက်ရှိတာကို မေမေသိသွားရင် စိတ်ဆိုးမှာပေါ့ ဒက်ဒီရဲ့”

အာကသမီးပါပဲလား။ အမေကို သေမှန်း သေသေချာချာပသီ

လိုက်တာမို့ သူမမေမေ မိုးပေါ်တက်သွားတယ်ဆိုတာကိုပဲ တရားသေ ဖွဲ့မှတ်ထားတာပါလေ။

“မေမေစိတ်ဆိုးလည်း ခဏပေါ့သမီးရဲ့။ မေမေ့ကိုယ်စား သမီး ကိုစောင့်ရှောက်မယ့်မာမိကို သဘောတော့ကျမှာပါ။ အရေးကြီးတာက မာမိသုံးယောက်ထဲက ဘယ်မာမိကိုအချစ်ဆုံးလဲဆိုပြီး သမီးရွေးဖို့ပဲ”

“မာမိသုံးယောက်”

“အေးလေ”

“နောက်မာမိတွေကရော”

“အဲဒီမာမိတွေက သမီးဖေဖေနဲ့ ပါပါတို့ရဲ့ မိန်းကလေးတွေ ပေါ့ Sweetie... ရဲ့”

“ဟင်!”

“ဒီတော့ ပါပါရဲ့မာမာရယ်၊ ဖေဖေရဲ့မေမေနဲ့ ဒက်ဒီရဲ့မာမိထဲ က သမီးကြိုက်ရာ၊ ရွေး”

သမီးက မျက်နှာလေးစုပုပ်ကာ စကားဆက်မပြောတော့ပါချေ။ ကဲ၊ စပယ်ရေ ကိုယ့်သမီးနဲ့ ဒီနေ့ Introduce...လုပ်ကြပါစို့။

အခန်း (၆)

Taxi ပေါ်မှဆင်းတော့ သမီးက သူ့လက်ဖျားကို ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ ဆေးရုံဆိုတာက ကလေးတွေကြောက်တဲ့ နေရာတစ်ခုပေကို။ သမီးကို သူနဲ့စပယ်အကြိုက် မိုးပြာရောင်ဂါဝန်လေးဝတ်ပေးထားတာ မို့ စပယ်လည်း မြင်မြင်ချင်းကျေနပ်သွားမှာပါပဲ။

“ဒက်ဒီ”

“ဟင်”

“တာရာကို ဆေးမထိုးပါဘူးနော်”

“ဪ၊ မထိုးပါဘူး သမီးရဲ့။ Sweety က နေကောင်းနေတာပဲဟာ။ ဘာလို့ထိုးရမှာလဲ”

“အင်း၊ ဟိုတစ်ခါ တာရာ၊ အန်တုန်းက မေမေက ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး တာရာကို အပ်ကြီးနဲ့ ဒီကိုထိုးခိုင်းတာ။ အရမ်းနာတာ ဒက်ဒီရဲ့ တာရာ ကြောက်တယ်”

တင်ပါးနေရာကို လက်ညှိုးလေးဖြင့်ထိုးပြကာ မျက်နှာလေးနဲ့ တွသွားတာမို့ သူပြုံးလိုက်မိ၏။ စိမ့်သမီး ပီသပါပေရဲ့။ စကားပြော သွက်လက် ချက်ချာလွန်းသည်ကို။

“ဟင်းဟင်း... အဲဒီဒီဦးဒေါက်တာက သမီးကို အဖျားမြန်မြန် ပျောက်စေချင်လို့ ဆေးထိုးပေးတာဖြစ်မှာပါ Sweety ရဲ့။ ဒက်ဒီ၊ သမီးဖျားလို့ ဆေးထိုးရင် အပ်ပိစိလေးနဲ့ ထိုးပေးမှာပါ”

“အဲဒါဆို မနာဘူးလား”

“ဘယ်နာမလဲ၊ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်သလိုလေး ဆစ်ခနဲဖြစ်သွားရုံလေးပဲ နာမှာလေ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့”

Lift ထဲရောက်တော့ တခြားလူတွေပါ လိုက်ဝင်လာတာမို့ သမီးက သူ့ရှေ့မှာ တိုး၍ရပ်လိုက်လေ၏။

“Good morning, doctor”

“Morning... ဇီဝေါ”

“သူလေးက ဘယ်သူလေးလဲ”

“ဒါလား ကျွန်တော့်သမီးလေ”

“ဒေါက်တာ့သမီး”

Nurse မလေးက တအံ့တဩဖြင့် မျက်လုံးကျယ်သွားလေ၏။ ကလေးက မကြည်သလို မှန်ကုပ်ကုပ်လေးပြန်ကြည့်တာမို့ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည့်နယ်ပင်။

တာရာတို့ကတော့ စပြီး ပဟေဠိဖြစ်စေပါရောလား။

“နောက်မှရှင်းပြပါမယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

လူမှုရေးနားလည်သူမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ Lift မှထွက်ပြီး ရုံးခန်းဆီလျှောက်လာစဉ် အားလုံး၏အကြည့်တို့က ကလေးပေါ်မှာသာ။ ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့နှုတ်ဆက်ကြသံက ဝေဝေဆာဆာ။

“Morning သူရ”

“Morning...”

“Oh!... ဒီကို ကလေးခေါ်လာတယ်”

“အေးလေ၊ ဆေးရုံအုပ်ကြီးသိရင် မင်းတော့ ကျိုင်တက်တော့မှာပဲ”

“ကျိုင်တက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွာ။ လောလောဆယ် သမီးအတွက် ဆရာမရှာလို့မရသေးသရွေ့ တိုသုံးယောက် တစ်လှည့်စီအလုပ်ခေါ်သွားရမှာပဲ”

“သုံးယောက်၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘာလဲ... မင်းနဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် ရည်းစားလုဘက် နှစ်ယောက်နဲ့များလား”

“အစစ်ပဲ”

“ဟေ!... ဘယ်လိုများဖြစ်ပြီး ဒီသုံးယောက်တွဲဖြစ်သွားတာလဲကွ”

“အေးလေ၊ ဝါသနာမတူ လမ်းကြောင်းမတူတဲ့သုံးယောက် ဘယ်လိုများ အတူတွဲဖြစ်ရလဲ၊ ငါတို့စဉ်းစားလို့ကိုမရဘူး”

“တွဲရုံမဟုတ်ဘူး။ အတူတူ ငါတိုက်ခန်းထဲမှာ နေကြတာ”

“ဘယ်လို”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေစဉ် သူက

သမီးကို သူ့ဘေးရှိရုံပေါ်သို့ ချိန်တင်လိုက်ပါသည်။ စိမ့်နဲ့တူတဲ့မျက်လုံးတို့က ဝန်းကျင်တစ်ခွင်ကို အသာလှည့်ကြည့်လေ့လာနေလေသည်။ ကြည့်စမ်း! သမီးတော့ စပယ်ကိုရှာနေတာ ထင်ပါရဲ့။ စပယ်က ကလေးဆေးရုံမှာမို့ သူတို့နဲ့ Lunch စားမှ ဆုံကြမှာလေ။

“She is Seint's only one daughter. Cause her mother passed away last week, we become her new guardians”

(ကလေးက စိမ့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ။ သူ့အမေက လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကပဲ ဆုံးသွားတာနဲ့ ငါတို့သုံးယောက် ကလေးရဲ့မွေးစားအဖေတွေ ဖြစ်လာကြတာပဲ)

“Really!” (တကယ်!)

“Do you know, what kind of disease?”

(သူ ဘာရောဂါဖြစ်တာလဲ မင်းသိလား)

“Brain Tumer” (ဦးနှောက်အကျိတ်ရောဂါ)

“ဖြစ်ရလေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မင်းတို့က အဖေတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“All the relatives are willing to be her guardian

because she is the only one heir. As Seint gave us her daughter, we are now responsible guardians"

(ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကလေးက တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံလေး။ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးအာလုံးက ကလေးရဲ့အမွေထိန်းဖြစ်ချင်နေကြတာ။ ဒါကြောင့် စိန်က ကလေးကို ငါတို့ဆီပေးခဲ့ပြီး တို့တွေ စောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်လာတာလေ။)

ရန်နောင်နှင့် မင်းဦးက သမီးကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။ ကလေးက ဦးနှောက်ကောင်းလွန်းတာမို့ သမီး နားမလည်သည့် English စကားဖြင့် အချင်းချင်းပြောဖြစ်ကြတာပင်။

"Duty ဝင်ရတော့မယ် သူရ"

"ကဲ၊ သမီး၊ ဒက်ဒီက လူနာတွေ လိုက်ကြည့်ရဦးမှာ။ ဒီတော့ သမီး ဒီမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေဦးနော်"

"ကြာမှာလား ဒက်ဒီ"

"နည်းနည်းတော့ကြာမှာပေါ့ Sweety ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခန်းထဲမှာ ဒက်ဒီအသိမမတွေ အများကြီးရှိဦးမှာပါ။ သမီးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ နေရဲတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူ အချိန်အတော်ကြာကြာ ဆေးရုံထဲပတ်ပြီး ရုံးခန်းထဲပြန်ဝင်လာတော့ သမီးဘေးမှာ ဇီဝေါရှိနေပြီး ကလေးရဲ့လက်ထဲမှာက cookie ထုပ်နှင့်လေ။ မုန့်စားလိုက်၊ အအေးသောက်လိုက်ဖြင့် လုပ်နေသည့် သမီးက သူ့ကိုမမြင်ဘဲ ဇီဝေါဖြင့် ရယ်ရယ်မောမောလေပစ်နေပါ၏။

"ဟာ၊ ဘာတွေကျွေးထားတာလဲ"

"ကွက်ကီးပါ ဒေါက်တာရဲ့"

"မနက်ကပဲ နို့သောက်လာတာ၊ အအေးတွေနဲ့ ဗိုက်တွေပွကုန်တော့မှာပဲ။ မုန့်စားတာ တော်တော့ Sweety ချောင်းဆိုးမယ်။ ခဏနေ ထမင်းစားရတော့မှာကို"

"အမယ်လေး ဒေါက်တာရယ်... ဝါလည်း Nurse ပါနော်။ ကလေး ဥပါဒ်ဖြစ်အောင် ကျွေးပျံ့မလား။ ဝါသောက်နေတဲ့ Juice ကိုသောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ လက်လေးလုံးလောက်လေး တိုက်လိုက်တာပါရှင်"

"လက်လေးလုံးလည်း နည်းလား ဇီဝေါရဲ့။ ကလေးက ဗိုက်နုနုလေးကို။ တော်ပြီလို့ ဒက်ဒီပြောနေတယ်နော် Sweety"

"တာရာ ဗိုက်ဆာတယ်ပြောလို့ မမက ဝယ်ကျွေးတာပါ ဒက်ဒီရဲ့"

“နောက်ကို ကိုယ့်ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ကလေးကိုဘာမှဝယ်မကျွေးပါနဲ့ ဇီဝေ။ ကလေးကိုချစ်လို့ဝယ်ကျွေးတဲ့ မင်းရဲ့စေတနာကို နားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့် ကိုယ်တို့အတွက် သမီးက ကိုယ့်အသက်ထက် ပိုအရေးကြီးတာမို့ အလေးထားစေချင်ပါတယ်”

“Sorry ပါ ဒေါက်တာ၊ ဝါ့ကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့။ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ရပါတယ်”

သမီးကို တစ်သူ့စကားဖြင့် ပါးစပ်သုတ်ပေးလိုက်ပြီး သူ လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပါ၏။ ထမင်းချိုင့်ကို ဟင်းတွေချည်းပဲ ထည့်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ထမင်းဝယ်စားရတော့မှာလေ။ သူ့မှာက ပေါင်းအိုးအသေးလေးပဲရှိတာမို့ ဟိုနှစ်ကောင်ကို ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးလိုက်တာနဲ့ သူနဲ့သမီးဖို့ မရှိတော့ပေ။

ဒီကအပြန် လေးလုံးအိုးတစ်လုံးကိုတော့ မဖြစ်မနေဝယ်ရဦးမှာပါလား။ ကားလမ်းကူးခဲ့ပြီး Canteen ထဲဝင်ကာ ထိုင်နေကျခုံမှာ သမီးကို နေရာအရင်ချပေးလိုက်၏။

“ဟာ၊ ဒီနေ့ ဒေါက်တာမှာ လိုက်ပွဲလေး ပါလာတာပါလား”
“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်သမီးလေ”

“သမီးက အချောလေးဗျ”
ဖိုးကျော်က သမီးကို ချစ်စနိုးဖြင့် ပါးလိမ်ဆွဲလိုက်စဉ် သူ အပြန်အလှန်ပြန်လေ၏။ ဒီချာတိတ်တော့ ခြေပြန်လက်ပြန်ဖြင့် ကလေးကို ညီနေပါရောလား။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းလက်ကြမ်းကြမ်းကြီး မဆေးရသေးဘဲနဲ့ ငါ့သမီးကို မကိုင်ပါနဲ့ကွ။ ကြည့်ဦး၊ ကလေးပါးလေး ရဲသွားပြီ”

“ဟာဗျာ၊ ဒေါက်တာကလည်း ကျွန်တော် အသာလေးဆွဲလိမ်တာပါဗျ။ မနာပါဘူး”

‘မနာဘဲ နေမလားကွ၊ ဒီမှာရဲနေတာ မမြင်ဘူးလား။ ကလေးကို မင်းမို့ ကိုယ်ချင်းမစာမနာ’

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်။ မီးပီးလည်း ဦးတို့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

“ဟုတ်”
“ကဲ၊ လေများမနေနဲ့၊ ငါ့ကို ထမင်းနှစ်ပွဲနဲ့ လိုက်ပွဲတစ်ပွဲ မှာပေး”

“ဟာ၊ အစ်မကိုမစောင့်တော့ဘူးလား”
“မင်းအစ်မ လာတော့မှာပဲဟာ”

ထမင်းပွဲတွေရောက်လာတော့ ချိုင့်တွေဖြုတ်ကာ စားပွဲထက် သူ့
ပြင်ဆင်ပြီးစဉ် ရေမွှေးရနံ့ခပ်သင်းသင်းကို သူ့ရလိုက်လေ၏။ စပယ်
ရောက်လာပြီပဲ။

“ဆာလိုက်တာကွာ ဟင်! ဒါက ဘယ်သူ့ကလေးလဲ ယူရဲ့”

“ကိုယ့်သမီးလေ”

“ယူသမီး”

စပယ်က မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူ
ကိုတစ်လှည့် ကလေးကိုတစ်လှည့် တအံ့တဩဖြစ်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်
လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“ကိုယ် တစ်ခါက ပြောဖူးပါတယ်”

“ဟိုတစ်ယောက်လား”

“အင်း၊ အဲဒါ သူ့သမီးပါ”

သူက စပယ်နားလည်စေရန် English ဘာသာစကားသုံး
ထပ်ရှင်းပြပြန်၏။ စပယ်မျက်နှာမှာ အပြောင်းအလဲမျိုးစုံကိုတွေ့လိုက်
ရပြီး သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်လေသည်။

“စပယ်က ဒီလကုန် ယူနဲ့အတူ ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့ ဒက်ဒီထီ

ညီပင်ပြီးနေပြီ ယူရဲ့”

“ဖွင့်လေ စပယ်ရဲ့။ ဘာပြဿနာရှိမှာမို့လို့လဲ”

“ယူ dolly လေးနဲ့ အလုပ်က ဖြစ်မှာမို့လို့လား။ ဟိုမရောက်

မရောက်အရွယ်လေးကို လွှတ်ထားလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း... သမီးအဆင်ပြေမယ့် ဆရာမတစ်ယောက်

ဆောက် ကူရှာပေးပါစပယ်။ လောလောဆယ်တော့ ကိုယ်တို့သုံးယောက်

တုံး တစ်လှည့်စီ ကြည့်ထားဧည့်မှာပေါ့”

“ယူအခန်းထဲ အကုန်စုပြီးနေမှတော့ ကြပ်ညပ်နေရောပေါ့။

စပယ်က ဒီ Sunday...ယူအိမ်မှာ ကြာရံချက် ချက်စားမလားလို့။

အိမ်တို့ကို ပြောပြီးနေပြီ”

“လာပါ စပယ်ရဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေဲ့ဟာ။ အိမ်က နှစ်ကောင်

ဆည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ အားကြတာမှမဟုတ်တာဘဲ။ စားကြစို့လေ၊ ဘာ

အင်းထပ်မှာဦးမလဲ”

“တော်ပါပြီ၊ ပြီးမှပဲ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီ မှာသောက်ကြ

တာပေါ့”

“ကဲ.စားစို့ Sweety”

စားစို့ပြီ သူက ဟုတ်တိပတ်တိမစားဖြစ်ပါချေ။ သမီးကိုသာ

ဂရုတစိုက်ဖြင့် ထမင်းခွံကျွေးနေတာမို့ စပယ်ထံမှ မျက်စောင်းကိုသာ
ရလေ၏။ ခက်ပြီပဲ၊ ကလေးခွံပြိုင်ပြီးများ သူချစ်တာကို ရချင်ပြီလား
စပယ်ရယ်။

အခန်း (၇)

“ဘာတွေဝယ်လာတာတုန်း”

“Rice cooker လေး၊ လေးယောက်စာကို နှစ်လုံးအိုးနဲ့ချက်
ညှိ ဘယ်ရပါတော့မလဲ။ ငါ ခြောက်လုံးအိုး ဝယ်လာခဲ့တာ။ ညနေစာ
ပေး ချက်ပေး”

“ဟ၊ ငါမှမချက်တတ်တာကွ။ သီဟပဲ ချက်တတ်တာကို။ မိန်းမ
တွေလုပ်ရတဲ့အလုပ်ကြီး... ငါစိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“မိန်းမအလုပ်၊ ယောက်ျားအလုပ်ဆိုပြီး ခွဲခြားလို့ရမလားကွ။
ဘာမှမချက်တတ်ရင် ဘာမှမစားနဲ့။ အငတ်နေ”

“မင်းကလည်း ငါမတတ်လို့ မတတ်ဘူးပြောတဲ့ဟာပဲကို။ မရစ်

ပါနဲ့ကွ"

"အဲဒါဆိုလည်း သင်ပေါ့ကွ။ အိမ်စောစောပြန်ရောက်ရင် ဖုန်းစုတ်စက်လေးဘာလေးသုံးပြီး အိမ်ရှင်းထားနင့်ပါလား။ အဲဒီမှာ TV ထိုင်ကြည့်ပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့"

တံခါးကိုအထဲမှ LOCK ချထားတာမို့ တစ်ယောက်ယောက်ပြန်ရောက်ပြီမှန်းသိပြီး ခေါက်ကာ ဝင်လာခဲ့တာပင်။ မောင်ရာဇာတို့ကတော့ အဆောင်မှာနေတဲ့သူပီပီ အပျင်းကလည်း ကြီးပျံလေ။

"အဲဒါလည်း ငါမှမသုံးတတ်ဘဲ သူရရဲ့"

"ဒါဆို မင်း ဘာအသုံးကျလဲကွ။ ဒါဆိုလည်း သမီးကို ရေချိုးပေး။ မနက်က မှာလိုက်တာ ဝယ်လာလား"

"ဘာလဲ"

"ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံးလေး၊ ဘာလဲ၊ မေ့ခဲ့ပြန်ပြီမဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်မလဲ ကျောက်ပျဉ်"

"ဟိုညွှာလေး၊ သဇင်က ပြောတယ်"

"ဘာပြောတာလဲ"

"အဲဒါတွေဝယ်တာ သူတို့အလုပ်တဲ့။ နားမလည်ပါးမလည်နဲ့ သွားဝယ်ရင် ဈေးသည်က အင်ထုမယ်ဆိုလို့ ငါလည်းသွားမဝယ်တော့ဘူး"

"ဪ၊ ဪ၊ နေစမ်းပါဦး... မင်း အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်က ဘာအလုပ်လဲ"

"ရှေ့နေလေ"

"အေး၊ ရှေ့နေဆိုတာ အမှုအခင်းမှန်သမျှကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေရှင်းပေးရတာလေ။ အဲဒီလိုလူက သူများနှစ်မှာကို ကြိုတွေ့ပြီးလန့်နေရသလား။ အလကားကောင်၊ ရည်းစားရဲ့စကားကိုပဲ နားထောင်ပြီး လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ်ပဲလုပ်တတ်တယ်။ မိန်းမရှိရိုးသွားမကျိုး မိန်းမရိုသေ အသက်ရှည်ဆိုတဲ့ စကားပုံအတိုင်း လိုက်နာမယ့်ကောင် စားမျိုးပဲ။ သီဟပြောတာ နည်းတောင်နည်းသေး... တောက်!"

"မင်းကလည်းကွာ အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွ။ သီဟပြောတာ ထားပါတော့။ မင်းပြောရင် ငါပိုနာတယ်ကွ။ မင်းက ငါတို့ထက် အစစ သာပြီးသားလေကွာ"

"ဘာမှမဆိုဘူး။ မင်းချက်တာပြုတ်တာ မတတ်ရင် အိမ်ရှင်းတာနဲ့ ဈေးသွားတာကို နေ့တိုင်းလုပ်ရမယ်၊မှတ်"

“ဟင်၊ ငါ ဈေးဖိုးအမြဲထုတ်ရမှာလား”

“ထုတ်ပေါ့”

“အဲဒီလိုတော့မည်ခန့် သူရရာ၊ ငါ့လခက ဘာမှဟုတ်တိပတ် တိရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခုထိ ဘာမှမစုမိသေးလို့ သင်တောင် ပြောလှ ပြီ”

“ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေဆင်လက် ဆင်နားရွက်နဲ့ ရှေ့နေပီသ တယ်၊ သိလား။ ကြည့်လို့ကိုမရဘူး။ အဲဒါဆိုလည်း ကြက်မွှေးတံနဲ့ ဖုန် လိုက်သုတ်ပေးထား။ ဒါလေးတောင်မှမလုပ်တတ်ရင် မင်း ထမင်းစား ဖို့ကိန်းမရှိဘူးမှတ်။ လာ၊ သမီး။ ဒက်ဒီတို့ရေချိုးကြစို့”

သူရက ရာဇာကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောစပူးပြောမိကာ အတွင်း သို့ဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ဝယ်လာသည့်ပေါင်းအိုးဖြင့် ဆန်လေးလုံးကိုဆေးပြီး တည်သည့်အလုပ်ကို အရင်လုပ်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ သမီးနဲ့အတူ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်၏။

“အံ့ဟ၊ ကျားသားမိုးကြီး။ ငါ့ကောင်၊ သန့်ရှင်းရေးတွေဘာတွေ လုပ်လို့ပါလား။ သူရတို့ ရောက်လာပြီလားကွ”

“ရောက်ပြီဟေ့၊ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းသလို ငါ အပြောခံရလို့ လုပ်ပေးနေရတာ။ မင်းရော ဈေးဝင်ဝယ်ခဲ့ရဲ့လား”

“ဝယ်ခဲ့တာပေါ့”

“အေး၊ တော်သေးတာပေါ့။ ငါ ကျောက်ပျဉ်ဝယ်မလာတာနဲ့ တိုကောင် ဒေါတွေပွပြီး ကျွက်ကျွက်ညံသွားလို့”

“မင်းကလည်း မင်းကိုးကွ၊ ကျောက်ပျဉ်ဝယ်ဖို့ လက်တွန်းနေ တာမဟုတ်လား။ သင်သာ မင်းနဲ့ယူရင် ငိုသီယိုးပီးယားသူဖြစ်ပြီး မြန်မြန်၊ မာလကီးယားမှာ သေချာတယ်”

“ဟာကွာ၊ ပြောလိုက်မှဖြင့် တစ်တစ်ခွဲပဲ။ သင်က မနက် ဖြန့် ဒီကိုလိုက်လာတော့ ဒီတစ်ခါတည်း ဝင်ဝယ်လာခဲ့မယ် ပြောပြီး သားပါကွ။ ငါ့ဆို နိုင်ကွပ်ဖို့ပဲ မြင်နေ”

ရာဇာပွစိပွစိရွတ်တာကို နားမထောင်ဘဲ သီဟ အိမ်ထဲသို့ဆက် ဝင်ခဲ့၏။ ဝယ်လာသည့်ဟင်းရွက်အိတ်ကို အသာချပြီး ရေခဲသေတ္တာ နှင့်ကြည့်လိုက်စဉ် သူရနှင့်သမီးက ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာ ချေပြီ။

“အဲဒါဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ထည့်မလို့ပေါ့ကွ”

“ငါသိတယ်၊ မင်း ဒီအချိုးအတိုင်းလုပ်ရင် ငါ Refrigerator တော့ Service Centre မြန်မြန်ရောက်မှာ။ ရေခဲသေချာဆေးပြီးမှ

Plastic နဲ့ Packing ထုပ်ပြီး ထည့်ပေါ့ကွ။ ဒါမှ ပစ္စည်းလည်း သန့်
ရောဂါလည်းကင်း၊ ရေခဲသေတ္တာလည်း မညစ်မပတ်နဲ့၊ တာရှည်သုံးရ
မှာပေါ့”

“ငါသိပါတယ်ကွ၊ ဆရာလားမလုပ်ပါနဲ့၊ ဆိုက်ထဲမှာ ငါ့ကိုဘယ်
သူမှ ဆရာလုပ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ငါမပြောရင် မင်း ဒီအထုပ်လိုက် ထိုးထည့်တော့မှာ ငါမသိ
ဘူးထင်နေလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ အထဲမှာ ဘာသားတွေများ ကျန်သေးလဲ
ကြည့်မလို့ပါ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေချည်း ဝယ်လာ
သလား။ ကလေး ဉာဏ်ကောင်းအောင် ငါးတို့ဘာတို့ ဝယ်မလာဘူး
လားကွ”

“မင်းဒီလိုပြောမှာ အိစကိုသိနေတယ်လေ... ဝယ်လာပါတယ်
ကွ”

“ဘာငါးလဲ”

“ငါးသလောက်”

“ဟာ၊ ငါးသလောက်က ဒီလောက်အရိုးများပြီး အကြောတက်

တဲ့ငါးကွ။ သမီးဘယ်လိုစားနိုင်မှာလဲ”

“ကလေး စားဖို့မှမဟုတ်ဘဲ၊ ငါစားချင်လို့ ဝယ်လာတာကွ။
ခရမ်းချဉ်သီးလေးနဲ့ရောပြီး... နံနံပင်လေး အုပ်ချက်လိုက်လို့ကတော့
ရူလွတ်!... ထမင်းနှစ်လုံးလောက် အသစာလေးပဲ”

“အင်း၊ ပြောလိုက်ရင် ကိုယ့်ဖို့ချည်းပဲ။ မင်းလည်း ရာဇာနဲ့သိပ်
မထူးပါဘူး။ မင်းရဲ့ခိုင်လည်း အိသီယိုးပီးယားဖြစ်မသေရင် ကံကောင်း”

သီဟက သူပြောတာကို နာပုံမရဘဲ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ရေ
ဆေးရန် ပြင်လေ၏။ သူ ဇကာကုံးနှင့် Plastic ဘူးပြားလေးကို လှမ်း
ပေးလိုက်ပါသည်။

“ငါးက ပိုင်းပြီးသားလား”

“အေး”

“ဒါဆို ဘူးထဲဆေးပြီးမှ သိမ်း။ ဟာ၊ ဒီဟင်းနုနွယ်တွေက များ
လှချည်လား။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အဲဒါ လူနဲ့တည့်တဲ့အရွက်ကွ”

“ဒါတော့ ငါလည်းသိတာပေါ့။ ဒီလောက်လက်ဝင်အောင် လုပ်
ရတဲ့အရွက်ကိုမှ ဝယ်လာရတယ်လို့။ အဲဒါကို TV ကြည့်ရင်း နှင်ပေး။
ငါမလုပ်ဘူး။ ငါးလည်း မင်းဖာသာ မင်းချက်”

“အေးပါ”

“ညနေစားဖို့ ငါ ဟင်းအိုးနွေးတော့မယ်။ မနက်ကျ မင်း မီးဖိုချောင် ဝင်နော်။ ကလေးအတွက် အသားမရှိရင် ကြက်ဥတော့ ကြော်ပေး။ ချဉ်ပေါင်နဲ့ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို သပ်သပ်စီ Plastic အိတ်နဲ့ သိမ်း။ အရွက်တွေကြွေပြီးပုပ်ရင် ရေခဲသေတ္တာ ညှစ်ပတ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒက်ဒီ ဒေါက်တိုရယ်”

“ငါ့ကိုမရွံ့နဲ့”

သူက မီးဖိုခန်းထဲ သမီးလက်ကိုဆွဲကာ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ပေါင်းအိုးခလုတ်တက်လာပြီဖြစ်ပေမယ့် ထမင်းရေစစ်စေရန် နောက်ထပ်တစ်ခါ ပြန်နှိပ်လိုက်လေသည်။ သမီးကို ထမင်းစားပွဲရှိခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းထားပြီး ညနေစာစားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် သူပြင်လိုက်ပါ၏။

“ဒက်ဒီ”

“ဟင်”

“အိသီယိုးပီးယားဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

ဟိုက်! သူ့သမီးကတော့ စကားလုံးအသစ်ကြားရသည်နှင့် စတင် စူးစမ်းပါရောလား။

“အိသီယိုးပီးယားဆိုတာ အစာရေစာပြတ်လပ်ပြီး ပိန်ချိုးနေ

တဲ့လူတွေကိုခေါ်တာ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“အင်း၊ ဟိုနှစ်ကောင် ခုထိ ရေမချိုးကြသေးဘူးလား Dinner စားကြဖို့”

“ချိုးပြီဟေ့”

“ပြောမှ ထလုပ်တယ်၊ မင်းတို့ရည်းစားတွေတော့ အာပေါက်မှာ မြင်ယောင်သေး”

“ဒက်ဒီ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ဒင်နာဆိုတာကရော”

“ဒင်နာဆိုတာ ညစာကိုပြောတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“ညစာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်စောစော စားတဲ့အစာကို (breakfast) ဘရိုက်ဖတ်စ်တ်လို့ခေါ်တယ်”

“ဘရိုက်ဖက်”

“ဟုတ်တယ်၊ နေ့လယ်စာကို (Lunch) လန့်ချိုလို့ခေါ်တယ်”

“လန့်”

“အေး၊ သမီးက ငယ်သေးတော့ အသံထွက် ဘယ်ပီသဦးမှာလဲ။ ရွတ်ကြည့်ပါဦး”

“ဒင်နာ၊ ဘရိတ်ဖက်၊ လန့်”

“ဟုတ်ပြီ ညသန်းခေါင် ဆာလို့ထစားတဲ့ ညလယ်စာကို (Supper) ဆပ်ပါ လို့ခေါ်တယ်”

“ဆပ်ပါ”

“ဒက်ဒီသမီးက သိပ်တော်တာပဲ”

“ဟီးဟီး... ”

သမီးက သူ ချီးကျူးတာကို သဘောကျကာ ရယ်လေသည်။ တအောင့်အကြာမှာတော့ အီးလေးဆွဲသည့်နှစ်ကောင် ဝရန်းသုန်းကားဖြင့် ရောက်လာပါသည်။

“ဟာ၊ တို့သမီးက အဆင်သင့်တောင်ဖြစ်နေပါရောလား”

“ဒင်နာစားပါ ဖေဖေ”

“ဟေ့၊ ညည်းလည်း တပြည်းဖြည်းနဲ့ ဘိုစားပဲစော် နံလာပြီကွ”

“ဘာလဲဟင်”

“အလကားပြောတာ သမီး”

“ဒီနေ့ သမီးနဲ့ဘယ်သူအိပ်မှာလဲ။ မဲခွဲပြီးပြီလား”

“ဟေ့အေး”

“နှစ်ယောက်ထိုင် Sofa မှာ ငါအိပ်မှာနော်။ ဒါပဲ”

“အေးပါ၊ မင်းက အိမ်ကွင်းမို့ ကျယ်ချင်သလိုကျယ်၊ ဗိုလ်ကျချင်သလို ကျထားပေါ့”

“အခန်းထဲအိပ်ဖို့ ကျားဗိုလ်ဆွဲမယ်”

“ရတယ်”

“ဗိုလ်... ကျား... သေနတ်... စိမ်”

“ဟာ!”

“ဟဲဟဲ၊ ငါမပြောလား။ မင်းက အမြဲတမ်း တွတ်ပီဖြစ်နေတာပါလို့။ ကဲ၊ သမီး ဒီနေ့ ဖေဖေနဲ့အတူအိပ်ရမယ်”

“အိပ်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ အိပ်ခါနီး ခြေထောက်ဆေးဖို့နဲ့ သွားတိုက်ဖို့ကို မမေ့ပါစေနဲ့”

သူပြောတော့ သီဟက သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲလေ၏။ ဒီလောက် သတိပေးထားမှ တော်ရုံရှိတာမဟုတ်လား။ ဒီနှစ်ကောင်က ညစ်ညစ်ပေပေနေတတ်ပါဘိသနဲ့။

“တွတ်ပီဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဖေဖေ”

“အေး၊ ရှင်းပေတော့”

“တွတ်ပီဆိုတာ အမဲလိုက်တိုင်း ကံမကောင်းတဲ့မုဆိုးကြီးကို ခေါ်တာသမီးရဲ့”

“အမဲလိုက်တာ”

“အေး”

“မုဆိုး၊ ဘာတွေလဲ ဒက်ဒီ”

“အမယ်လေးများ... ဒီပိဋကတ်အိုးကွဲနေတွေ့မှပဲ စကားတစ်ခါ ပြောတိုင်း ရှင်းလင်းပြနေရတော့တာပါလားနော်”

“မင်းက ရှင်းအောင်မှမပြောဘဲကို။ ဒီနေ့ကံမကောင်းဘူးလို့ အမြဲရေရွတ်တတ်တဲ့ဇာတ်လိုက်ကြီးကိုအမှတ်ရပြီး တွတ်ပီလို့ပြောတာ ပါသမီးရယ်၊ သမီးဖေဖေက အလကား”

“ဟေ့ကောင်ရာဇာ၊ မင်းနော်”

“ကဲ၊ စားမှာသာ စားစမ်းပါ။ ပြီးရင် ငါ CNN ကြည့်မှာ”

“ဟာ၊ ငါ ဘောလုံးပွဲကြည့်နေတာကို”

“မရဘူး၊ ငါ MTV ကြည့်မလို့”

“သမီးဘာကြည့်ချင်လဲ Sweety ”

“ကာတွန်း”

“ကြားတယ်နော်၊ ငါတို့ဒိုင်က ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ငါတို့က အုပ်ထိန်းသူမဟုတ်ဘဲ သူက ငါတို့ကိုအုပ်ထိန်းနေတာ တို့။ ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီတာရာ”

သမီးမျက်နှာက ကျေနပ်ပြီးဖြင့် ကြည်ကြည်လင်လင်ပါလေ။

အခန်း (၈)

“ကလေးကိုအလုပ်ခေါ်သွားရင် သတိထားကြဦး”

“အေးပါ”

TV ရှေ့ခုံအသီးသီးမှာ ထိုင်နေကြပြီမို့ သူ့သစ်သီးစိတ်လာသည့် နန်းကန်ကို စားပွဲပုလေးထက် တင်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။ TV နှိုက်ညီလိုက်တော့ သမီးအကြိုက် ကြောင်နဲ့ကြွက် Series လာနေတာကိုး။

“ဘာလဲ”

“နာနတ်သီး”

သူက ခက်ရင်းဖြင့် သစ်သီးတစ်စိတ်ကိုထိုးယူကာ သမီးကို ခွဲ

ကျွေးလိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်ထိုင်ခဲ့မှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း ထိုင်
နေတာမို့ သမီးနဲ့အတူ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“Tom and Jerry ကြိုက်လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ၊ ထော် အန် ဂျယ်လီ”

“ဂျယ်လီ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့။ ဂျယ်ရီမှ မှန်တယ်။ ဂျယ်လီဆို

ကျောက်ကျော့မှန်ဖြစ်သွားမယ်”

“အင်း၊ ဂျယ်ရီ... ဂျယ်ရီ”

“ဒီအသီးကိုရော သိလား”

“ဟင့်အင်း၊ ပန်းသီးတော့သိတယ်”

“ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“အဲပဲ”

“အေး၊ နာနတ်သီးက (Pine Apple) ပိုင်းနဲ့အဲယယ်လ်လို့
ခေါ်တယ်။ လွယ်တယ်၊ ခေါ်ကြည့်”

“ပိုင်း အဲပဲ”

“Right”

“ရိုက်က ဘာလဲ ဒက်ဒီ”

“မှန်တယ်လို့ပြောတာ”

“မှားရင်ရော”

“Wrong လို့ခေါ်တယ်”

“ရော”

“ရော မဟုတ်ဘူး။ ရောင်းရ်လို့ခေါ်တာ”

“ရောင်း”

“Good ”

ကားတွန်း Series အကုန်မှာ ရာဇာက ESPN လိုင်းကို လှည့်
လိုက်ပါ၏။ Hand Phone မြည်သံကြားရစဉ် သူ့ Phone သံမဟုတ်
ဘာမို့ ဟိုနှစ်ကောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒင်းတို့နှစ်ယောက်
ဘာ့ ဟိုဘက်ဒီဘက် လောင်းထားကြပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။

“သီဟနဲ့ ရာဇာ Phone မြည်နေတယ်လေ”

“မင်း Phone ”

“အဲမာ၊ ခိုင်က ညဘက် အားအားလျားလျား ဘာလို့ Phone
ဆက်ရမှာလဲ။ မင်း Phone ပဲဖြစ်မှာ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာလို့ Phone သံကို တူတာထည့်

ထားရတာလဲ။ တစ်ယောက်က ပြောင်းထည့်မှပေါ့”

“ငါက အဲဒီသီချင်းကို ကြိုက်လို့ထည့်ထားတာကွ”

“ငါလည်း ကြိုက်လို့သွင်းထားတာပဲကွ”

“စကားများမနေနဲ့လေ၊ တော်ကြာ မင်းတို့ရည်းစားတွေဖြစ်နေမှ ချောမပြုမရဖြစ်ကုန်မယ်။ မြန်မြန်ထကိုင်”

သီဟက ရာဇာကို ပြုတ်ကြည့်ကြည့်ကာ စင်ပေါ်တင်ထားသည့် Phone ကိုကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဒင်းနဲ့သူကတော့ Phone ကအစ ဆင်တူဖြစ်နေတာကိုး။

“ဟေ့ကောင် ရာဇာ၊ မင်း Phone မြည်နေတာ”

“အဲဒါ ဒီယူလာတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ ဒီ Phone လေး ဘယ်လောက်များ လေးလို့လဲ နော့ရဲ့”

“ဝေးဝေးမှာပြောမှ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ ဒီမှာ ငါ့အကြီး သိပ်တော့မှာ”

“အံ့ဟ... ငါ့ချစ်ဆီး သိပ်မှာကွ”

“ကဲ၊ Phone ပြောမှာ သွားပြောပါကွာ။ သီဟ၊ ၉ နာရီကျော်နေပြီ၊ ကလေးအိပ်ချိန်။ သွားသိပ်တော့”

“ဟာကွာ... ဒီမှာ ပွဲကောင်းနေပြီဟာကို”

“ပွဲကောင်းမနေနဲ့၊ ငါ CNN ကြည့်တော့မယ်။ ဘယ့်နယ်၊ ငါ့ TV ကို သူတို့ပိုင်တာ ကျနေတာပဲ။ လူကြည့်နေရတယ်လို့။ ကလေး

ကို သွားတိုက်၊ ခြေဆေးပြီးမှ သီချင်းဆိုသိပ်”

“ဟမ်! ငါမှ သီချင်းမဆိုတတ်တာ”

“မဆိုတတ်ရင် ပုံပြောပြပြီးသိပ်”

“ဟာကွာ၊ ရှုပ်လိုက်တာ။ မျက်စိက အိပ်မယ့်ဟာကို နားက ဘာကိုစွဲစိမ်ခံရတာလဲ”

“အဲဒါ မင်း၊ သမီးနော်။ ကုတင်ပေါ်မှာ အတူတူအိပ်မယ်လို့ ဘာတိမ်ထားတာနော် သီဟ”

“အေးပါအေးပါ၊ လာ၊ သမီး (၁၅)မိနစ်နဲ့ Sleep နော်။ ဖေဖေ ဘစ်ပိုင်းလွတ်လို့မရဘူး”

“ဟီဟီ၊ ပထမဆုံး ဂိုးသွင်းခံရတာနဲ့ နို့စစ်စစ်တစ်ခွက်သောက် ချည်သေးရဲ့”

“အောင်မာ! အာကြီးသိပ်တော့မှာ၊ ကြည့်”

“အာကြီးသိပ်ဖို့ မပြင်နေနဲ့။ သမီးကိုသိပ်ဖို့ပြင်ပါ သီဟရ”

သီဟ၊ ကလေးကို ပွေ့ချီသွားသည်နှင့် သူက TV Remote ကို Channel change လိုက်ပါသည်။ ရာဇာက Phone ထကိုင်ပြီး

သူ့ကိုမတားဖြစ်တော့ပါချေ။

“ဟယ်လို၊ ဇင်လာ။ ဟဲဟဲ၊ ဘောလုံးကိုက်နေတာနဲ့ ထမကိုင်

ဖြစ်တာပါ။ ဟိုငနာနဲ့ Phone က အသံပါတူနေလို့လေ”

သီဟက သမီးကိုပွေ့ချီလာရင်း ရာဇာကို လက်မအားသဖြင့် ခြေခွင်နှင့် ရအောင်ခတ်လိုက်လေ၏။ ရာဇာက နောက်ဆုတ်ရှောင်ကာ ပြတင်းပေါက်နားမှာ သွားရပ်ပြောနေပါသည်။

“မနေ့က သမီးကို ဒက်ဒီဘယ်လိုသိပ်တာလဲ”

“တာရာ့ဆံပင်ကိုသပ်ပေးပြီး ပုံပြောသိပ်တာပေါ့ဖေဖေရဲ့”

“ဘာပုံပြင်လဲ”

“ဆိုးပေနဲ့ ဖားကလေး”

ဒုက္ခပဲ။ သူက တူတွေတူမတွေနဲ့အတူတူနေခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ဒီလိုကယုကယင်မျိုး နေတတ်ပြောတတ်တာမဟုတ်။ သူ့ရကတော့ ဆရာဝန်မို့ လူနာစုံနဲ့ ပြောဆိုကြင်နာမှုပေးတတ်တာကိုး။

“ဖေဖေက သီချင်းလည်းမဆိုတတ်ဘူးသမီးရ၊ ပုံပြင်တွေလည်း သိပ်မပြောတတ်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဒီတော့ မနေ့ညက သမီး ကို ဒက်ဒီပြောပြတဲ့ပုံပြင်လေး ဖေဖေကိုပြန်ပြောပြလေ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟင်၊ ဖေဖေကလည်း”

“သမီးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ”

“တာရာက လိမ္မာတာ။ ဖေဖေက လည်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ သာလိကာလေးရဲ့။ မနက်ကျရင် သမီးဖို့ ဖေဖေ ကြက်ဥ Half-Fried ကြော်ပေးပို့မယ်ကွ”

“ကတိနော်”

“ကတိဗျာ... ကတိ”

ရာဇာက Phone ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုင်ခုံဆီ အပြေးရောက် လာပါ၏။

“သူ့ရ ဘောလုံးရွှေပေးကွာ”

“ဟာ၊ ဘောလုံးတစ်လုံးတည်းကို လူ (၂) ယောက် လှကန် နေတာ မျက်စိနောက်က နောက်နဲ့။ မကြည့်ဘူး”

“မင်းမကြိုက်ပေမယ့် ငါနဲ့သီဟ ကြိုက်တယ်လေကွာ။ တစ်ပွဲ ဝဲလေ... တစ်ပွဲပဲ။ လုပ်ပါကွာ၊ တစ်ပိုင်းပြီးနားတော့ မင်း CNN ကြည့်လို့ဖြစ်တာပဲ။ နော်၊ နော်”

“မရဘူးကွာ”

“ရလိုက်ပါကွာ၊ မင်း CNN က ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် သတင်း အမြဲလွှင့်နေတာပါကွ။ ဘောလုံးက လာတဲ့အချိန်လေးပဲ ကြည့်ရတာ ကို စိတ်ကောင်းလေး မွေးလိုက်ပါကွာ”

“အံ့မာ၊ ငါကပဲ စိတ်ပုပ်ရှိလို့ ဘောလုံးပွဲမကြည့်ဘူးလို့ ဆိုလို့

တာလား”

“ဒီတစ်ပွဲလေးတော့ ငါတို့ဘက်ကို လိုက်လျောပေးပါကွာ”

“မရဘူး ဒါပြီးရင် နောက်တစ်ပွဲကို တောင်းဆိုလာဦးမယ်။ ငါ (၁၁)နာရီထက် နောက်ကျအိပ်လို့မရဘူး။ မနက်စောစော Duty... ဝင်ရမှာ”

“နောက်ပွဲ မကြည့်ပါဘူးကွ။ ဒီပွဲပဲ ငါတို့ကြိုက်တာပါ။ လုပ်ပါ My Friend ရယ်”

“အေးလေ၊ မင်း၊ အိမ်ကွင်းဆိုပြီး ဝိုင်းသိပ်မကျပါနဲ့ သူရရဲ့”
ဘာမှမကြာသေးခင် ရောက်လာသည့်သီဟကြောင့် အံ့ဩသွား

ရပါ၏။ ဒီကောင် သမီးကို ဘယ်လိုများသိပ်လိုက်တာပါလိမ့်။

“သမီးအိပ်ပြီလား”

“အေး”

“မင်း ဘယ်လိုသိပ်လိုက်လို့လဲ”

“ပုံပြောတာပေါ့ကွ”

“ဘာပုံပြင်မို့ အစောကြီးအိပ်သွားရတာလဲ”

“ဆိုပေနဲ့ ဇားကလေး”

“ဟာ၊ အဲဒါ ငါ ညတုန်းကပဲ ပြောသေးတာလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အခု သမီးက ငါ့ကိုပြန်ပြောပြတာ”

“ဟာ၊ လေည့်သီဟ”

နှစ်ယောက်သား သီဟဇာတ်ပိုးကို ထအုပ်တာက ပြိုင်တူပါပဲ။ သီဟက လူငိုက်သွားရစဉ် TV channel ကို အပြန်ရွှေ့လိုက်လေ၏။

“ဟာ! ဝိုး... အာကြီး သိပ်လိုက်ပြီကွ။ ဟဲဟဲ၊ မဟာရာဇာကြီး ငါ့ကို Premier တစ်ခွက် တိုက်ပေတော့”

“ပွဲမပြီးသေးဘူးလေ၊ ချဲ့လ်ဆီးက အိမ်ကွင်းကွ။ ရှုံးရိုးထုံးစံ မရှိဘူး။ ပွဲပြီးမှ ဦးကျမ်းတစ်ဘူး ဝတ်ရချည်သေးရဲ့”

“မိနစ် (၉၀)အထိပဲနော်”

“အေးပါ”

“လောလောဆယ် ကော်ဖီ ထဖျော်ပေးပေတော့”

“အံ့မာ၊ အဲဒါ ငါ့ကော်ဖီအထုပ်တွေလေ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပြင်ကျမှ ဝယ်တိုက်ခိုင်း။ အလှူလက်ဖက်နဲ့ မျက်နှာမလုပ်ခိုင်းနဲ့၊ ရမလား”

သူ ထင်ဟောက်လိုက်မှ ပွဲက ရပ်လေ၏။ CNN ကိုလှည့်လိုက်ပြီး TV ကြည့်ရင်း အစည်းအဝေးထိုင်ရပြန်လေသည်။ သမီးရောက်လာမှ အလုပ်ချိန်တွေ ပိုလုပ်နေရတာ တကယ်ပါပဲလား။

“သိဟ၊ မနက်စောစောထချက်နော်။ ငါ duty အစောကြီးဝင်
ရမှာ။ သမီးဝေယျာဝစ္စလည်း မင်းလုပ်ပေးရဦးမယ်”

“အေးပါ၊ ငါသိပါတယ်”

“မနက်ကျ သင်လောမယ်တဲ့ကွ”

“ဘာလာလုပ်မလို့လဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်နဲ့ ငါ့တိုက်ခန်းကို သိ
ရောသိလို့လား”

“ငါ ညွှန်ထားတာပေါ့ကွာ။ ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံး လာပို့
ရင်း သမီးကို တစ်ခါတည်းခေါ်သွားမယ်တဲ့။ နေ့ကလေးထိန်းကျောင်း
က ဆရာမလေးကိုလည်း ချိတ်ပေးထားမယ်လို့ပြောတယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဇင်လေးက တော်သွားသာ။ မင်းနဲ့များ
ကွာပါ”

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာဇင်လေးလဲ”

“အံ့မာ၊ ဒါက နှာတိုတာလား။ မင်းသင်ပိန်ကပ်ကပ်ကို စိတ်
ထဲတောင် မကျားဘူး။ ငါ့ခိုင်က ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တောင့် ရေဆေးငါးကြီး
ကွ”

“ဘာရေဆေးငါးကြီးရမှာလဲ။ ဝဝဖီးဖီး ပုစွန်ထုပ်ကြီးပုံကိုများ
ငါ့သင်က Model size ကွ”

“တော်ကြစမ်းပါကွာ။ သမီးကိစ္စကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ကြကွ။ လော
လောဆယ် ဆရာမ၊ မရသေးခင် အရေးတော့ သင်လို့မရသေးဘူး။
နှုတ်တိုက်တော့ သင်ပေးလို့ရပြီ။ သမီးက Bright ဖြစ်တယ်”

“လာပြန်ပြီ ဘိုလိုက”

“ငါမှန်တာပြောတာလေ၊ ငါနဲ့နီးနီးနေလို့ အခုသမီး English
လိုပြောတတ်တာ (၁၀)လုံး (၁၅)လုံးလောက်ရှိနေပြီ။ ဒါ တစ်ရက်ပဲ
သင်ပေးထားတာ။ မင်းတို့ ဘာများသင်ပေးရသေးလို့လဲ။ ပြောပါဦး”

အမှန်ပဲမို့ နှစ်ကောင်သား ငြိမ်သွားပါ၏။ သုံးယောက်စလုံး TV
ကိုကြည့်နေပေမယ့် အတွေးကိုယ်စီရှိနေမည်ကိုတော့ အားလုံးသိကြ
လေသည်။

“ခိုင့်ကို ငါပြောပြီးပြီ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သမီးနဲ့တွေ့ကြည့်ဦးမယ်တဲ့”

“မနက်ဖြန် သမီးကို ငါခေါ်မှာနော်”

“အေးပါ”

“တို့သုံးယောက်စလုံး မင်္ဂလာဆောင်သွားရင် သမီးကို ဘယ်
သူခေါ်ထားမှာလဲ”

“ဆောင်ပဲ ဆောင်ဖြစ်ပါစေဦး ရာဇာရာ။ အခုတောင် သမီးကို ပဲ ဦးစားပေးနေရတဲ့ဟာကို”

“စပယ်ကိုတွေ့တော့ သမီးဘယ်လိုနေလဲ”

“ခပ်တည်တည်ပဲကြည့်နေတာ။ စကားလည်း မပြောဘူး။ မေးမှပဲ ဖြေတယ်”

“ဒါဆို သဘောကျပုံမရဘူးပေါ့လေ”

“အင်း၊ သူက စိန်ကလွဲပြီး အမေဆိုတာကို ထပ်မံလိုချင်တော့ တာကိုး”

သုံးယောက်သား ငြိမ်သွားကျပြန်လေသည်။ အနာဂတ်ကို မည်သို့ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည်ကိုမသိသေး။ ကြုံတွေး ရင်မောနေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ကလေးချစ်တတ်သည့်စပယ်ကိုတောင် ဒီလိုတုံ့ပြန်မှုမျိုးဖြစ်နေရင် သဇင်နဲ့ခိုင်ကို ဒီထက်ပိုဆိုးတဲ့တန်ပြန်မှုမျိုးပဲ ပြုလုပ်တော့မှာလေ။

ခက်တော့ခက်နေပြီ တာရာ။ ၅၂၈နဲ့ ၁၅၀၀ လွန်ဆွဲပွဲမှာ သူတို့သုံးယောက်စလုံးက သမီးဘက်မှာပဲ စုပြီးရပ်ရမှာ အသေအချာပါပဲ။

အခန်း (၉)

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ညော်လိုက်တာကွာ”

“သမီးက ကြက်ဥ Half - Fried စားချင်တယ်ပြောလို့ပါကွ”

“မှန်း၊ မင်းဟာက အကုန်ကျက်နေတာကို၊ ဘာ Half - Fried ရမှာလဲ”

“ငါလည်းသတိထားပြီး ကြော်တာပဲကွ။ အကျက်လွန်သွားတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“မီးကိုလျှော့လေကွာ။ ဆီပူအောင် လုပ်ပြီးတာနဲ့ ခလုတ်ပိတ်ကြော်ပေါ့။ ထမင်းကျက်ပြီလား”

“အေး”

ရေချိုးခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုသံထွက်လာလေ၏။

“ဒုန်း! ဒုန်း! ဒုန်း!”

“သူရ မြန်မြန်ကွ၊ ငါ အိမ်သာတက်ချင်လို့”

ကျွတ်! အဲဒီကောင်ဟာ သူများ ဒီထဲဝင်ပြီဆိုရင် လိုက်လုပြီး ဝင်တာ ဘာအကျင့်မှန်းကိုမသိတော့ပါဘူး။

“သူရ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲကွ၊ ခါတိုင်း ဒီလောက်စောစောမထတဲ့ ကောင်က တစ်မျိုးဟ”

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ပုဆိုးမနိုင်မနင်းဖြင့် ဝင်သွားသည့်ရာဇာကို မကျေမနပ်ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ဒင်းတော့ (၆)နာရီ မထစပူးထတာ သင်္ဇင်လာမယ်ဆိုလို့ကိုး။

“မြန်မြန်လုပ်နော်”

“အေးပါ၊ ငါ ရေတစ်ခါတည်းချိုးလိုက်မယ်”

“ကျစ်! ဒီကောင်ကတော့”

“မင်းက ရေချိုးခန်းနဲ့အိမ်သာကို တွဲပြီးလုပ်ထားတာကိုးကွ” သိဟက ဟင်းချက်ရင်း လှမ်းပြောလိုက်တာမို့ သူ မီးဖိုခန်းဘက်

ဝင်ကာ ရေခဲသေတ္တာဖွင့်၍ ရေတစ်ဘူးယူ၍ ခွက်နှင့်ထည့်မော့လိုက်မိသည်။

“ငါတစ်ယောက်တည်းနေတုန်းက ဘာ Problem မှ မရှိဘဲကွ”

“ငါတို့ကလည်း နေချင်လွန်းလို့ လာနေတာမှမဟုတ်ဘဲကွ”

“အေးပါ၊ ဒါကြောင့်လည်း ငါဘာမှမပြောတာပေါ့”

“ဒက်ဒီ”

အိပ်ပျော်မှုများဖြင့် ထလာသည့်သမီးကို သူပွေ့ချီလိုက်ရပါသည်။ သောက်ရေကို ဖန်ခွက်တစ်ဝက်ခန့်ထည့်ကာ တိုက်လိုက်ပါသည်။

“Morning, Sweetie...ဘယ်နှယ် အစောကြီးထလာရတာလဲ”

“ဒီနေ့ မာမာနဲ့တွေ့ရမှာဆို”

“အေး၊ အဲဒါကြောင့် ညည်းပါပါ စောစောစီးစီးထပြီး အားပေးပြီးလေ”

“အားပေးဆိုတာ ဘာလဲဖေဖေရဲ့”

“Toilet ထဲဝင်တာကို ပြောတာပါသမီးရယ်။ ကလေးကိုပေါက်အရတွေ သင်မပေးနဲ့ကွ။ ကဲ၊ သမီးရေသောက်တာကို ဘယ်လိုပြောမှတ်မိလား”

“ဟုတ်”

“ဘာလဲ၊ ပြောကြည့်ပါဦး”

“ဒရင့်သဝါးတာ”

“တော်တယ်”

“ဒါဆို ငါတို့သမီးကို ဦးသျှင်ကြီး တင်ခိုင်းလို့ရပြီ”

“ဘာဆိုလဲကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တို့သမီးက ဘိုလိုပင့်ပေးမှာပေါ့။ ဟဲလို အန်ကယ်ရှင်၊ ခမ်းမိတ်တူသည် လေးတိုင်စင်၊ အိ(တ်) သကောက်ညှစ်၊ ဒရင့်သံ သအုန်းရေ၊ ဒါဆို Ok ပဲ။ လုပ်စားလို့ရပြီ”

“ဟာ၊ မင်းတော့ ဟိုနတ်ကိုင်လိုက်မှ မှတ်မယ့်ကောင်။ မြေ လိုက်ရင် ပေါက်ကရချည်းပဲ”

“ဒက်ဒီ၊ ဖေဖေဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးသမီးရဲ့။ မင်းတို့လုပ်တာနဲ့ သမီးတော့ ပေါက် ကရလေးဆယ်တွေ တတ်ကုန်တော့မှာပဲ။ ဟိုကောင် မြန်မြန်လုပ်ဖို့ တို့သားအဖ ရေချိုးတော့မယ်။ သီဟ Duty ကို ငါပဲလုပ်ရတော့မှာ”

“ကျေးဇူးအထူးပါကွာ။ ငါ မင်းတို့စားဖို့ အာလူးကတ်တလိတ် လုပ်နေလို့ပါ”

“အထဲမှာ ဘာသားမှမသွတ်ဘဲနဲ့များ”

“ဒီနေ့တော့ သတ်သတ်လွတ်လေးပဲစားပေါ့သမီးရာ၊ နော်”

ဟိုကောင်တော့ ဘယ်နှနစ် ဘယ်နှမိုးက ဂျိုးတွေ အသားကုန် ခွတ်နေသည်မသိ။ ခုထိထွက်မလာသေးတာမို့ အခန်းထဲမှာ Tower ဆင်ယူပြီးသည်နှင့် ရေချိုးခန်းတံခါးကို ထုလိုက်ပါ၏။

“ဒုန်း! ဒုန်း! ”

“ဟေ့ကောင် ရာဇာ အိမ်ရှေ့မှာ မင်းရဲ့သခင် ရောက်နေပြီကွ။

မြန်မြန်”

“ဟေ! အေးအေး... ပြီးပြီဟေ့”

“ဒက်ဒီ ဘာလို့ညာပြောရတာလဲ။ ဘယ်သူမှလည်း မလာသေး

ဘဲနဲ့”

“အဲဒါ Psycho နည်းသုံးလိုက်တာ သမီးရဲ့။ ဒါမှ သမီးပါပါ

မြန်မြန်ထွက်မှာ”

“ဆိုက်ကိုနည်းဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ဒက်ဒီ”

သေရော သူတို့သမီးကတော့ ဘာအသစ်အဆန်းပဲထွက်ထွက် ကုန်မှတ်တဲ့ဦးနောက်ပေကို။

“အဲဒီစကားလုံးကို သမီးကြီးလာတော့ နားလည်မှာပေါ့။ ဒက်

ဒီ ရှင်းပြနေရင် duty မိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဖြူတီ၊ဆိုတာကရော ဒက်ဒီ”

“Duty ဆိုတာ ဒက်ဒီအလုပ်တာဝန်ကိုပြောတာ”

“အား၊ ဘာမှတောင်အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး။ သင်ကလည်း စောလိုက်တာ”

ပုဆိုးသာဝတ်ပြီး ထွက်လာသည့်ရာဇာက လက်ပိုက်ရင်း ဧ
ရွတ်တော့ သမီးက ရယ်ကျဲကျဲလေး လုပ်လိုက်လေ၏။ သူ့ ရာဇာ
အတင်းတွန်းလွှတ်လိုက်ပြီး Bathroom ထဲ ဝင်လိုက်ပါသည်။

“ရှားဝါးရင်း”

“Ok, Showering, Sweety”

အချိန်မပီမှာစိုး၍ မြန်မြန်သွက်သွက်ရေချိုးကာ အဝတ်အစ
လဲပေးရင်း သမီးတတ်လွယ်သည့်စာတွေကို နှုတ်တိုက်သင်ပေး၏။
နစ်ကောင်တော့ ခုထိဘာမှမသင်ရသေး။ သူ့သမီးကတော့ ကျောင်း
အင်္ဂလိပ်စာအတော်ဆုံးဖြစ်မှာ အသေအချာပါပဲ။

“ကဲ၊ ပြီးပြီ ဒက်ဒီ (၈)နာရီ Duty ဝင်ရမှာမို့ သွားနင်းပြီသ
ညနေကျရင် သမီးဖို့ အရပ်ရောမုန့်ပါ ဝယ်လာပေးမယ်နော်”

“ရက်စ် ဒက်ဒီ”

“Ok... ဒက်ဒီသင်ပေးတာတွေ ရွတ်ပြပါဦး”
သမီးက သူ့လက်ကိုကိုင်ရင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ကာ လိုက်လာ

၏။

“အေ-အဲပဲ၊ ပန်းသီးဟာ ချိုတဲ့အရသာ”

“ဘီ-ဘဲ၊ ခေါင်းလောင်းကြီး ကျောင်းတက်ချိန်မှာတီး”

“စီ-ကပ်၊ ပန်းကန်လုံး- ကော်ဖီထည့်စရာ”

“ဒီ-ဒေါ့၊ ခွေးကလေး-မြက်ခင်းပေါ်မှာပြေး”

“အီး-အိုင်း၊ မျက်စိဟာ-ရှာဖွေကြည့်စရာ”

“အက်-ဖစ်၊ ငါးကလေး-ရေကန်ထဲမှာမွှေး”

“ဟာ၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့သမီးလေးလဲဟေ့၊ တော်လိုက်တာကွာ”

“ဒက်ဒီရဲ့သကြားလုံးလေးပါရှင့်”

“အဲဒီသကြားလုံးလေးအတွက် ဟောလစ်အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ
ဘွယ်။ သုံးဆောင်ပါခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဖေဖေ”

ခုံမှာ ထိုင်ရုံရှိသေး။ ဧည့်ခန်းမှ တရှူးရှူးဖြင့် ရာဇာပြန်ဝင်လာ
လေ၏။ ဒင်းတော့ သူတို့သားအဖနဲ့ အိမ်ခန်းအဝင်အထွက်မှာသာ ဆုံ
ပြီး အခုမှ သင်္ဇင်ရှိမနေမှန်း သိတော့တာကို။

“ဟေ့ကောင်သူရ ဘယ်မှာလဲ။ သင်ဖြင့် ရောက်မလာသေးဘဲ ငါ့ကို စောစောစီးစီး ဒေါ်ခီးအောင် လုပ်ရလားကွ။ မင်းကြီးဒေါ်မှပဲ”

“အဲဒီလိုမပြောရင် မင်းက ထွက်လာမှာမှမဟုတ်ဘဲကိုး။ ဆယ် နှစ်ဆယ်ပိုး မတွန်းရသေးတဲ့ကျီးတွေကို ရေနူးအောင် လုပ်နေပြီးတော့ များ... လာလာချည်သေး”

“မင်းနော်၊ ပြောတော့ဖြင့် သီဟနဲ့ငါ့ကို အမြဲကိုက်တယ်ဆိုပြီး မင်းက ခွေးနဲ့ကြောင်ကြားကို မြှောက်ပေးတဲ့မျောက်ပဲ။ သီလားသမီး ညည်းဒက်ဒီက ဒေါက်တာမန်းကိုး”

“အောင်မာ၊ ငါအရင်ဝင်တဲ့ bathroom ထဲကိုလည်း လာလှ သေး။ ငါ့အပေါ်လည်း စော်စော်ကားကားပြောသေးတယ်။ မင်းဟာ ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်ကိုက်တဲ့ dog စစ်စစ်”

“သူရနော်၊ မင်း”

သမီးက သူတို့နှစ်ယောက် စကားများတာကို ရယ်နေပေမယ့် သီဟတစ်ယောက်ကဖြင့် ရန်ရှောင်နည်းသစ်ရှာကာ ရေချိုးခန်း ဝင်ဖြေ လေပြီ။

“တင်း၊ တောင်!”

“ကဲ၊ လာနေပြီ မင်းဒေါ်သတွေကို မျိုချပြီး မျက်နှာကြောက်

လျှော့သွားနော်။ နဂိုကတည်းကမှ သင်က လက်တစ်ဆစ်ဆိုပြီး မင်း တစ်ချို့တည်းမှောက်သွားဦးမယ်”

ရာဇာ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ဒင်းကတော့ အိမ်ပိုင်ဆိုပြီး လူစွာသိပ်လုပ်ချင်နေတာလေ။ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုမှသည်းမခံနိုင်ရင် သမီး နဲ့ပိုပြီးရင်းနှီးခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘဲကိုး။

တံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ သင်၏နံနက်ခင်းအပြုံးက ရင်ကိုငြိမ်း ချမ်းသွားစေလေ၏။

“ကြာလိုက်တာ မောင်ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

ကဲ၊ ဘယ်လောက်ချိုမြဲတဲ့နှုတ်ဆက်သံလဲ ကြည့်လိုက်ဦး။ ဒီ သမီး ရှိလာပြီးမှ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အဖြေ ကိုယ်စီ ပြန်ရခဲ့တာမို့ ‘တာရာ’ဟာ သူတို့အတွက် Lucky baby လေး မဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ်တို့ မနက်အဆာပြေစားဖို့ ပြင်နေလို့ပါ”

“ကြည့်! ဇင့်ကိုမစောင့်ဘူးပေါ့လေ။ ဒီမှာအလေးကြီးသယ်လာ ရတာကို မသနားဘူး”

“ပေးပေး... ကိုယ်သယ်ပါ့မယ်”

“ခုမှပဲ... ဒီအထပ်ထိ တက်လာရတဲ့ခြေက ပိုညောင်းတယ်

ရှင်။ ဒါနဲ့ သမီးရော”

“မီးဖိုခန်းမှာပေါ့။ လာလေ၊ ဇင်ရဲ့”

“အထဲထိဝင်လို့ ကောင်းပါ့မလား မောင်ရဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ လူရင်းတွေဖြစ်တော့မယ့်ဟာပဲ”

သဇင်ထံမှမျက်စောင်းလှလှလေး သူ့ ရလိုက်ပါ၏။ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့စဉ် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့်သီဟနှင့် အရင်တိုးလေသည်။

“အဲဒါ သီဟလေ”

“မက်လာပါ သဇင်”

“မက်လာပါ ကိုသီဟ”

“ဒါက သူ့ရဲ့ ဟောဒီမှာ ဇင်မြင်ချင်နေတဲ့ ကိုယ်တို့သမီး”

“Morning မေသဇင်”

“Morning ပါ ဒေါက်တာ”

“ငါ သွားတော့မယ်၊ နောက်တောင်ကျနေပြီ။ ဒက်ဒီ သွားပြီ
Sweet Kiss me, Please ”

“Bye! Daddy... ဖျတ်”

သဇင်က သူ့ရဲ့ သမီး အပြန်အလှန်နှုတ်ဆက်နမ်းကြတာကို ကြည့်ကာ မျက်လုံးဝိုင်းသွားလေ၏။ ရက်ပိုင်းအတွင်း ဤမျှရင်းနှီးနေ

လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားဘဲကိုး။

“ခွင့်ပြုပါဦး မေသဇင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

သူ့ရထွက်သွားတာကို လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သမီးက ဟောလစ် ဖျော်ထားသည့်ခွက်ကို အခုမှ မော့သောက်ချလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် သဇင်ကိုအကဲခတ်သည့်နှယ် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“သမီး၊ ဒါ မာမာလေ၊ နာမည်က မေသဇင်ဖြူဖွေးလှလှတဲ့၊ လှတယ်မဟုတ်လား”

သမီးက ချက်ချင်းပြန်မဖြေသေးဘဲ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ကြည့် လိုက်လေ၏။ အလို! သဇင်က စိတ်မြန်တဲ့သူပါဆိုနေမှ သမီးဘယ်လို များကြည့်ပြီး ပြောမလို့ပါလိမ့်နော်။

“နာမည်ကတော့ လှပါတယ် ပါပါ”

ကဲ၊ အဲဒါသာ ကြည့်ပါတော့။ နာမည်ကလှပြီး လူတော့ မလှ ဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာပေါ့လေ။ သဇင်က ရဲခဲဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် သူ့ကိုဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်စဉ် သူ မျက်ခိုင်ပြလျက် တားမြစ်ရလေသည်။ စေ့ချင်းပဋိပက္ခဖြစ်မှာဆို ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲနော်။

အခန်း (၁၀)

“ဟာ၊ ကိုရာဇာတို့ ဘာမက်လာသတင်းမှ မကြားရသေးဘဲ ဒီ ကလေးက ဘယ်က ဘယ်လိုပါလာတာလဲ”

“ကြည့်စမ်း! ကိုဘမြင့်နော်၊ ရှင်ပြောပုံက ကျွန်မတို့ကပဲ”

“ကျွန်တော့်သမီးပါ အစ်ကိုရာ”

“ဟေ!”

သမီးက ကိုဘမြင့်ကိုပြုံးပြလိုက်ပေမယ့် သူ့သဇင်ကတော့ မပြုံး နိုင်ပါချေ။ သဇင်လို သွယ်လျလျ Slim body နှင့် သမီးလို ခပ်ပြည့် ပြည့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ယှဉ်ကြည့်ရုံဖြင့် သဇင်နဲ့သမီး မပတ်သက်တာ အသိ သာကြီးပါပဲ။ ဒါကိုမြင်လျက်သားနဲ့ ကိုဘမြင့် နောက်လိုက်တာ သဇင်

ကို ရန်စတာပဲမဟုတ်လား။

“ကိုရာဇာက ဘယ်တုန်းက ဒီကလေးရှိနေတာတုန်းဗျ”

“မိုးပေါ်က ချပေးလို့ရတာဗျို့”

ရွဲ့ပြောလိုက်မှပဲ စာရေးကြီးကိုဘမြင့် ပါးစပ်ပိတ်သွားလေ၏။

နဂိုကမှ စပ်စုတတ်တဲ့လူပျိုကြီးရှေ့ကိုမှ သမီးကိုခေါ်လာမိတာကို။

“ကြားတယ်နော် မောင်၊ လူတွေက ခုကတည်းက ပြောချင်နေကြပြီ။ နောက်ဆို သာတောင်၊ ဆိုးလိမ့်မယ်”

“ပြောပါစေပေါ့ ဇင်ရယ်၊ ကြာရင် အာညောင်းပြီး အဲဒီပါးစပ်တွေ ပိတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဪ၊ မပိတ်ဘဲ ပိုများလာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဘူးတစ်ရာ ပိတ်ရလွယ်ပေမယ့် နှုတ်တစ်ပေါက် ပိတ်ရခက်မှန်း မောင် မကြားဖူးဘူးလား”

ခက်ပြီပဲ၊ နဂိုကတည်းက သဇင်က အလွန်နှုတ်သွက်လွန်းတဲ့ ရှေ့နေမလေးလေ။ သူ့ထက်တော် သူ့ထက်ပိုထက်လွန်းလို့ အလုပ်မှာ သူ့ထက်ပိုနာမည်ရနေတာ အမှန်ပါပဲ။

ဒီလိုလျှာသွက်အာသွက်ချစ်သူကိုအနိုင်ရစေရန် ဘယ်လိုစကားတွေနဲ့များ သူပြောရသုံးရပါမလဲ။ အခုက သမီးကို သူ့ဘေးရှိခုံမှာ

နေရာချထားတော့ ကလေးရှေ့ စကားများရမှာကို သူ မလိုလားတာလေ။

“ဇင်ကလည်းကွာ”

“ဘ.. ဇင်ကလည်းလဲ. . . မောင့်သူငယ်ချင်းတွေ မောင့်အပေါ် ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင့်တာကိုလည်း ငြိမ်ခံမနေနဲ့လေ။ မောင်လုပ်တဲ့အလုပ်က လူတကာကိုစိုးမိုးချယ်လှယ်နိုင်တဲ့ပါဝါတွေ ရှိနေပါလျက်နဲ့”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ရပါဘူး ဇင်ရယ်။ သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ သည်းခံရမှာပေါ့”

“အို၊ ဇင်ကတော့ သည်းမခံနိုင်ပါဘူး။ လူချင်းအတူတူ နာတစ်ဖျားသာတာကတော့ လွန်တာပဲ”

သမီးက သူ့ကိုတစ်လှည့်စဉ်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြဲတိတ်ထားလေသည်။ အိမ်မှာ အဖေသုံးယောက် စကားများကြတာက တကယ်ရန်ဖြစ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်ခဏနှင့် ပြေငြိမ်းသွားတာကို။ အခုတော့ သူ့ကို တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်းပြောနေသည့်ဇင်ကို တစ်မျိုးပြင်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ပါပါ”

“ဟေ့ ဘာလဲသမီး”

“တာရာ ရေဆာတယ်”

“အေး၊ သမီးလေး၊ ခဏစောင့်နေနော်”

“မောင်”

ပြောလက်စကားကိုရပ်ပြီး သူ ရေဘူးသွားယူတာမို့ သင့်အသံ

က စူးနဲထွက်လာလေ၏။

“ပါပို့ကို မအော်ပါနဲ့”

“ဘာ!”

ကြည့်စမ်း! ဒီ မလောက်လေး မလောက်စား လေးနှစ်အရွယ် လေးက ဇင့်ကို ဆရာလာလုပ်နေပါရောလား။ ဒီကလေးကို ဒီပုံနဲ့ ဘယ် လိုဆက်မွေးစားလို့ရပါ့မလဲ။ ကြိုတင်တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းခြင်းမရှိပါဘဲ ‘ကိုယ တို့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မဖြစ်မနေ စောင့်ရှောက် မွေးစားပြီးပြီ သဇင်’ လို့ ပြောလိုက်တဲ့နေ့က မျက်လုံးပြူး အံ့ဩခဲ့ရတာကို မမေ့။

Day တက်စဉ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ပြီး သူ့ရိုးသားအေးဆေး ခြင်းကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်ခဲ့လို့ ခေါင်းညိတ်လုလုဆဲမှာ ဒီပြဿနာက ဝေါ်လာတာလေ။ ပြုလုပ်ပြီးမှ ‘I object’ ဆိုတဲ့ ကန့်ကွက်စကားကို သူမ မည်သို့ပြောရပါ့မလဲ။

မိဘတွေကအစ သူ့ကောင်းကြောင်းတွေကိုရော ရိုးသားဖြူစင်

မှုကိုပါ မျက်ဝါးထင်ထင်သိမြင်ပြီးပြီမို့ Yes ဆိုတဲ့အဖြေကို မေမေတို့ သဘောတကျအမိန့်နဲ့ ပေးမိခဲ့မိပြီလေ။ ခုတော့ ဤကလေးက သူမ တို့နှစ်ယောက်ကြားကို ပြဿနာဆိုတဲ့မီးတစ်စများ မွှေးချေတော့လေ မလား။

“ဒီမှာ တာရာရဲ့၊ တာရာပါပါရော အန်တီဇင်ပါ စကားကို ချွဲ ချွဲပျစ်ပျစ်မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် လေသံမာတာကို အပြစ်မတင် ချင်ပါနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား”

ကလေးက ဇင့်ကို စူးနဲကြည့်လိုက်လေ၏။ အလိုလေး... ဒီ အရွယ်လေးနဲ့ ဒီလိုစူးရှတဲ့မျက်ဝန်းမျိုးနဲ့ ကြည့်တတ်နေပါရောလား။ ကြီးလာရင်တော့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးဖြစ်မည်လဲမသိပေမယ့် စရိုက် လက္ခဏာကတော့ ခပ်ထက်ထက် ခပ်စွာစွာပုံစံနဲ့လေ။

“တာရာအိမ်မှာ ဘယ်သူမှမအော်ကြဘူး အန်တီရဲ့”

“ဘာ!”

“ပါပါရော ဖေဖေရော ဒက်ဒီပါ တာရာကို လေသံချိုချိုနဲ့ပဲ ပြောကြတယ်။ ဘယ်သူမှ ဆူတဲ့လူမရှိဘူး”

“ဘာရယ်၊ ဒါဖြင့် ငါကပဲ နင့်ကို... ”

“ဇင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကြည့်! ကလေးနဲ့ကြိတ်ဖြစ်နေတုန်း ရောက်လာပါလေရော။ ဒီ
ကလေးအဖေ (မစစ်)နဲ့ ဇင်တော့ ဘယ်ကာလအထိ ရန်ကြိတ်ဖြစ်ရ
ဦးမည်မသိပါလေ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“တာရာ့ကိုအော်တာ မကြိုက်ဘူးလို့ပြောနေတာပါ ပါပါ”

“ဟေ!”

“အို၊ ဇင် သူ့ကိုမအော်ပါဘူး”

လာလာချည်သေး၊ ပြေးက ပြတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပါလား။ ဇင်
က နှုတ်ရော အမူအရာပါ မပြရသေးခင် ဒင်းက စချီတာလေ။ အို၊ ဒီ
ကောင်မလေးဟာ ချို (ဂျို) ပါတဲ့မီးခဲလေးပါပဲ။

“သမီးကလည်း မာမာ့ကိုစိတ်မဆိုးရဘူးလေ”

“အန်တီပါ ပါပါရဲ့၊ မာမာ မဟုတ်ပါဘူး။ တာရာ့မှာ မေမေရှိ
တာမို့ နောက်ထပ်ဘယ်လိုမေမေမှမလိုချင်ဘူးလို့ ပြောပြီးသားနော်”

“ဟာ... သမီး”

“ပါပျိုကိုအော်တာ တာရာ့ကိုအော်တာနဲ့အတူတူပဲ... တာရာ
မကြိုက်ဘူး”

သူက သမီးပြောလိုက်တာကို စိတ်မခုသည့်အပြင် သဘောကျ

စွာ ရယ်လိုက်မိလေ၏။

သဇင်ကတော့ ဒေါသကိုထိန်းဟန်ဖြင့် အံ့ကြိတ် လက်သီးဆုပ်
နေချေပြီ။ သမီးလည်ချက်ကတော့ မှတ်နေတာပါပဲလား တာရာရယ်။

“မောင်၊ ရယ်မနေနဲ့လေ”

“ဟင်းဟင်း... ကလေးပဲ ဇင်ရယ်၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။ ကလေး
ဆိုတာ လိမ်ညာမပြောတတ်ဘဲ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းပြောတတ်တဲ့သဘာဝ
နို့တာကို ဇင်လည်း သိထားတာပဲ”

“အို၊ ကလေးက ကလေးလို့ပဲပြောပါလား မောင်ရဲ့။ အခု သူ
ပြောနေတာ လူကြီးလို အကွက်ကိုကျနေတာလေ”

“ဪ၊ ဇင်ရယ်၊ ကိုယ့်သမီးပဲ ဒီလောက်တော့ ပြောဆိုတတ်
တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

တောက်! ငါနော်၊ ကလေးထက်ပိုတတ်လို့ ပြောနေပါလျက်နဲ့
ဒင်းက သူ့သမီးဘက်ကိုပဲ လိုက်ပြီးပြောနေရတာပဲလို့။ သူ့ဘာမှဆက်
မပြောဘဲ ရုံးခန်းတွင်းမှ ထထွက်တာကိုတောင် သတိမထားမိဘဲ သမီး
တိုအာရုံစိုက်နေသည့်သူ့ကို စိတ်တိုမိလေ၏။

ဇင် အဖြေပြန်ပေးလိုက်မိတာများ မှားလေပြီလားဟု နောင်တ
ဖြစ်တည်စေမည့်သံသယက ရုတ်ချည်းဝင်လာတာအမှန်ပါလေ။

“ဗိုက်ဆာရင်ပြောနေ ငါမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ပါပါ”

“အန်တီနစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီးပြီနော်။ သမီးမျက်စိထဲမှာ ဘယ်အန်တီက ပိုလှသလဲ၊ ပါပါ့ကိုပြောပြပါဦး”

“မေမေ့လောက် ဘယ်သူမှမလှပါဘူး”

ဟိုက်! သမီးကတော့ ပေါ်တင်ပါပဲလား။ ‘စမ်းရေ’ အဘယ်သူ့ချောသည်ကို သူလက်ခံပါ၏။ အခု သူတို့သုံးယောက် လက်ရှိတွဲနေတဲ့မိန်းကလေးသုံးယောက်စလုံး ချောတယ်ဆိုတာ ‘စမ်းရေ’ကို လုံ့မမိမှန်းသိနေပေမယ့် ကလေးရဲ့မှတ်ဉာဏ်နဲ့ အမြင်စွမ်းအားကို လျှော့တွက်လို့မရပါလား။ အမေချောချောလှလှလေးက မွေးပေးခဲ့တာမို့ သမီးတာရာဟာ ကလေးလိုချစ်စဖွယ်ထက် မိန်းကလေးလို ပိုပြီး လှပ ထင်လက်နေတာ အသိသာကြီးပါပဲ။

“ဒါတော့ဒါပေါ့ သမီးရာ၊ ပါပါရော ဖေဖေနဲ့ ဒက်ဒီပါ သမီးမေမေကို အားလုံးဝိုင်းချစ်ကြတာ သမီးကို မေမေပြောပြဖူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပြဖူးတယ်”

“ဒါဆို ပါပါတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို သူ အချစ်ဆုံးဆိုပြောသလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ အတူတူပဲတဲ့”

အားပါး... အတော့်ကိုလည်တဲ့သမီးပါလားနော်။ ‘စမ်းရေ’ မိန်းက ဒီလိုသင်ပေးခဲ့တာမှန်ရင် သူတို့နဲ့ သမီးအလှည့်မှာလည်း ဒီအတိုင်း အလိမ္မာနည်းနဲ့ရှောင်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို သူတို့ ကြိုတင်တွက်ဆပါရဲ့။

“သမီးကရော”

“တာရာက”

“အင်း”

“တာရာမှာ သူများတွေထက် ဖေဖေအပြင် ပါပါနဲ့ ဒက်ဒီပါရှိတော့ မျှော်တယ်လေ။ ပြီးတော့ မေမေလိုပဲ အားလုံးကိုအတူတူချစ်တာပါပဲ”

တွေ့လား၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကလေးဆိုပြီး မမြေတတ်ဘူးဆို ဆင်လိုက်ပါနဲ့။ သူတို့သမီးရဲ့ IQ က သာမန်ကလေးတွေထက် အဆင့်တော့မြင့်နေတာ အမှန်ပါလေ။

“အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ သမီးရာ။ ဒီည ပါပါနဲ့ အတူတူအပြင် ပုံတွေအများကြီးပြောပြမယ်လေ။ ပါပါ့ကို ပိုချစ်မှာပေါ့”

“ဟင်! ဘယ်ရမှာလဲ၊ တာရာကို ဒက်ဒီက ပါပါတို့ထက် အပုံ

ကြီးချစ်တဲ့ဟာ။ ဒက်ဒီကိုပဲ ပိုချစ်သင့်တာပေါ့လို့”

လာပြီ ဒီ Dirty Daddy အကြောင်း၊ ဒင်းက ကလေးတယုတယုပိုလုပ်ပြတာနဲ့ ကလေးက သူတို့ထက် သူရကို ချိန်ခွပ်ပုံပိုချင်နေပြီကို။ ဒီလိုတော့မဖြစ်ပါ။ သူ့ရော သိဟပါ ကလေးကို ထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ဖို့လိုအပ်ပြီမှန်း အတတ်သိလိုက်ရလေ၏။

“သမီးကလည်း သမီးဒက်ဒီက ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပဲ ပြောပြတာပါပဲ။ သုံးပုဒ်ပြောပြမယ်လေ။ ပါပိုကို ပိုချစ်ကွာ... နော်”

“ဘာပုံပြင်တွေလဲ”

“ဪ၊ ဒါများ။ ယုန်နဲ့ လိပ်ရယ်၊ ကြောင်အိုကြီးနဲ့ ကြီးကြီးရယ်။ ပြီးတော့ မြေခွေးဖိုးရှင်ရဲ့အကြောင်းတွေပေါ့ကွ”

“ဟင်၊ အဲဒါတွေက မေမေပြောဖူးပြီးသားတွေများ။ ရိုးရိုး”

“ဟောဗျာ၊ ဒါဖြင့် ရွှေမင်းသမီးလေးနဲ့ ကျေးတောသားပုံပြင်ရော”

“သိပြီးသားပဲ”

“ဟာကွာ၊ ဒါဖြင့် ပါပိုက ဘာပုံပြင်ပြောရတော့မှာလဲ သမီး”

“ဒါတော့ ပါပိုဖာသာ ပါပိုကြိုးစားရှာပေါ့လို့။ ဒက်ဒီပြောပုံပြင်က အင်္ဂလိပ်ပုံပြင်တွေဆိုတော့ တာရာ တစ်ခါမှမကြားဖူးသေး”

ညည်းပဲ”

ငါနော်၊ ဒင်းဒက်ဒီက သူတို့ထက်ပိုပြီး အင်္ဂလိပ်စာရော ဗဟုတတ်ပါ ပိုပြည့်စုံကွာ၊ စာဖတ်ဝါသနာထုံသူမို့ သူတို့ထက် ပိုတော် ပိုတတ်တာ ဒင်းလေး မသိလေရောသလား။

“ဒါဖြင့် ဒက်ဒီကိုပိုချစ်တယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“အင်းပေါ့၊ ဒက်ဒီက တာရာကို ကလင်းနင်းရော၊ ရှားဝါးရင် အမြဲလုပ်ပေးတယ်လေ။ ဒီညနေဆို တာရာအတွက် မုန့်တွေရော၊ အရပ်တွေပါ ဝယ်လာပေးမှာတဲ့။ ပါပိုသိလို့လား”

မေးလေးပေါ့ပြီကွာ ပြောပုံကိုက စမ်းရေမှ စမ်းရေ အသေးစား သေးပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စခေါ်လာကတည်းက လက်ကမ်းခေါ်လိုက်သည့် သူရလက်ထဲ အလိုက်သင့် ဝင်ခိုလိုက်ကတည်းက သူတို့ဘေးလုံးသိပြီးသားပါလေ။ ဪ၊ သမီးရယ်။

အခန်း (၁၁)

Bell ကိုနိုင်လိုက်တော့ သီဟက တံခါးလာဖွင့်ပေးလေ၏။ ဧည့်
ခန်းမှ TV အစီအစဉ်မှာ Stage Show က အသံဆူဆူညံညံထွက်
နေပါသည်။

“သူရရော”

“မလာသေးဘူး၊ ဝယ်စရာရှိတယ်ပြောသွားတယ်လေ”

“ကာတွန်းလာပြီလား ဖေဖေ”

“နေပါဦး သမီးရာ... ညည်းဒက်ဒီလာတော့ ကာတွန်းကြည့်။

အခု သူပြန်မရောက်သေးခင်လေး စတိတ်ရှိကြည့်ပါရစေ”

“အဲဒါက နားလည်းငြီး၊ မျက်စိလည်းနောက်တဲ့သီချင်းတွေကို

ဖေဖေကလည်း။ တာရာ မကြိုက်ဘူး... အိုင်ဒုန့်လိုက်”

“အံ့ဟ... ဘိုကြက်ချေးက လာကတည်းက ရှိုးစများနေပြီ။ ဖအေတူသမီး၊ မပြောရဘူး”

“ဘယ်သူနဲ့တာရာက တူလို့လဲ”

“ညည်းဒက်ဒီနဲ့လေ၊ ဟိုကောင်က ရှိုးပွဲတွေ ဘောပွဲတွေဆို မျက်စိနောက်တယ်ပြောသလို အခု ညည်းကလည်း ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တာရာရော ဒက်ဒီပါ မှန်တာပြောတာပဲဟာ”

“ညည်းတော့လား”

သီဟက သမီးကိုစွေ့ခနဲပွေ့ချီကာ ဆွဲပွေ့လိုက်လေ၏။ သမီးက ‘အား’ ခနဲတစ်ချက်အော်ကာ တခစ်ခစ်ရယ်လေသည်။

“သမီး၊ ရေအရင်သောက်ပြီး နားဦး။ ပြီးရင် ရေချိုးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါပါ”

ရာဇာက ရေတိုက်ပြီး အဝတ်လဲရန် အတွင်းသို့ဝင်သွားပါ၏။ သမီးနှင့်အတူ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာထက် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ... ဒီနေ့တစ်နေ့တာ အကြောင်းလေး Speak ပါဦး။ ညည်းမာမာနဲ့ စကားရော ပြောဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖေဖေကလည်း တာရာကို ညည်းညည်းနဲ့မပြောပါနဲ့။ ဒက်ဒီနဲ့ ပြန်တိုင်မှာနော်”

“ဪ... ဖေဖေက ချစ်စနိုးနဲ့ပြောတာပါသမီးရဲ့။ ပြောပါဦး မာမာက သဘောကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းဘူး”

“ဟေ! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပါပိုကိုရော တာရာကိုပါ အော်ပြောတယ် ဖေဖေရဲ့”

“ဟုတ်လား... ဒါတော့ ဒီမာမာ ဆိုးတာပေါ့။ နောက်တစ်ခါ လာရင် ဖေဖေ သူ့ကို တုတ်နဲ့ နာနာလေးရိုက်မယ်သိလား”

“အင်း၊ ကောင်းတယ်”

“ဒီနေ့ သမီးကို ပါပါ စာသင်ပေးသေးလား”

“သင်ပေးတာပေါ့”

“ဘာတွေသင်ပေးလဲ”

“က-ကလေးငယ် ချစ်စဖွယ်လေ”

သီဟ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပါ၏။ သူ့ရ သင်ပေးသမျှကို ပေါက်ကရဘာမှလုပ်လို့မရပေမယ့် ရာဇာသင်ပေးသမျှကို လိုက်ပြောင်လို့ရတာကို။ နေနှင့်ဦးပေါ့ ရာဇာရယ်။ မင်း ငါ့ကို ကျာသမျှ ဒီတစ်ခါတွေ့ပြီ

ပေါ့။ မနေ့က အာကြီးနဲ့ ချဲလ်ဆီးပွဲက မိနစ် (၉၀)မှာ သရေဖြစ်ပြီးမှ အချိန်ပို (၄)မိနစ်မှာ အာကြီးနိုင်လို့ သူဘာမှမရလိုက်တာ ဒီတစ်ကွေ့ တွေ့ပြီလေ။

“ဖေဖေကို ဆိုပြပါဦး”

“က-ကလေးငယ်ချစ်စဖွယ်”

“ခ-ခရေကိုး မလေးပြုံး”

“ဂငယ်-ဂဏန်းသင် ပြုံးရွှင်ရွှင်”

“င-ငချိတ်ပေါင်း စားလို့ကောင်း”

“စလုံး- စခန်းသာ တောင်တန်းပြာ”

“ဆလိမ်-ဆရာမ စာသင်ပြ”

“ဇကွဲ-ဇလပ်ဖြူ သင်းကြူကြူ”

“ည-ညနေခင်း ရေခပ်ဆင်း”

“ဟာ၊ သမီးပါပါက သမီးကို အမှားတွေ သင်ပေးတာပဲ”

“ဟင်! ဟုတ်လို့လား”

သမီးက ဖေဖေပါဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ရယ်ချင်ချင် မျက်နှာကို မပေါ်အောင် ခပ်တည်တည်လုပ်ကာ သမီးကိုပြန်ငုံကြည့် လိုက်ပါသည်။ ဒီအရွယ်က ဘာမဆိုစူးစမ်းတတ်တဲ့အကျင့်ရှိသည်ပဲ။

“ဟုတ်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေကလည်း ပါပါက အဲဒီအထိသင်ပြီးရင် နောက်ဆက်ပြီး သင်ပေးမှာတဲ့”

“ဪ၊ ဟုတ်ပါတယ်ဆို သမီးကလည်း”

“အဲဒါဆို တာရာက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ညကျရင် ဒက်ဒီကိုပြန် ဆိုပြရမှာ”

“ဖေဖေ သင်ပေးမှာပေါ့ကွ”

“တကယ်လား”

“တကယ်”

သူ အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် သမီးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်သင်ပေး လိုက်ပါသည်။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသည့်ကလေးမို့ တစ်ခဏနှင့် သင်ရ လွယ်လေ၏။

“အဲဒီလိုလား”

“အေး၊ အဲဒီလို”

“သမီးရေ ရေချိုးမယ်”

“ရက်စ် ဂျားဝါးရင်း”

“အေးပါ... အေးပါ ဘိုငံပိချက်မရယ်၊ လာ”

ရာဇာတို့ ရေချိုးနေကြစဉ် သူရ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

“ဘာတွေလဲကွ”

“ကလေးအတွက် လိုတာတွေပေါ့ကွ၊ လကုန်ရင် မင်းတို့လည်း ဝယ်ပေးရမယ်နော်။ ငါ List... ရေးပေးထားတယ်”

“အေးပါကွ”

“ရာဇာတို့ ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီ ရေချိုးနေတယ်”

“မင်း၊ ထမင်းချက်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟာ၊ ထမင်းမချက်ဘဲ ဘာထိုင်လုပ်နေလဲကွ။ သမီးဆာတော့ မှာပဲ။ စောစောပြန်ရောက်တဲ့လူက အလိုက်တသိချက်ထားနှင့်ပေါ့ကွ”

“ထမင်းတွေ ကျန်သေးတယ်ကွ”

“ကျန်ကျန်လေ၊ လူကြီးသုံးယောက်က ထမင်းကြမ်းခွေးစားရ အကြောင်းလား။ ကလေးကို အပူပဲကျွေးမှ ဗိုက်မနာမှာပေါ့။ လာဘ် ကို မမြင်ဘူး”

“အေးပါ... အေးပါ၊ ငါ ချက်ပါပြီ”

“ဆန် သေချာဆေးနော်။ မနက်က ဆန်ဟောင်းနဲ့ မစင်ဘူး။

စားတဲ့ဆန်က ပေါ်ဆန်းမွှေးကွ။ ထမင်းနပ်တာနဲ့ အနံ့က သင်းနေရ မှာ။ ရေကို အနေတော်ထည့်၊ များရင် ပြမယ်။ နည်းရင် မာမယ်”

သူပြောနေတာကို သေချာနားမထောင်ဘဲ သီဟက နောက်ဖေး ခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ Plastic ကော်စောမရှိသည့်နေရာမှာ ဖိနပ်တွေ က မှောက်တာမှောက်၊ ရွှေတာရွှေခွဲဖြစ်နေပါရောလား။ ဖိနပ်စင်ထား ပေးထားပါလျက် စင်ပေါ် ဘာကြောင့် တင်သည့်အကျင့် မရှိတာပါလိမ့် နော်။

သက်ပြင်းကြိတ်ရွိုက်ကာ သမီးရဲ့ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ပန်းရောင်လေး ကို စင်အပေါ်ဆုံးမှာ တင်ပေးလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။ ခုတင်ထက် မှာ သမီးဂါဝန်ပန်းရောင်လေးပါမက ရာဇာရှင်အင်္ကျီရော ပုဆိုးပါ အပုံ သား။ ကျစ်၊ စည်းကမ်းက တစ်စက်ကလေးမှ မရှိပါလားနော်။

သမီးဂါဝန်လေးကို သူ့အဝတ်တောင်းထဲထည့်ကာ ရာဇာအဝတ် တွေကို ခုတင်ခြေရင်းတန်းပေါ် ပစ်တင်လိုက်ပါ၏။ အိပ်ရာခင်းတွေ အနံ့စွဲကုန်ရင် ခက်ပြီပဲ။

“ဒုန်း! ဒုန်း!”

“ရာဇာ၊ မြန်မြန်လုပ်။ ကလေးကို ရေချိုးပေးတာ မိနစ် (၂၀) မကျော်စေနဲ့။ အအေးမိရင် အဆုတ်ပွကုန်မယ်”

“ပြီးပြီဟေ့”

“ဘာဟင်းကျန်သေးလဲ သီဟ”

“အာလူးကတ်တလိတ်ပဲ ရှိတယ်”

“ကြက်ဥ မွှေကြော်လိုက်။ ပြီးရင် ဟင်းချိုလေးတစ်ခွက် ချက်ပေး။ မြင်းခွက်ရွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂေါ်ဖီထုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်”

“အေး၊ ကြက်ဥက ဘယ်နည်းလဲ”

“ငါးလုံးလောက် ကြော်လေ၊ သမီးကို များများကျွေးရမယ်။ ငါ ရေချိုးပြီးမှ ကန်စွန်းရွက်စိမ်းစိမ်းလေးကြော်မယ်”

“အေး”

ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်လာပါ၏။ သမီးကို တဘက်ဖြင့်ပတ်ပြီး ချီလာတာပို့ တော်ပါသေးရဲ့။

“မင်းတို့နှစ်ကောင် စည်းကမ်းကိုမရှိဘူးနော်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဖိနပ်စင်ရှိတာ မမြင်ရအောင် ကန်းနေလား။ ကိုယ့်ဖိနပ် ကိုယ်သွားတင်။ နောက် အဲဒီလို ခြံလယန်းချွတ်ထားရင် Fine (၂၀၀) တင်မယ်။ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့။ ဟိုကောင်ရာဇာ၊ ဒီနေ့ဝတ်တဲ့အဝတ်ပေကို ခုတင်ပေါ်မတင်နဲ့ကွ။ ချွေးနံ့တွေ bed-sheet မှာ စွဲကုန်မှာပေါ့။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်တန်းပေါ် တင်ရင်တင်မှပေါ့။ ငါ့လျှော်တောင်းထဲ ရောမထည့်နဲ့။ ဒါပဲ”

“ကြီးကျယ်ပါ့ကွာ”

“ကြီးကျယ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ စည်းကမ်းရှိဖို့ ပြောနေတာ။ သမီးအတွက် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြဖြစ်ရမယ့်အဖေတွေဖြစ်ပြီး ဖြစ်သလိုမနေ မလုပ်ကြနဲ့။ ပြောထားပါရဲ့”

“ရှားငါးရင်း ဖစ်နစ်၊ ဒက်ဒီ... ငွတ်အီးဗနင်း”

“Good evening, Sweetie... သမီးဖို့ ဒက်ဒီ သနပ်ခါးသွေးထားပေးတယ်နော်။ ဝါပိုကို လူးခိုင်း”

“ရက်စဒက်ဒီ၊ သင့်ဓယူ”

“နားကလောလိုက်တာကွာ”

“လျှာမရှည်ပါနဲ့၊ မင်းတို့ ဘာများသင်ပေးလို့လဲ။ ကလေးကို မြန်မြန်သုတ်ပေး။ ခုတင်ပေါ်မှာ သမီးဝတ်ဖို့ ဝါဝန်တင်ပေးထားတယ်”

“အေးပါ၊ Dirty Doctor ရယ်၊ Order တွေ များများသာပေးပါ”

“အံ့မာ၊ မင်းတို့သာ dirty ကွ၊ Dirty man... Lazy man တွေ”

“ဘာလဲ ဒက်ဒီ”

“နောက်တော့ပြောမယ် Sweetie... ဒက်ဒီ ရေချိုးတော့မယ်။

See You... "

ရေပြန်ပြန်ချိုးကာ အဝတ်အစားလဲပြီး ပိးပိုခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပါ၏။
ကန်စွန်းရွက်ကို မြန်မြန်သွက်သွက်သင်ကာ အရိုးကို ဓားပါးလေးဖြင့်
သေချာခွဲခြမ်း ရေစင်စင်ဆေးလိုက်သည်။ ဆီပူပူမှာ ကြက်သွန်ဖြူထူ
ထားတာကို ဆီသပ်ကာ ကန်စွန်းရွက်ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး ကြော်လိုက်
ပါ၏။

သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ က-ကန်းစွန်းပင် ရေမှာ ရှင်၊ ခ-
ခရမ်းသီး ဓားနဲ့လှီးဆိုပြီး သင်ခဲ့ဖူးတာပါ။ သမီးကို ရာဇာ စာသင်ဖြစ်
ရဲ့လားဟုသတိရပြီး တွေးမိစဉ် ဟင်းကျက်ချေပြီ။

"သီဟနဲ့ ရာဇာရေ ကျက်ပြီဟေ့၊ စားကြစို့"

"ငှက်ခါးဇိုး... ဒက်ဒီ"

"လာပြန်ပြီ၊ ငပိချက်မ"

"ဘာဖြစ်လဲ၊ ကလေးတတ်လို့ပြောတာ ပြောပါစေ၊ လာ
Sweety ဒါက ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ ကန်စွန်းရွက်ကို Water green
လို့ခေါ်တယ်"

"ဝါးတားဂရင်း"

"မှန်တယ်၊ Fried water green...ကန်စွန်းရွက်ကြော်"

"ဖရိုင်းဝါးတားဂရင်း"

"ရိုက်တံ၊ ဒါက ကြက်ဥမွှေကြော်၊ ဥကို egg လို့ခေါ်တယ်"

"အက်"

"Yes, ကြက်ဥကြော်ကိုကျတော့ Omelette လို့ခေါ်တယ်။

ပြောကြည့်ပါဦး"

"အောမလက်"

"Good!... ဂေါ်ဖီထုပ်ကိုက Cabbage "

"ကတ်ဗေ"

"ကတ်ဗေဂျုံလို့မထွက်နဲ့ သမီး၊ ခပ်(မ်)ဗေဂျုံလို့ ထွက်"

"ခပ်ဗေ"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဟင်းချိုကို Soup လို့ခေါ်တယ်"

"စု"

"Yes, This is Cabbage Soup...Do you know? "

"ခပ်ဗေစု"

"ပြောကြည့်ပါဦး၊ What is this?"

"အင်း၊ ဖရိုင်းဝါးတားဂရင်း"

"ဒါကရော"

“အော့မလက်”

“ဒါ”

“ခပ်ဗေ့စု”

“တော်လိုက်တဲ့သမီးကွာ”

“တွေ့လား၊ ငါ့သမီး IQ က State Three လောက်ရှိတယ်။
မင်းတို့ရော ကလေးကိုသင်ရဲ့လား”

“သင်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဒီနေ့ မြန်မာစာသင်ပေးထားပါတယ်”

“ပြီးတာပဲ”

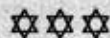
“တာရာ၊ ဒက်ဒီကိုဆိုပြမှာပါ ဒက်ဒီရဲ့”

“Ok! Sweety... ကဲ၊ စားပါခင်ဗျာ၊ အသီးအရွက်စားရင်
အသားအရေလှတယ်။ အသားတို့ညှုတို့စားရင် အားရှိတယ်။ ဟင်း
သောက်ရင် ညကျ ကလေးကို ရှူးထ.တည်ပေးဖို့မမေ့နဲ့နော်.ရာဇာ”

“အေးပါကွ”

“အိုင် လိုက် ဝါးတားဂရင်း”

“Good! It has vitamin A to Z... စားပါ သမီး”

အခန်း (၁၂)

ထမင်းစားပြီးတော့ သမီးကိုသွားတိုက်ပေးပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်
ခွဲကြ၏။ ဝယ်လာပေးသည့်ပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ပြီး သမီးက ခုန်ဆွ
ခုန်ဆွဖြစ်ကာ ပျော်နေပါသည်။

“Do you like Doll? အရုပ်ကြိုက်လား သမီး”

“ရက်စိန် ဒက်ဒီ”

“ခွေးကလေးကို pappy လို့ခေါ်တယ်။ အရုပ်ကို doll...”

Fappy Doll... ခေါ်ကြည့်ပါဦး”

“ဖက်ဖီဒေါ”

“ရိုက်တံ၊ ဒီမှာ သမီးစာရေးကျင့်ဖို့ စာအုပ်တွေ ဝယ်လာပေး

တယ်နော်။ လက်ရေးပိုင်းပိုင်းလေးဖြစ်အောင် ရေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

“ကဲ, ခဏနားပြီး ကာတွန်းကား ကြည့်ရမယ်။ ပြီးရင် ပါဠိ ဒီနေ့သင်ပေးတာကို ဒက်ဒီကို ပြန်ဆိုပြရမယ်နော်”

“ပါပါသင်တာမှားလို့ ဖေဖေပြန်သင်ပေးတယ် ဒက်ဒီ၊ တာရာက ဘယ်သူသင်တာ ပြန်ဆိုပြရမှာလဲ”

“မှားလို့ပြန်သင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ရာဇာ Toilet ဝင်နေတာမို့ သူ မမေးလိုက်ရပေ။ သီဟ မျစ်နှာက ပြုံးစိစိဖြစ်နေတာမို့ သူသံသယဝင်သွားပါ၏။ ဒီကောင် ကလေးကို ဘာမဟုတ်တာတွေ သင်ပေးပြန်ပါလိမ့်။

“ကဲကဲ, ဒက်ဒီကိုဆိုပြပါဦး Sweetie... ရယ်”

သမီးက သူဝယ်လာပေးသည့်ခွေးရုပ်လေးကိုပိုက်ကာ ထိုင်နေရင်း ခြေနှစ်ချောင်းကိုလွှဲလျက် နှုတ်မှဖွဖွရေရွတ်လေ၏။

“က-ကလေးငယ် ရိုက်ချင်ဖွယ်”

“ဟေ!”

“ခ-ခရေကုံး ရောင်းဖို့ကုံး”

“ဂငယ်-ဂဏန်းကောင် ပြုတ်ရအောင်”

“င-ငချိတ်ပေါင်း စားဖို့ပေါင်း”

“စလုံး-စပါးဟာ စိုက်စရာ”

“ဆလိပ်-ဆရာမ ကျူရှင်ပြ”

“ဇကွ-ဇရပ်မှာ တည်းခိုပါ”

“ည-ညိုက်ခိုက် သူခိုးလိုက်”

သူ မျက်လုံးပြူးရချေပြီ။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ ဒင်၊ သီဟ ခပ်ကောင်တော့ဖြင့် ကလေးကို ပေါက်တတ်ကရတော့ သင်ပေးချေပြီ။

“ဟာ, ဘာတွေဆိုနေတာလဲသမီးရဲ့။ ပါပါသင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးလေ”

“သိဘူးလေ၊ ပါပါသင်တာမှားလို့ဆိုပြီး ဖေဖေက တာရာကို ပြန်သင်ပေးလို့ဆိုပြနေတာ”

“ဟေ့ကောင်သီဟ၊ ကလေးကို မင်း...”

“ဟုတ်သားပဲ သီဟရာ၊ သမီးက မြင်သမျှကြားသမျှ အကုန်ဆိုက်မှတ်နေမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ပေါက်တတ်ကရတော့ လျှောက်သင်ပေးရတာ။ မင်းတော့ နာတော့မယ်”

သူရော ရာဇာပါ သီဟကို နားရင်းအုပ်ကြလေ၏။ အဲဒီသီဟဟာ

၁၅၀ ☆ မမသဒ္ဓါမောင်

ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ အပြောင်အပျက်သိပ်ပြောတတ်ပါဘိ။ ကလေးကို ဒီလို သာ ပေါက်ကရဲတွေ သင်ပေးနေဦးမည်ဆိုပါက ရေရှည်မလွယ်ကူနိုင် တာ အမှန်ပါပဲ။ သူက သမီးကို ဗဟုသုတကြွေသည့်ကလေးဖြစ်အောင် သင်ပေးနေတာဖြစ်ပေမယ့် ဒင်းတို့နှစ်ယောက်ကြောင့်တော့ မလွယ်ကူ လေ။

“မင်းလုပ်ပုံနဲ့ ငါတို့သမီးတော့ စာတတ်တော့မှာပဲ။ သိဟာ တော့ကွာ”

“အေး၊ မင်းရဲ့ခိုင်ကို ငါ တိုင်ဖြစ်အောင်ကို တိုင်ဦးမယ်။ ဒီလို ဗလွတ်ရွတ်တ လျှောက်လုပ်လျှောက်ပြောတာကို ခိုင်မသိလို့ အကြောက် ပေးတာပဲဖြစ်မှာ”

“အံ့ဟာ! ဘာ‘ခိုင်’လဲ၊ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသေးဘဲ တရင်းထပ် ခေါ်စရာလား ငနာရဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်း၊ ခိုင်လို့ ငါတို့လည်း လိုက်ခိုင်တာပေါ့။ ဘာ ရဲ့စပယ်ကိုတောင် ဒေါက်တာလို့ မင်း မခေါ်ချင်ရင် မင်းရဲ့ခိုင်လည်း ခိုင်ပဲ။ အသီးတစ်ခိုင် အညှာတစ်ဖြတ်၊ ခိုင်”

“ဘာကွ”

“ကဲ၊ တော်ပါတော့ကွာ၊ ကိုက်ပြန်ပြီလား မင်းတို့နှစ်ယောက်

ရာဇာက တရှူးရှူးဖြစ်နေရာမှ သူ့ဘက်လှည့်လာလေ၏။ ဒီလို သူ ဝင်မရှင်းရင် ပွဲက ရပ်မှာမဟုတ်တာလေ။

“မင်းနော်၊ ငါတို့ကို အကောင်တွေနဲ့မနှိုင်းနဲ့ကွ၊ တင်းလာပြီ”

“တင်းရင် သံပတ်လျှော့လိုက်။ ငါ မှန်တာပြောတာပဲ။ သဇင် ဆရာမ ရှာပေးမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ။ အဆင်ပြေလား”

“အဆင်ပြေမပြေတော့ မသိဘူး။ တို့သမီးက ဇင့်ကို Object တွေလုပ်လိုက်တာ၊ ဒဲ့ပဲ”

“လာပြန်ပြီ၊ A to Z တွေ၊ မင်းလည်း သူရနားနီး၊ သူရဖြစ် လာပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲကွ၊ သမီးနားမလည်တဲ့စကားလုံးသုံးပြီး ပြောမှဖြစ် မှာပေါ့”

“ဆရာမ မြန်မြန်ရှာမှဖြစ်တော့မယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုပ် ပုံနဲ့ ငါ့သမီး ကျောင်းတက်ရင် English Hundred ရပြီး ကျန်တာ Zero ကိုက်လိမ့်မယ်။ ကဲ၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ လိမ္မော်သီး ဝယ်ထည့် ထားတာ သွားယူခဲ့။ စားကြရအောင်”

“ဘယ်သူ့ကို ခိုင်းတာလဲ”

“ကြည့်! အလုပ်ဆို တွက်ကပ်ချင်ပြီ။ မင်းက ဘာများလုပ်လို့

လဲ။ ဒါလေးတော့ ယူပေးမှပေါ့”

ရာဇာက သူ့ကိုပြုလုပ်ကြည့်ကြည့်ကာ နောက်ဖေးဘက် ဝင်သွားလေ၏။ ကာတွန်းလာနေတာကို ဂရုစိုက်နေသည့်သမီးက သစ်သီးအချို့ တည်းခို မှေနေပြီထင်ပါရဲ့။

“လိမ္မော်သီးကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ Sweety... သိလား”

“ရက်စ် အောရိန်”

“တော်တယ်ကွာ၊ ဒက်ဒီသမီးကတော့ ဘာသင်သင် အကုန်မှတ်တတ်တယ်။ ခုန ဖေဖေသင်တာ အမှားတွေနော်”

“ရက်စ်”

“သီဟ၊ ဒီည (၁)ခွဲလား... (၂)ခွဲလား”

“ချဲလ်ဆီးလား”

“အေး”

“(၂)ခွဲထင်တယ်”

“ဘာ၊ ဘောလုံးပွဲ ရှိသေးလို့လား။ Saturday Sunday ဝဲရှိတာ မဟုတ်ဘူးလားကွ။ အိပ်ချိန်ကြီး”

“ဒါက FA Cup လေကွာ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလာတာက ယူပီးယားလိဂ်”

“ရှုပ်လိုက်တာကွာ၊ ဒီအလုံးလုတာကို အိပ်ပျက်ခံပြီး ကြည့်ဦးမယ်။ ဘာဖလားညာဖလားနဲ့ ဂန်ဖလားပဲ လုကြပါတော့လား”

“မင်းက ဘောမကြိုက်ဘဲကိုး”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ball ကို ပီအောင်ပြောကွ”

“ငါ ချဲလ်ဆီးဘက် ထိုင်မှာနော်၊ Shirt တစ်ထည်ကြေး”

“စိမ်လိုက်၊ ငါ အောက်သင်းကထိုင်ရင် နှစ်ဂိုးကျောပေး”

“ဟာ၊ နှစ်ဂိုးများတောင်”

“ဟ၊ ဟိုဘက်က အသင်းသေးလေကွာ၊ နှစ်လုံးသရေလုပ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ကလေးရှေ့မှာ လောင်းကစား၊ ငါ ဆိုဖာမှာ အိပ်တာ၊ TV အချိန်မတော်မဖွင့်နဲ့”

“တိုးတိုးပဲကြည့်မှာပါကွာ”

“ဘာတိုးတိုးလဲ... ဂိုးလို့မအော်လည်း ဟာခနဲ တောက်ခနဲနဲ့ အကုသိုလ်များပြီးတော့များ။ TV က လင်းနေမှတော့ ဘယ်လိုအိပ်ရပါတော့မလဲ။ မကြည့်နဲ့”

“သူရကလည်းကွာ”

“ဘာသူရလဲ... ဒီလောက်ဘောလုံးကြိုက်နေရင် အခုကန်တဲ့ MNL က ရန်ကုန်ယူနိုက်တက်မှာ နာမည်သွားသွင်းကြ”

ရာဇာနှင့်သီဟ သူ့ကိုကြည့်ကာ တရှူးရှူးတရဲ့ရဲ့ဖြစ်လာလေ၏။ ဟုတ်တယ်၊ အားကစားလည်း လုပ်ကြတာမဟုတ်ဘဲ ဒီဘောလုံးသစ် နှစ်ကောင်ဟာ ဘောလုံးပွဲကြည့်ပြီး လောင်းကစားလုပ်ကြဖို့ပဲ သိတာ လေ။

“မင်းကလည်း ဘောလုံးပွဲလေးကြိုက်တာ အပြစ်လာအား အရက်လိုဆေးလိပ်လို ကွမ်းလို မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးတာမှ မဟုတ်တာ ကို”

“အေး၊ အဲဒါတွေပါ ကြိုက်လို့ကတော့ ငါ့အိမ်ပေါ် တက်လို့ မယ် မစဉ်းစားလေနဲ့”

“သူရ၊ မင်းနော်၊ အိမ်ကွင်းဆိုပြီး ဗိုလ်ကိုကျလွန်းတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ငါ့ကို ဇင်ပြောတာ”

“အံ့ဟာ! ငါ့ဖာသာငါ ငါ့သဘောနဲ့ပြောတာ မင်း၊ သဇင်က ကြား ပွဲစား ဝင်လုပ်စရာမလိုပါဘူး။ ဒိုင်မကျေနပ်ရင် နည်းပြကိုတောင် အို ကတ်နဲ့ ပယ်လို့ရသေးတာ။ ပယ်ချင်လား Sweety”

“ဘာလဲဟင် ဒက်ဒီ”

“သမီးပါပါရဲ့ မေသဇင်ဖြူဖွေးလှလှကို သဘောမကျရင် ဖော် လိုက်လို့ရတယ်လို့ ပြောတာလေ၊ ပယ်မလား”

“ရက်စ်၊ ယယ်တယ်”

“တွေ့လား၊ ငါ့သမီးဆန္ဒ”

“သေးသေးလေးမို့ သည်းခံတယ်မှတ်”

“ကဲ၊ (၉)နာရီခွဲနေပြီ ကလေးကို သိပ်တော့၊ သီဟလို ကလေး ကို ပုံပြန်မပြောခိုင်းနဲ့နော်”

“ငါ့သိပါတယ်ကွာ၊ ဆရာ မလုပ်ပါနဲ့”

ရာဇာက ကလေးကိုခေါ်သွားပြီး ပြန်ထွက်မလာတော့ချေ။ သီဟ ကော်ဇောထက် အိပ်ရာခင်းပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့ သူက နှစ်ယောက် ထိုင်ဆက်တီမှာ လဲရင်း စာဖတ်နေဆဲ။

ည(၁၀)နာရီခွဲလောက်မှာ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားစဉ် သူ့ခြေမကို အေးစက်စက်အရာက လာဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ အိပ်မက်များ မက် နေလေသလား။ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေမိစဉ် ခြေထောက်ကို လာဆုပ် ကိုင်ပြီး လှုပ်ခါမှုကို သတိထားလိုက်မိပါသည်။

“ဒက်ဒီ”

“ဟင်! အင်၊ သမီးလား”

“တာရာအိပ်လို့မရဘူး ဒက်ဒီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး၊ ရှူးပေါက်ချင်လို့လား”

“ရှားက ပေါက်ပြီးပြီ၊ ကုတင်ပေါ်မှာ တာရာအိပ်လို့မရဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ပါပါက တစ်ယောက်တည်း အပြည့်အိပ်နေတာ ဒက်ဒီရဲ့”

“ဟာ၊ ဒီနေရာကတော့”

သူ့ ဆက်တီမှကျူးထကာ အိပ်ခန်းဆီ လှမ်းခဲ့ပါသည်။ အခန်း တံခါးကိုဖွင့်လိုက်စဉ် ဘာသာချောက ကုတင်ထက်မှာ ခြေကားယားလက် ကားယား အိပ်နေလေသည်။

“ရာဇာ၊ ဟေ့ကောင်ရာဇာ”

“အင်၊ ဘာလဲကွာ”

“ဘာ၊ ဘာလဲရမှာလဲ။ မင်း အတော်အိပ်ရေးဆော့ပါလားကွာ ကလေးနဲ့အတူအိပ်တာ နည်းနည်းပါးပါးသတိထားဦးမှပေါ့”

“ဟင်! သမီးရော... သမီး”

မျက်လုံးပွတ်ကာ ဘေးဘီကိုရော ကုတင်အောက်ကိုပါ ရာဇာ ငုံ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ သမီးက ဖက်လုံးလေးပိုက်ကာ အခန်းဝမှာ ရပ် ကြည့်နေပါသည်။

“သမီးက ငါ့ကိုလာနိုးတာ။ မင်းကလေးကို ကန်ချရလားကွာ”

“ဟာ၊ ပါပါ သမီးကိုကန်မိသွားလားသမီး”

“ကန်လို့ ကလေးနိုးသွားတာပေါ့ကွာ သွား အိပ်ရှေ့မှာ သွားအိပ် တော့”

“မင်းကလည်း”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ မင်းတို့ပဲ ဘောပွဲကြည့်မလိုဆို... သွား”

“အေးပါအေးပါ... ပါပျံကိုစိတ်မဆိုးနဲ့နော် သမီး”

“ဆိုးမှာပဲ၊ ပါပျံကိုရော မာမာ့ကိုပါ တာရာ မကျေနပ်ဘူး”

“ဟာ၊ ခွဲပဲကွာ”

“ဟေ့ကောင်၊ သမီးရှေ့ အယုတ္တ အနတ္တတွေ လျှောက်မပြော နဲ့ကွာ”

ရာဇာက သမီးခေါင်းကို နှစ်ချက်မျှပွတ်သပ်ကာ ခေါင်းအုံးနဲ့ စောင်ကိုလုံးထွေးယူပြီး ထွက်သွားလေ၏။ သူ့ သမီးကို သောက်ရေ နည်းနည်းတိုက်ပြီးမှ ကုတင်ပေါ်တက်စေသည်။

“မနက်ဖြန် တာရာ၊ ဖေဖေနဲ့လိုက်ရမှာလား ဒက်ဒီ”

“ဒါပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဒါဖြင့် မေမေအသစ်နဲ့တွေ့ရဦးမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်! တာရာ မတွေ့ချင်ပါဘူး”

“ကြည့်လိုက်ပါဦး သမီးရဲ့။ အဲဒီမေမေက မာမိုလိုဆံပင်တိုတို
လေးနဲ့မဟုတ်သလို... မာမာ့လို ဆံပင်ကျောလယ်လောက်မဟုတ်ဘဲ
အရှည်ကြီးနဲ့ မြင်ရမှာ”

“မေမေ့လောက် ချောလို့လား ဒက်ဒီရဲ့”

“တွေ့တော့သိမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒက်ဒီလည်း ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ
မြင်ဖူးလို့ သိပ်မသိဘူး”

သမီးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ မျက်ဝန်းကို ခွေပိတ်လိုက်လေ၏။
ခိုင်ရယ်၊ စပယ်ရယ်၊ သဇင်ရယ် သုံးယောက်ထဲမှာ သမီးကြည်ဖြူတဲ့
အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးကိုရွေးပြီးရင် အဲဒီစုံတွဲက သမီးနဲ့တစ်သက်လုံး
အတူတူနေခွင့်ရမှာလေ။ ဪ့၊ Sweety ရယ်...

အခန်း (၁၃)

“ဖေဖေ... ဝါပါ”

အသံလေးတော့ ကြားနေရပါ၏။ ခက်တာက အိပ်ရေးမဝသေး
တာမို့ မလှုပ်ချင်သေး။ လက်ကလေးက နှစ်ယောက်ပါးပြင်ကို လာထိ
လေသည်။

“ဖေဖေနဲ့ ဝါပါ၊ ဒက်ဒီက ထတော့တဲ့။ မထရင် ဘရိတ်ဖတ်
တတ်တဲ့။ ဒီမနက် ပဲပြုတ်နဲ့ထမင်းစားရမှာ”

“ဟေ!”

နှစ်ယောက်သား ဝန်းခနဲထထိုင်လိုက်မိကြ၏။ သမီးက သူတို့
အနားမှာ ခွေးရုပ်လေးပိုက်၍ ရပ်နေလေသည်။

“တကယ်နော် သမီး၊ မညာနဲ့”

“ရက်စွဲ၊ အိုင်ဒုန့်လိုင်ယာ ပါပါ”

“ဟာ၊ ငါတို့သမီးကတော့ စောစောစီးစီးပူတ်ပါရောလား။ နားကလောလိုက်တာကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တာရာနဲ့ ဒက်ဒီက အစောကြီးနိုးပြီး ဖေဖေနဲ့ ပါပါက လေးဖီးဘုံး လုပ်နေကြတာကိုးလို့”

“အံ့ဟာ! ငါတို့ညက ဘောကိုက်သွားလို့ပါ သမီးရ”

“ဝှက် ဘောကိုက်”

“ဘောလုံးပွဲကြည့်တာ ညဉ့်နက်သွားလို့ဟေ့၊ ညည်းဒက်ဒီရော ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကစ်ချန်းထဲမှာပေါ့”

“အေး၊ ညည်းဒက်ဒီ ကစ်ချန်းထဲရောက်နေတုန်း ညည်းကို ချစ်ကန်းလုပ်ပြီး ပြုတ်စားမယ်၊ လာစမ်း”

“အေး... ဒက်ဒီရေ ဟောဒီမှာ ဖေဖေနဲ့ပါပါ တာရာကို ကလိထိုးနေကြပြီ။ အားဟားဟား...”

အိပ်ငြေ့မှုရယ်မောအော်ဟစ်သံတို့ကြောင့် သူ ငါးကြော်နေရင်း မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရ၏။ သမီးကို ဟိုနှစ်ကောင် ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး

နေတာပါလား။

“ဟိုနှစ်ကောင် ထတော့လေ၊ သီဟ၊ သမီးကို တစ်ခါတည်း ရေခဲနို့ ပြင်ဆင်ပေးတော့။ မင်းခေါ်သွားရမယ့်အလှည့်၊ ရာဇာ၊ ဧည့်ခန်းကို Cleaning လုပ်ပေး”

“လာပါပြီ... အာဏာတွေပါပါတွေ”

“ပြောရမယ်လေ၊ နေဖင်ထိုးအောင် အိပ်ပြီး ကလေးကို ပလူးလဲ စပနေနဲ့”

“မင်းကလည်း”

“မင်းကလည်း မနေနဲ့၊ နာရီလည်း ကြည့်ဦး၊ ပြီးရင် bath-room ကို လှဝင်ကြဦးမယ်”

“ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ”

“ရှစ်နာရီ”

“ဘာ!”

နှစ်ကောင်သား ဝရုန်းသုန်းကားထပြေးတော့ သမီးက သူ့လက်ကိုင်၌ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

“ညော်မယ်နော် Sweety”

“ဘာလုပ်နေလို့လဲ ဒက်ဒီ”

“ငါကြော်ပေးနေတာ သမီးရဲ့ Fried Fish ပြီးရင် ပဲခံပြာညှော်
လေးနဲ့ ကြက်သွန်နီအကွင်းလေးတွေရောပြီး ပြန်နှပ်ပေးမယ်။ ပဲနီလေး
ဟင်းချိုရယ်။ မျှစ်နဲ့ပဲပြုတ်ရောကြော်တာ တစ်ခွက်ရယ်။ ကြိုက်လား”

“ရက်စိ”

“ဟာ၊ ကန်စွန်းရွက်လေး မကြော်ဘူးလား သူရရဲ့။ ငါတို့တော့
အလုပ်မှာ ငိုက်တော့မှာပဲ”

“အကြောမတက်အောင် မျှစ်ကို ငါ သုံးပေးပြုတ်ထားတာပါကွာ။
အပိုမပြောစမ်းပါနဲ့။ မင်းပြီးရင် သမီးကို ရေချိုးပေးတော့လေ”

“အေးပါ၊ ရာဇာ ရေချိုးနေတုန်း”

“ဒက်ဒီ”

“What! Sweety?”

“ထမင်းက ဘာလို့ငါ့ငါ့လေးဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“ဪ၊ ထမင်းပူပူလေးဖြစ်အောင် နနွင်းမှုန့်ဆီသပ်ပြီး လှိမ့်
ထားလို့သမီးရဲ့။ အဲဒီအမှုန့်ကို ဟင်းထဲထည့်ချက်ရင် အသားအရေ
လည်း လှသလို ခိုက်တွေဘာတွေလည်း မနာဘူးလေ”

“ပြီးပြီ သီဟရေ”

“အေး၊ လာ သမီး၊ ဖေဖေတို့ ရေချိုးကြစို့”

သီဟတို့ ရေချိုးနေချိန်မှာ သူလုပ်နေသည့် ချက်ပြုတ်ခြင်းလုပ်
ငန်းက ပြီးချေပြီ။ အိပ်ခန်းထဲဝင်တော့ ရာဇာတစ်ယောက် မှန်ရှေ့က
အိုင်အောင် အလှပြင်သည့်အလုပ်က မပြီးသေး။

“ဟေ့ကောင်၊ သမီးဖို့ သနပ်ခါးအရင်မသွေးဘဲ မင်းပဲ အလှ
ပြင်နေလား”

“ပြီးရင် သွေးပေးမယ်ကွာ”

“အောင်မာ၊ ပြီးတာနဲ့ လစ်သွားမယ့်ကောင်ကများ။ လာလာ
ဆွဲသေး။ နေဦး၊ မင်း၊ ငါ့ Fair and lovely Cream တွေ ယူလိမ်း
နေလား။ အနံ့ရတယ်”

“ဟီးဟီး... နည်းနည်းလေးပါကွာ”

“ဘာနည်းနည်းလဲ၊ လှချင်လိမ်းချင်ရင် မင်းဟာမင်း ဝယ်သုံး
လာ။ အစရှိ အနောင်နောင်တဲ့... အဲဒါ ဘူးကြီးကွာ။ တစ်ဘူးဘယ်
ထောက်ထင်နေလဲ။ သုံးစရှိရင် နောက်ကို လိုက်ကပ်သုံးတော့မှာ”

“ငါ တစ်ခါလေး လူးကြည့်တာပါကွာ”

“မရဘူး၊ မလူးနဲ့။ လူဆိုတာ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ နေရစားရတာကွာ”

“ဟာကွာ၊ သူရရာ၊ သူငယ်ချင်းချင်းအတူတူ မင်းက ဆရာကို
ညှော်လွန်းအားကြီးတယ်။ ဆရာဝန်မလုပ်ဘဲ ကျောင်းဆရာသာ လုပ်

လိုက်ပါတော့”

“မင်းတို့ကို ငါအစောကြီးကတည်းက ကြိုပြောခဲ့ပြီးသားထေ့၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို မပြောမဆို ယူသုံး ယူကိုင်ရင် အိမ်ကနေ ခေါင်းဆင်းရမယ်လို့”

“Sorry ပါကွာ၊ နောက် ငါ အသစ်တစ်ဘူးပြန်ဝယ်ပေးပါမယ်”

“မင်းလုပ်တဲ့အလုပ်လို လေကလေးနဲ့ လာမလုပ်နဲ့။ ကိုယ့်စည်းကိယုကမ်းနဲ့ နေတတ်စမ်းပါ ရာဇာရာ၊ ငါ နေရာတကာမပြောချင်ဘူး။ ရာဇာထွက်သွားပြီးနောက် သီဟက သမီးကိုချီ၍ ရောက်လာပြန်လေ၏။

“သူရရေ၊ ကူပါဦးကွာ”

“လာပြီ၊ တွေ့လား။ အချိုးက လုံးဝမပြောင်းဘူး။ မင်း သူ့အဆီ အပြီးအစအဆုံး လုပ်ပါတော့လား။ ငါပဲ အမြဲလုပ်ပေးရတယ်”

“သမီးက မင်းကိုအချစ်ဆုံးကိုးကွ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ သမီးရဲ့ဝေယျာဝစ္စအားလုံး အကုန် လုပ်ပေးမယ်။ ငါ့ကုတင်မှာ ငါ့သမီးနဲ့ငါပဲ အတူအိပ်တော့မယ်။ မင်း အိမ်ရှေ့ဆောင်ပဲကြွကြွ”

“သဘောကွာ... သဘော တွေ့လား သမီး၊ ညည်းဒက်ဒီ”

“သမီးပိုင်”

“ဟီးဟီး... ”

“သမီးရှေ့ပေါက်ကရမပြောချင်နဲ့။ လာ... သမီး။ ဒင်းတို့နှစ်ယောက် မိန်းမယူသွားရင် သမီးက ဒက်ဒီနဲ့ပဲ နေရမယ်နော်။ သူတို့နဲ့ ညီကံမနေနဲ့။ သိလား”

“ဟင်၊ ဒက်ဒီကလည်း တာရာမှာ သူများတွေလို မေမေရိုသမယ့် ဗေဗေ Dad ပါပါတို့သုံးယောက်တောင်ရှိလို့ ပျော်နေတဲ့ဟာ။ ဒက်ဒီလိုကြီးတော့ မနေချင်ပါဘူး။ အားလုံးအတူတူနေကြမယ်လေ၊ နော် နော်လို့”

“ကြားလား သီဟ”

“ထင်တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒီလူသုံးယောက် ငှက်ပျောတုံးတုံး အိမ်ရက်နုံးပဲလို့။ ဗေဒင်တောင် မေးဖို့မလိုဘူး။ သီတယ်မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့သမီးက ငါတို့ကိုအုပ်ချုပ်ဖို့ ရောက်လာတာ”

သီဟက သမီးရဲ့ပါးကို ချစ်စနိုးအသာဆွဲလိမ်ကာ ရွတ်ခနဲနမ်းညီတ်လေ၏။ ပြီးမှ ပျာပျာသလဲ အလှပြင်ခြင်းကိုလုပ်တော့သည်။

“ပြောထားပါရဲ့နော်၊ ငါ့သမီးကိုဟတည့်တာတွေ လျှောက်မကျွေး၊ တလေးတစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မင်းရော ခိုင်ပါ အသေပဲ”

“အေးပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ၊ အဖေစကားကို ကျွန်တော် နားထောင်ပါ့မယ်”

“ဖေဖေကလည်း ဒက်ဒီက ဒက်ဒီလေ၊ ဖေဖေမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မှားသွားလို့ Yes! Daddy...”

“လျက်ချင်ရင် လျက်ဆားပဲ သွားလျက်။ သွားတော့၊ နောက်နေပြီ”

မီးဖိုခန်းရောက်တော့ ရာဇာက ထမင်းကြော်ကို အရင်ထဲထဲ ချေပြီ။ စားနေသွားနေလုပ်ပေမယ့် အစားဆို ဘိတ်မဟုတ်ဘဲ ခြစ်နေတာမို့ သူ့ဇက်ပိုးကို ခက်နာနာဖိလိုက်မိလေ၏။

“အား... ငါနောက်ကျနေပြီမို့ပါကွာ”

“အေး၊ အစားနဲ့သေရင် မင်းရှေ့ဆုံးက ဖြစ်မှာပဲ။ ထိုင် Sweet ဒီပဲ၊ စားဖူးသလား”

“No, ဘယ်လိုခေါ်လဲ ဒက်ဒီ”

“အင်း Boiled Pea ပေါ့သမီးရယ်၊ ချိုတယ်၊ စားကြည့်”

“ရက်စံ၊ ဆွို”

“ဟိုရောက်ရင်တော့ ခိုင်ရှေ့မှာ ဘိုလိုစွတ်မှုတ်တော့မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မှုတ်ပါစေ၊ ဒါမှ ခိုင်က ချစ်မှာ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ငါ့ကို”

“အရူး”

“ငယ်”

မြန်မြန်သွက်သွက် Breakfast စားကြရပါ၏။ ဒိပ်ရာနီးတာ နောက်ကျနေတာမို့ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ကိုယ့်ကံပေကို။

“ဒက်ဒီ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ဒီဟင်းက ပွေးတယ်”

“ပွေးရမယ်လေ၊ ဒက်ဒီချက်တာပဲဟာ”

“မြန်မြန်စားစမ်းပါ ဒေါ်စပ်စုရယ်၊ ငါနောက်ကျနေပါဦးမယ်”

“အံ့မာ၊ ကလေးကို လောမနေပါနဲ့။ ထမင်း နင်နေဦးမယ်။ ငါ အစောကြီးကတည်းက ကျွေးထားရင်ပြီးနေပြီ။ မင်းတို့ကိုနှိုးနှိုးနေလို့ နောက်ကျရတာ။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ပဲ”

“ဒါဘာလဲ ဒက်ဒီ”

“မျှစ်လေ သမီးရဲ့”

“မျှစ်ကိုရော အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“Bamboo-shoot တဲ့”

“ဘမ်ဘူးရှု”

“Yes”

“ခုနက ဘွိုင်းပီး”

“ဟုတ်တယ်”

“ရောကြော်တာကရော ဒက်ဒီ”

“ထောင့်စေ့ပျံ့များ Mixed Fried ပေါ့ Sweetly ရယ်”

“မစ်ဖိုင်း၊ ဘမ်ဘူးရှုနဲ့ ဘွိုင်းပီး မစ်ဖိုင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်လိုက်တဲ့သမီး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒက်ဒီအသည်း

ကျော်ဖြစ်နေတာ”

သူရက သမီးနဖူးကို ငုံ့မွှေးလိုက်ပြီး ထမင်းချိုင့်တွေ ဆင့်လိုက်လေ၏။ မြင်ပြင်းကပ်လိုက်တာနော်။ အဖေတွေချင်းအတူတူ ဒင်းကပိုကိုပိုလွန်းတယ်။

“အသည်းကျော်ဆိုတာကရော ဘာလဲ ဒက်ဒီ”

“Fried liver... ဟေ့”

“ဟာ၊ ပြောတော့မယ် ပေါက်ကရ၊ very lovely ကိုပြောတာပါ သမီးရဲ့။ အရမ်းချစ်လွန်းလို့ခေါ်တာမျိုး”

“မဲရီးလပ်ပလီး”

“မှန်တယ်”

“အလကား... ညည်းဒက်ဒီ ညည်းကို ညာပြောနေတာ။ သူ့ရင်ဘတ်ထဲက (၁၅၀၀)ကို သူများ ယူသွားပြီ”

“အေးလေ၊ ဒါနဲ့များ ကလေးကို အသည်းကျော်လေး ဘာလေးနဲ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ စပယ်က (၁၅၀၀)ပဲရတာ။ သမီးက မေပေ့ဆီက (၁၅၀၀)ရော သမီးရဲ့ (၅၂၈)ပါ ပေါင်းပြီး (၂၀၂၈) ရတာ။ သမီးက ပိုများတယ် သိလား။ နောက်ဘယ်သူမေးမေး၊ သမီးကို ဒက်ဒီက နှစ်ထောင့်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နဲ့ ချစ်တာလို့ပြော... နော်”

“ရက်စ”

“ဟင်၊ ဒါဖြင့် ငါတို့ကရော ဘယ်လောက်နဲ့ချစ်တာလဲ”

“မင်းတို့က (၉၇၂)ပဲ ရှိတယ်၊ ကဲ၊ ကြွကြတော့လေ။ (၉)နာရီ ထိုးနေပြီ”

“အေး၊ ဟုတ်သားပဲ”

ဝရုန်းသုံးကားဖြင့် ထမင်းစားပြီး သမီးကို လမ်းပင် မလျှောက်ခိုင်းဘဲ ချီပြေးထွက်သွားသည့်သီဟကို လိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်

မိလေ၏။

ဒီကောင်ပုံစံကို 'ခင်ခက်ခက်ခိုင်နှင်းဆီ' ဆိုတဲ့ကောင်မလေး
ဘာကိုသဘောကျပြီး အဖြေပြန်ပေး ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာပါလိမ့်။

Duty ဝင်ရတော့မည်မို့ ယူစရာရှိတာတွေကို ယူပြီးထွက်ကာ
သူတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်တော့သည်။ အင်း၊ စပယ်လည်း ခုတလော
စကားပြောတာ အဆင်မချောတာ အမှန်ပါပဲလား။

အခန်း (၁၄)

Taxi ပေါ်မှဆင်းကာ သမီးလက်ကိုဆွဲ၍ ရုံးခန်းရှိရာသိလှမ်းလာ
ခဲ့ပါ၏။ ဆိုက်ထဲမှ ထုသံရိုက်သံစက်သံတွေနှင့် ဆူညံနေတာမို့ သမီးက
နာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပါသည်။

“နားငြီးလိုက်တာ ဖေဖေရာ”

“အံ့ဟာ! ညည်းက ဘယ်သူ့အလုပ်ကို လိုက်ချင်လို့တုန်း”

“ဘယ်ကိုမှလိုက်ချင်ပါဘူး။ ဒက်ဒီဆေးရုံက ဆေးစော်နံ့တယ်။
ပါပျိုရုံးမှာက ဟို လက်နှိပ်စက်သံရော လူသံတွေရော ဆူညံနေတာပဲ။
အခုလည်း ဖေဖေအလုပ်က ဆူညံတာ အတူတူပဲကို”

“ကြီးကျယ်ပျို မိတာရာ၊ ဒါဖြင့်သမီးက ဘယ်မှာနေချင်သတုန်း”

“အိမ်မှာပဲ နေချင်တာပေါ့။ အိမ်မှာဆို ကာတွန်းကားကြည့်ပြီး ဆော့လို့ရသေးတယ်”

“အံ့မာ! အဖေတွေအားလုံး အလုပ်သွားကြလို့ ညည်းကို တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ မထားခဲ့တာပေါ့ ဖေ့သမီးရဲ့။ ဘယ်အဖေက အလုပ်ထဲခေါ်ချင်မှာတုန်း။ မလွဲသာလို့ခေါ်နေရတာ”

“အဲဒီလို တာရာကိုမခေါ်ချင်ရင် မာသာတွေကျောင်းမှာပဲ ထားပေါ့လို့။ ဘာလို့ ဖေဖေတို့လာခေါ်ကြသေးလဲ”

ကဲ၊ နားရင်းကြီး ပိတ်အုပ်စရာကောင်းနေပါရောလား။ သူတို့ရဲ့သမီး မိတတ်ပါကတော့ဖြင့် တတ်လွန်းတာ အတော်လွန်ချေ့ပြီပဲ။ သူ ဘာပြန်ပြောရမယ်မှန်းမသိတော့ဘဲ သမီးကို ခုံပေါ်မှာတင်၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကို”

“ဟော၊ ခိုင် ရောက်ပြီလား”

“အင်း၊ ခုနက ကို ပွစိပွစိရွတ်နေတာ ကြားလိုက်သလားလို့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီမှာ ဒင်းကြောင့်”

“ဟောတော်၊ ဘယ့်နယ်ကြောင့် ကလေးကို ဒီခေါ်လာရတာလဲ။

အန္တရာယ် ရှိက.ရှိနဲ့”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကိုယ်တို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့် တာဝန်အတိုင်း ခေါ်နေရတာကိုး”

“ခိုင်ပြောတယ်လေ၊ ကလေးကို အိမ်မှာ ဆရာမခေါ်သင်ချင်သင်၊ ဒါမှမဟုတ် မူကြိုပို့ပါတော့ဆိုတာ။ ကိုဟာလေ၊ ခိုင်စကားဆို ဘယ်တော့မှနားမထောင်ချင်ဘူး”

ခိုင်က ပြောနေကျအတိုင်း စွပ်တင်လိုက်တာကို သမီးက မျက်ထောင့်နီနှင့် ကြည့်လိုက်ပါ၏။ စကားအေးအေးလေး ပြောလေ့ရှိသည့် စပယ်ကိုတောင် မကျေနပ်ရိပ်ပြသေးတာ။ သဇံတုန်းက ပက်ခနဲပြန်ပြောသလို ခိုင်ကိုပါ ပြန်အော်တော့မှာပဲ။

“ကို”

“ဟင်”

“ခိုင်ပြောတာ ကြားလားလို့”

“ကြားတယ်ခိုင်ရဲ့၊ လောလောဆယ် ဆရာမရှာလို့မရသေးတာ

ဗေ”

“အို၊ ဆရာမ ရှာလို့မရလည်း ဒီလောက် Private school (ကိုယ်ပိုင်ကျောင်း)တွေရှိနေတာ သွားပို့ပေါ့”

“ဟာ၊ ခိုင်ရာ၊ ကိုယ်တို့သမီးကို အဲဒီလိုပေါက်တတ်ကရ ကလေး

တွေနဲ့ အုတ်ရောရော ကျောက်ရောရော မထားချင်လို့ပေါ့”

“ကျစ်! ကိုတို့သုံးယောက်ဟာ မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ရွှေဘူထံ တော်ကလည်း စူးရောက်ပါ။ ဒီနေ့ခေတ်ကျောင်းတွေက ကိုတို့ ငယ် ငယ်တုန်းကလို ခပ်ညှိညှိကျောင်းတွေမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ လူတွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေတတ်မှ ကလေးမှာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းစိတ်ဓာတ်တို့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတို့ ကျွမ်းကျင်လာမှာပေါ့။ ဟော၊ Internation School မှာဆို English လို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပြောတတ်နေတဲ့ ကလေးတွေများ အပုံကြီး။ အမယ်လေးနော်၊ ပြောပြရတာ မောလာပြီ”

ခိုင်က လက်ကလေးနှင့် ယပ်ခတ်ဟန်ပြုကာ ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက် ပါ၏။ ကလေးကိုအရေးတယူစကား စမပြောသေးသလို သမီးကလည်း ဖော်ရွေရင်းနှီးဟန် တစ်စက်မှမပြပါချေ။

“ရေသောက်ပါလား ခိုင်”

“ဒါက ရွှေတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ရပါဘူး ခိုင်ရယ်၊ စေတနာနဲ့ပါ”

“ဖေဖေက တာရာကိုကျ အရင်မတိုက်ဘူး။ ဒက်ဒီနဲ့ပြန်တိုင် ပြောမယ်”

ဟော! စလာပါပြီ မိကောက်၊ ခိုင်က ရေသောက်ရင်း သည်း

သွားရလေ၏။ ပြီးမှ သမီးကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ ဖန်ခွက်ထဲ ရေပြန် ခြည့်လိုက်ပါသည်။

“သမီးသောက်ချင်လို့လား။ အန်တီတိုက်မှာပေါ့”

“တာရာ အဲဒီခွက်နဲ့မသောက်ဘူး”

“အမယ်လေးဟဲ့၊ ကြီးကျယ်လိုက်တာနော်”

“အေးပါ အေးပါ၊ ဖေဖေခွက်နဲ့ ငါ့သမီးကိုတိုက်ပါ့မယ်”

“ဪ၊ ဒါဖြင့် ခိုင်ကိုတိုက်တာ ကိုခွက်နဲ့မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ခုကတည်းက မျက်နှာလိုက်ပြလှချည်လား၊ ဦးသီဟရဲ့”

“ဟာ၊ ခိုင်ရာ၊ မဟုတ်ရပါဘူး။ ကိုယ်က ဒီလိုပဲ မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ဘယ်နှယ်၊ သမီးနဲ့အပြိုင် လိုက်ကောက်နေရတာ ထဲ”

“ကောက်မှာပေါ့၊ ကိုစကားကလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ ရှင်၊ ခိုင်ကို ပေးတဲ့ (၁၅၀၀)ကိုရော သတိရသေးရဲ့လား”

“ဟောဗျာ... ရပါ ခိုင်ရယ်၊ ရပါ”

“အဲဒါ... နည်းတာပေါ့နော် ဖေဖေ၊ တာရာကို ဖေဖေတို့သုံး သောက်စလုံးက မေမေ့ကိုပေးတဲ့ (၁၅၀၀)နဲ့ပေါင်းပြီး (၂၀၂၈) နဲ့ ခွဲကြတယ်လို့ မနက်ကပဲ ဒက်ဒီပြောသေးတယ်လေ”

“ဘာ!”

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ မိစ္ဆာတတ်ပါရယ်။ ခိုင်ရှေ့မှာ ဘယ်ကဏ္ဍ
ဘယ်လို ‘သီတာ’ ကိုချစ်ခဲ့တဲ့ (၁၅၀၀)က ပါလာပြန်တာပါလိမ့်နော်။
ခိုင်တစ်ယောက် ဒေါသတွေ ဆူပွက်လာချေပြီပဲ။

“ကို”

“ဈာ”

“လာဦး၊ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဒီမှာပဲ ပြောလေ ခိုင်ရဲ့၊ ဘာလို့လဲ”

“မပြောချင်ဘူး၊ လိုက်ခဲ့”

ခိုင်က သူ့လက်ကောက်ထုတ်ကိုဆွဲခေါ်လာတော့ သမီးက ထိုင်နေ
မှာ ထိုင်နေရာမှမဆင်းဘဲ လှမ်းသာကြည့်နေပါသည်။ ငါတော့ ခိုဏ်
ခေါက် အလိမ်ခံရပြီထင်ပါရဲ့။

“ကဲ၊ ပြော”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ ခိုင်ရဲ့”

“မသိချင်ယောင်မဆောင်နဲ့လေ၊ ရှင့်ရည်းစားဦးကိုချစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ
က သူ့ကလေးအထိ ပါလာတာတော့ လွန်နေပြီရှင့်။ သိရဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခိုင်ရယ်၊ အဲဒီစကားကို သူ့ရ ပြောတာပါ။ ကိုယ်

ပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရတာလဲ၊ ကလေးမွေးစားတာတောင် တော်တော်
သွန်လှပြီ။ ဘာ (၂၀၂၈)လဲ။ အဲဒါ ကလေးပြောရမယ့်စကားလား”

“ခိုင်ရယ်၊ သမီးက စကားအရမ်းတတ်တော့”

“ဘာတတ်တာလဲ၊ တတ်တာထက် လွန်နေပြီရှင့်”

ခိုင်က ပြောလည်းပြော ခြေကိုလည်းဆောင့်လိုက်တာမို့ ဒေါက်
နီနီသံက ပြည်သွားပါ၏။ ဒုက္ခပဲ၊ ခိုင်ကျမှ စကားကိုအထအနကောက်
နေရတယ်လို့။

“ကဲပါ ခိုင်ရယ်... သမီးရှေ့မှာ ကိုယ်တို့စကားမများချင်ဘူး။

စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ”

“မလျှော့ချင်ပါဘူး၊ စတွေ့ကတည်းက ထော်လော်ကန့်လန့်ဖြစ်
နေရင် ရှင်နဲ့ခိုင်အနာဂတ်ကိုတော့ အများကြီးစဉ်းစားသင့်ပြီ၊ အဲဒါကို
ရှင်သိ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ သမီးကိုတော့ ကိုယ်တို့

ချစ်သလိုမျိုး ခိုင်လည်း...”

“အို၊ မချစ်နိုင်ဘူး၊ ခုကတည်းက မကြည်သလိုမျိုး အချိုးက
ချိုးပြနေတဲ့ဟာ”

“ခိုင်ကလည်းကွာ”

“ခိုင်လည်း ကလေးတွေကို ချစ်တတ်ပါတယ်ကိုရဲ့။ ကိုလိုယိုနီ ခိုင်မှာလည်း တူတွေတူမတွေရှိတာပဲ။ ဒီကလေးကတော့ စမြင်ကတည်းက ခိုင်အတွက် ချစ်မွှေးလုံးဝပေါ့ဘူး။ တကယ်ပဲ”

မျက်နှာလေး စူပုပ်ကာ ညည်းညူပြောလိုက်သည့်ခိုင်ကိုကြည့်ကာ သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ မစ္ဆရိယဆိုတာ မိန်းကလေးတိုင်း ရှိကြတာ မှန်ပေမယ့် ဘာမှမသိနားမလည်သေးတဲ့သမီးရဲ့အရွယ်လေးနဲ့မှ ပြိုင်ဘက်လိုသဘောထားရတယ်လို့။

လောကကြီးမှာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိမနေတော့တဲ့ ရည်းစားဦးကို ခုချိန်ထိ မမေ့နိုင်သေးတာမှန်ပေမယ့် အဲဒီအတိတ်ကလူအထိ လိုက်အူနေတာတော့ သဘာဝမကျဘူးဟု သူထင်သည်လေ။

ခိုင်ရယ် ကိုယ့်ချစ်သူကိုတော့ အဲဒီလိုသဘောထားသေးသိမ်တဲ့ လူမဖြစ်စေချင်တာကို ခိုင်သိပါရဲ့လား။

“ခိုင်သွားမယ်၊ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်မှာ ပြန်ဆုံမယ်၊ ကို”

“ကောင်းပြီ ခိုင်”

ခိုင်က သမီးကိုပင် နှုတ်မဆက်ပါဘဲ သူမတာဝန်ယူထားသည့် ဆိုက်ကို ထွက်သွားတော့၏။ သမီးကိုဘယ်မှလျှောက်မသွားရန် သေချာ

ပြီး siab လောင်းနေသည့် ဆယ်ထပ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရပါသည်။

သူနဲ့ခိုင်ရဲ့အနာဂတ်တဲ့လား။ တူတွေတူမတွေကိုတောင် ချစ်ပြီး ကြောင့်များ သမီးကိုကျမှ မချစ်ချင်ရတာပါလိမ့်။ ဒီလောက်ချစ်နေကောင်းပြီး ချစ်စဖွယ်ပြောလေ့ရှိတဲ့သမီးကိုမှ သူတို့ချစ်သလို မချစ်တယ်လို့။

“ဆရာကိုသိဟ၊ အောက်မှ အစ်မရောက်နေပြီခင်ဗျ”

“ဪ၊ အေး၊ ဟုတ်သားပဲ၊ (၁၂)နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။ ငါ့အမီးတော့ အူခေါက်နေတော့မှာပဲ”

မြန်မြန်သွက်သွက်ဖြင့် အင်တေလှေကားတို့ကို အပြေးဆင်းလာ၏။ ခေါ်သည့်ခိုင်ကိုတော့ မပူမိဘဲ သမီးကိုစိတ်ပူတာကို ခိုင်သိရင် ပြစ်တော့ တင်တော့မှာလေ။

“ဘာတွေလုပ်နေလို့ ဆင်းမလာသေးတာလဲ ကိုရဲ့”

“Sorry ခိုင်၊ အလုပ်ထဲ ဈာန်ဝင်သွားလို့ နာရီကိုသတိမထားမိလိုက်ဘူး။ ဆာနေပြီလားသမီး”

“ဆာပြီပေါ့ ဖေဖေရဲ့။ တာရာ ရှူးပေါက်ချင်တာကိုတောင် အောင့်ဆားတာ ကြာလှပြီ။ ဒက်ဒီဆို တစ်နာရီတစ်ခါ အမြဲတမ်းလာလာမေးပြီး ရှူးတည်ပေးတယ်။ ဖေဖေ၊ တာရာကိုဂရုမစိုက်ဘူး”

“အမယ်လေး သမီးရယ်၊ Sorry... ဖေဖေသတိမရလို့ပါ။ ထားလား”

ပျာပျာသလဲဟန်ဖြင့် သမီးကို ဆတ်ခနဲပွေ့ချီကာ Toilet ဝင်သွားသည့် သူ့နောက်ကျောကို ခိုင်မျက်စောင်းရောက်မှာတော့ အသံအချာပါပဲ။ ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေသည့်သမီးကို ရှူးတည်ရင်း မနည်းဖြင့် ချောရသည်လေ။

“ငိုတော့မငိုလိုက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ခါးခါးလှလှလေးတွေ ဖျတ်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဖေဖေအပြစ်၊ ဖေဖေသိပေါ့လို့”

“အေးပါ အေးပါ၊ ဖေဖေ မှားသွားပါတယ်။ ဖေသမီးကိုပေးထားပြီးအလုပ်ထဲ ဈာန်ဝင်နေမိလို့ပါ။ ဖေဖေက သမီးကို ဒီတိုက်ပြီဆိုနားဖောက်ပေးပြီး နားကပ် ဆင်ပေးချင်လွန်းလို့လေ”

“နားကပ်”

“အင်း၊ နားကွင်းပေါ့ ရွှေနားကွင်းလေ၊ သမီးဒက်ဒီလိုပြောရင် Ear-ring ပေါ့”

“အီးရားရင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ လိုချင်လား”

“ရက်စ”

“Ok... ဖေဖေတို့ထမင်းစားကြစို့၊ လာ”

သမီးလက်ကိုဆွဲကာ ယာယီရုံးခန်းရှိရာဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ ခိုင်က ထမင်းချိုင့်တွေကိုဖွင့်ကာ ပန်းကန်ပြားတွေထဲပင် ထည့်ပြီး ready ပြင်ပြီးနေချေပြီ။

“လာ၊ ကို”

“နေနေ၊ ခိုင်၊ ကိုယ်နဲ့သမီး တစ်ပန်းကန်တည်းအတူစားမှ ဖြစ်မယ်။ နို့နို့ သမီးဖာသာသမီးစားရင် ပြီးတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

အကဲပိုရန်ကောဟု အဓိပ္ပာယ်ရောက်သည့် ခိုင်မျက်စောင်းက ထံ ခိုင်းခနဲရောက်လာလေ၏။ သမီးက ခြေလေးလွှဲကာ ကျေနပ်နေဖြင့် သူတစ်လုပ် သမီးတစ်လုပ် ခွံကျွေးသည့်ထမင်းလုပ်ကို ခပ်ပြုံးပင် စကားနေပါသည်။

“အတူစားချင်လို့ လာပါတယ်ဆိုမှ”

“ခိုင်ရယ်၊ ခါတိုင်းရက်တွေ အတူစားနေကျဟာကို”

“အို၊ ခိုင်က တစ်ရက်လည်း တစ်ရက် အမြဲတွက်တတ်မှန်း သိသားနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အခု ကိုယ့်သမီးပါတုန်း ခဏလေးသည်းခံပေးပါ

မိုင်ရယ်။ ဟုတ်လား”

“ဖေဖေက ဒီတိုက်ကြီးပြီးရင် တာရာကို အီးရားရင်း ဝယ်
မှာတဲ့ အန်တီရဲ့”

ခိုင် တအံ့တကြဲဖြစ်သွားပြီး ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်လေ၏။ ထို
လိုက်ဟေ့ မိတာရာ Engage Ring (စေ့စပ်လက်စွပ်) ဝယ်မဝေ
ညည်းကို ဦးစားပေးချင်တာကို ခိုင်သိအောင်သာ ပြောပါတော့
ခက်ပျို သမီးရယ်။

အခန်း (၁၅)

သူနှင့် ရာဇာရယ်သံက အကျယ်ကြီးထွက်လာလေ၏။ သီဟက
အနီးမှာရှိသည့်ရာဇာလက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲလှမ်းထိုးလိုက်ပါသည်။

“ရယ်မနေနဲ့ကွ၊ ငါနာတယ်”

“ဘာနာတာလဲ”

“ရင်ဘတ်”

“သူ့ရဲ့ ကုပေးလိုက်စမ်းကွာ”

“ကုစရာလား... ပရုပ်ဆီလူး”

“ငါတို့သမီးကတော့ တို့အတွဲတွေကို မပြတ်ပြတ်အောင် ဖြတ်
မယ့် ကတ်ကြေးလား၊ မသိပါဘူးကွာ”

“ခိုင် ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာမှကိုမပြောတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း နှုတ်ပိတ်သွားတာကွ”

“ကောင်းတယ်”

“ကောင်းမနေနဲ့၊ သီဟက နားကပ်ဆင်ရင် ငါက ဆွဲကြိုးဆင်မှာ ဆိုတော့ လော့ကတ်လောက်တော့ မင်းဆင်ရမယ်”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာ၊မနေနဲ့၊ Dollar ပြားလောက်လေးဆို ဘယ် ဈေးမှမရှိဘူး ဆင်”

“ဟင်၊ ငါက ဇင့်ကိုစေ့စပ်လက်စွပ်ဝယ်ပေးဖို့ ကတိပေးပြီဗျာ ကွ”

“မရဘူး”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူအော်သံက ကျယ်သွားပါ၏။ သမီးက သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်နေရင်း ရယ်လိုက်လေသည်။

“မင်းရည်းစားက First လား၊ သမီးက First လား ပြောလိုက် စမ်း! Sweety”

“တာရာက ဖက်စ်”

“ကဲ၊ ကြားတယ်နော်၊ ဦးကပ်စေး”

“အေးပါကွာ”

ရာဇာအသံက ညောင်နာနာထွက်လာပါ၏။ ဒင်းကိုတော့ ပါးပါး ချင်းလှီးမှရမှာကိုး။

“ငါ့ကို ဇင်ပြောတယ်”

“ဘာလဲ၊ ဘာဝယ်ပေးဖို့ ပူဆာတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ တို့နောက်ဖေးက တိုက်ခန်းမှာ မူကြိုဆရာမလေး နီးတယ်တဲ့”

“အဲဒါဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အဲဒါ ဆရာမတိုက်မှာပဲ သမီးကိုအရင်အပ်လိုက်တဲ့၊ ကျောင်း ဆွေဖွင့်တော့မှ ကျောင်းမှာအပ်လို့ပြောတယ်”

“နေရာသိလို့လား”

“အေး၊ မနေ့က အဲဒီဘက်က ပတ်ပြန်ပြီးပြလို့ သိတယ်”

“အင်းလေ၊ ဒါဆိုလည်း သွားအပ်ကြတာပေါ့”

“မနက် (၉)နာရီကနေ ညနေ (၃)နာရီအထိဆို မဆိုးပါဘူး။ အိမ်အရင်ပြန်ရောက်တဲ့သူ ဝင်ကြည့်ခဲ့လို့ဖြစ်တယ်”

“ဒါဆို ငါ မနက်သွားဖို့ပေးမယ်”

* “မင်း၊ ဆရာမကိုသိလို့လား”

“ကျွတ်! နှုတ်ပါရွာရောက်တဲ့ မကြားဖူးဘူးလား။ ဘိုလိုပြောမှာလား”

“တော်ပါပြီ... တော်ပါပြီ၊ Stop...ပါတော့”

နှစ်ယောက်သား ကော်စောပေါ်ထိုင်နေရင်း ခုံပေါ်မှာရှိနေသည့် သူ့ကို လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ပြလိုက်တာနဲ့ သမီးက သူတို့လက်တွေ့ထိ ဖြန်းခဲနေပြန်ရိုက်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ၊ ကြားလား။ Sweety ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျောင်းမှာ နေရမယ်။ Sunday ပိတ်ရက်တစ်ရက်ပဲ ဒက်ဒီတို့နဲ့ ဒီမှာနေရမှာ”

“ဟင်၊ ဒက်ဒီနဲ့က အော့စ်ရက်ပဲ တာရာတွေ့ရမှာပေါ့လို့၊ ဆန်ဒေးမှာ ဖေဖေနဲ့ပါပါပဲ ရှိတာကို”

“ဒက်ဒီနဲ့က ညတိုင်းအတူတူအိပ်ရမှာပဲလေ Sweety... နဲ့ ကျောင်းတော့ သမီးမတက်လို့မဖြစ်ဘူး။ အမြဲတမ်း ဒက်ဒီတို့နဲ့လိုက်ဆိုင် ပြဿနာဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒက်ဒီတို့အလုပ်တွေက ကလေးခေါ်လို့မဖြစ်ဘူးလေ။ သမီးအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ အန္တရာယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဒီနိုးဂျား”
“Right...”

“လာပြန်ပြီ၊ ဖအေ မမှုတ်ရင် သမီးက မှုတ်တယ်။ ဟိုရောက်ရင် ဆရာမတော့ ဘယ်နှယ်နေမလဲမသိဘူး။ ငါတို့နားထဲမှာတော့ ဒီ ရေမိဗာ မဟုတ်တဲ့ ABCD တွေ ပြည့်နေပြီ”

သီဟစကားကို သမီးက ခစ်ခဲရယ်လိုက်လေ၏။ ညစာစားပြီး ချိန်ပို့ TV ကြည့်ရင်း နားနေကြတာပါ။

“ဘာအချို့တည်းစရာမှ မရှိဘူးလား”
“အံ့ဟ၊ တစ်ခါမှဖြင့်ဝယ်မလာပေးဘဲ စားဖို့ကျ၊ တယ်သိ”

“အေးလေ”
“ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ လိမ္မော်သီးတွေရှိတယ်။ ငှက်ပျောသီးပါ ယူခဲ့ပေ။ ဒက်ဒီသမီး ဘာစားမှာလဲ”

“ဘနားနား”
“ဘနားနား မစားနဲ့၊ ညည်းက ပုဒိုင်းသီးပဲစားဖို့ကောင်းတဲ့ဟာလေး”

“ဟေ့ကောင်၊ ကလေးကို”
ညအိပ်တိုင်း သမီးကို သူ သင်သင်ပေးနေတာမို့ သမီးက English လို ပိုပြောတတ်ပြီး ပြောရဲဆိုရဲရှိသည်လေ။ ကျောင်းမှာ ဘယ်လိုနေမည်မသိနိုင်ပေမယ့် သမီးပုံစံက ခပ်ထက်ထက်မို့ သူများနိုင်စား

တာ ခံမည့်ပုံမဟုတ်မှန်းတော့ ကြိုခန့်မှန်းမိပါ၏။

“ဒက်ဒီ ကြိုမှာထားမယ်နော် Sweety၊ ကျောင်းမှာ သူများကို သွားရန်မစနဲ့”

“သူများရန်စလည်း မခံနဲ့၊ သူများတစ်ချက်ဆို သမီးက နှစ်ချက် ပြန်ချ။ ဒါမှ ဖေဖေသမီး ပီသမှာ”

“ဟေ့ကောင် သီဟ၊ ငါက သမီးကို ရန်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဆုံးမနေတာကို ဝင်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ငါလည်း မှန်တာပြောနေတာလေ၊ ငါတို့သမီးကို သူများကလေး ခိုလ်ကျရင် မင်းခံနိုင်မလား... ပြော”

“အေးလေ... သူများခိုလ်လာကျလို့ကတော့ ချသာချသမီး နောက်ကိစ္စ ပါပါတို့ရှင်းမယ်။ လာခိုလ်ကျတဲ့သူတွေကို ပြောလိုက်၊ ငါ့မှာ အဖေသုံးယောက်တောင်ရှိတာ... သတ္တိရှိရင် အိမ်လိုက်ခဲ့လို့၊ သိလား”

“ရက်စ”

သစ်သီးသွားယူသည့်ရာဇာပါ ရောက်လာပြီး မြှောက်ပါရောလား။ ကလေးကို မဆုံးမသည့်အပြင် အတတ်ကောင်းတွေ သင်ပေးချင်နေတာလေ။

“ဟေ့ကောင်၊ ကလေးကိုပိုင်းမဆုံးမတဲ့အပြင် ပိုဆိုးနေပြီ။ အဲဒါဆိုရင်လည်း... သမီးကိုစာသင်တဲ့ကျောင်း အရင်ပို့မနေနဲ့။ ဂျူဒိုတွေ၊ ကရာတေးတွေ၊ ဆူပိုနိုနပန်းတွေ သင်တဲ့နေရာကို အရင်ပို့ကြ၊ ကဲ”

“ပို့လို့ရရင် ပို့တာပေါ့ကွ၊ သမီးက ခုမှပိစိလေးရှိသေးတာကို၊ ဒါပဲနော် သမီး၊ ကျောင်းမှာ ခံလာရပြီး ငိုပြန်လာလို့ကတော့ ပါပါက ဒီရောက်တာနဲ့ တီးပြီပဲ။ ကိုယ်ခံရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ညံ့လို့ပဲ။ လူညံ့ဆိုတာ လောကမှာ သုံးစားလို့မရဘူး။ သိလား”

“ရက်စ”

“လုပ်တယ်ဟ၊ အဲဒါလား ရှေ့နေ၊ အမှုအခင်းမဖြစ်အောင် ပြောပြေလည်လည်လေး ရှင်းမယ်မရှိ၊ သူက ရှေ့ကနေ အစဖော်ပေးနေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းက သမီးထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဖြစ်လာရင် ဆေးကုပေးဖို့ပဲတွေးထားတာ မဟုတ်လား။ ဆရာဝန်ပီပီ နေရာတကာ ကရုဏာထားနေတာပဲ”

“မှန်တယ်၊ ငါတို့ကတော့ သမီးထိ ဓားကြည့်ပဲ၊ ငါ့သမီးကိုလုပ်လို့ကတော့ အဲဒီကလေးရော ကလေးမိဘတွေပါ နာပြီပုတ်၊ နော်၊ သမီး”

“ရက်စ ဖေဖေ”

“ဘာ၊ ရက်စလဲ”

“မှားလို့ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

“ဒီလိုမှပေါ့”

သီဟက သမီးခေါင်းလေးကို အသာပုတ်လိုက်လေ၏။ ဒီနှစ်
ကောင်နဲ့တော့ သူ ရင်မောရပါလားနော်။

“မင်းတို့နှစ်ကောင်ဟာလေ၊ မိန်းမကြီးတွေကျနေတာပဲ သမီး
ကိုသင်ပေးတာ မဟုတ်မဟတ်တွေချည်း”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါမှ ငါ့သမီးကို ဘယ်သူမှမထိရဲမှာ”

“နေပါဦး... ဒီနေ့ အလုပ်ခေါ်သွားတာ ကလေးကို ရှူးတည်ဖို့
တောင် မေ့နေတယ်ဆို၊ မင်း၊ စာရော သင်ဖြစ်လား”

“သင်ပါတယ်ကွ”

“ဘာသင်တာလဲ ပြောပြပါဦး Sweety”

“တစ်မှာ တစ်ချောင်း၊ နှစ်မှာ နှစ်ချောင်း”

“ဟာ၊ တစ်မှာ တစ်လုံးပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ မင်းနဲ့မှ တစ်မှာ
တစ်ချောင်းတဲ့။ တစ်ကနေ တစ်ဆယ်ပြီးရင် တစ်ဆယ်ကနေ နှစ်ဆယ်
ဆိုပြီး သင်ပြမှပေါ့”

“ဟ၊ အလုံးဆိုရင် အသီးတွေ ရှာပေးနေရမှာပေါ့။ အချောင်း
ဆိုတော့ လက်ချောင်းလေးတွေ ထောင်ပြီးသင်ရုံပဲ။ လွယ်လွယ်လေး။

အချောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အလုံးပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးအတူတူပဲ”

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာတူတာလဲ”

“ဪ၊ ဘယ်လိုသင်သင် အတူတူပဲလို့ပြောတာ”

သမီးကို ဖိးကြမ်းအခွံခွာ၍ လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒီ
ကောင်တွေကတော့ ကလေးရှေ့ ဗလွတ်ရွတ်တာတွေချည်း ပြောချင်နေ
ကြတာလေ။ သူ ဝင်ဝင်ပြောနေလို့သာ ဆင်ခြင်နေကြတာပါ။

“သမီး”

“ရှုနို့”

“ဟာ၊ ရှင်လို့ထူးပါ Sweety ရဲ့၊ ဘယ်နှယ် ရှုနို့လဲ”

“အဲဒါ ထွင်ပြီးထူးမှ သူများထက်သာတာဆိုပြီး တာရာကိုသင်
ပေးတာကိုး ဒက်ဒီရဲ့”

“ဘယ်သူသင်ပေးတာလဲ”

“ဖေဖေ”

“သီဟ”

သူ သီဟကို လှမ်းထုတာမို့ သီဟက ကျောကျော့ကာ ရှောင်
လိုက်လေ၏။

“နေဦး၊ ညည်းမှာ လက်ဆယ်ချောင်းရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

“ဒါဖြင့် ပါပါကိုပြစမ်း”

“ကလေး မုန့်စားနေတာကို ရာဇာရာ”

“ပြမယ်၊ နေဦး ကုန်တော့မယ်”

“ဖြည်းဖြည်းသမီး နင်နေမယ်၊ သီဟ သောက်ရေတစ်ခွက် နဲ့ ပေး။ လက်နှစ်လုံးလောက်ပဲ”

သမီးက နောက်ဆုံးအလုပ်ကိုအမြန်စားကာ ရေသောက်၏။ သူ့ လက်သုတ်ပုဝါဖြင့် ပါးစပ်သုတ်ပေးတာကိုတော့ ငြိမ်ငြိမ်မခံဘဲ ရာဇာ ကို ဒီနေ့သင်လိုရတာကိုကြားဖို့က စိတ်ပိုသန်နေလေသည်။

“ဒီမှာကြည့်၊ တစ်၊နှစ်၊သုံး၊လေး၊ငါး၊ခြောက်၊ခုနစ်၊ရှစ်၊ကိုး၊ တစ်ဆယ်... ပြည့်တယ်၊ တွေ့လား”

“ဟုတ်လို့လား၊ ပါပါကြည့်တာ ကိုးချောင်းတည်းပါ”

“ဟင်၊ ဟုတ်ပါဘူး၊ ဆယ်ချောင်းပါဆို”

“ပြပြ”

“ဒီမှာလေ၊ တစ်၊နှစ်၊သုံး၊လေး၊ငါး၊ခြောက်၊ခုနစ်၊ရှစ်၊ကိုး၊တစ်

ဆယ်... ပြည့်တယ်”

“မပြည့်ပါဘူး”

“ပြည့်ပါတယ်ဆို”

“ဒီမှာကြည့်၊ လက်ပြန်ထောင်၊ တစ်၊နှစ်၊သုံး၊လေး၊ငါး၊ခြောက်၊ နှစ်၊ရှစ်၊ကိုး... တွေ့လား၊ ကိုးချောင်းတည်း”

“ဟင်၊ ခုန တာရာရေတာ ဆယ်ချောင်းပြည့်တယ်လေ၊ ပါပါ ဘာလို့မပြည့်ရတာလဲ၊ ပြန်ရေမယ်”

“ရေပေါ့”

“ကဲပါ ရာဇာရယ်၊ ကလေးကို Psycho ရအောင်လုပ်ပြန်ပြီး လုပ်နဲ့သမီး”

“ဟာ၊ မရဘူး၊ ရေမှာပဲ၊ တစ်၊နှစ်၊သုံး၊လေး၊ငါး၊ခြောက်၊ နှစ်၊ရှစ်၊ကိုး တစ်ဆယ်... အယ်၊ တွေ့လား၊ ပြည့်တယ်”

“မပြည့်ပါဘူးဆိုနေမှ”

“ပြည့်ပါတယ်ဆို၊ ပါပါနော်”

နှစ်ယောက်သား လက်အစုံ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာမို့ သူကြားထဲ သမီးလက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ၊ ပြန်ရေပါစေ၊ Sweetie... ပါပါရေတာကို သေချာ နား

ထောင်ရင် သူဘာမှားလဲ သမီးသိလိမ့်မယ် ဟုတ်ပြီလား။ Listen carefully..."

“ရက်စ်”

“ဒီမှာကြည့်၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်၊ ခွန်၊ နှစ်၊ ရှစ်”

“ဟဲ့၊ သိပြီ သိပြီ၊ တာရာ သိပြီ၊ ပါပါက ခုနစ်ကို ခွန်နဲ့ နှစ်နဲ့ ပြီး ခွဲရေတာကို။ လူလည်ကြီး... ယူ အာ လိုင်ယာ”

“ဟားဟားဟား...”

တိုက်ခန်းထဲမှာ သူတို့ရယ်သံက အုန်းခနဲထွက်လာတာမို့ အဆီတိုးရန် သူလက်ဟန်ရော နှုတ်ကပါ ပြောရတော့သည်။ ဩော်၊ တာရာဟာ သူတို့အိမ်ရဲ့ ဖျော်ရွှင်မှုတွေကို ဆောင်ကျဉ်းလာတဲ့ သမီးလေးဆိုတာ အမှန်ပါလေ။

အခန်း (၁၆)

“Wake up! Sweety သမီးကျောင်းတက်ရင် စောစောနိုးတဲ့ ကျင့်ယူရမယ်”

(၆)နာရီမထိုးသေးတာမို့ သမီးက ဟိုတစ်ဖက်ကိုလှည့်ကာ ပြန်အိမ်နေပြန်လေ၏။ စောစောမထရင် ဟိုနှစ်ကောင်နဲ့ ရေချိုးခန်းလုပြီး ဩဇာနာတက်တော့မှာကို။

“Sweety”

“ဟေ့”

“ဟာ. Get up right now”

သူ့သမီးကို ဆတ်ခနဲဆွဲချီမလိုက်တော့ သမီးက တဟီးဟီးရယ်

၁၉၆ ☆ မမသဒ္ဓါစောင်

ရင်းပါလာလေ၏။

“ကြည့်စမ်း၊ နိုးနေရဲ့သားနဲ့ အပျင်းထူနေ၊ Lazy bone”

“ဟင်းဟင်း... ဒက်ဒီခုနပြောတာ ဘာလဲဟင်”

“ဘာလဲ”

“တာရာကိုနိုးတုန်းကလေ”

“ဪ၊ Wake up ဆိုတာ ‘နိုးတော့’ လို့ပြောတာ။ Get up right now ဆိုတာက ‘အခုချက်ချင်း ထ’ တဲ့”

“မထရင် ဒက်ဒီဘာလုပ်မှာလဲ”

“မထရင် တုတ်ပေါ့ကွာ၊ you get a stick တုတ်ရမယ်”

“စတစ်ဆိုတာ၊ တုတ်လား ဒက်ဒီ”

“စတစ်(စ်)လေ သမီးရဲ့၊ ခကျေးသံနဲ့ ဆုံးရတယ်။ စတစ်စ် ပြောကြည့်ပါဦး”

“စတစ်စ်”

“Right”

သမီးကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးပြီးနောက် ဟောလစ်ဖျော်ကာ နံဖြူ ထောပတ်သုတ်ပြီး Breakfast ကျွေးပါ၏။

“ဒီမှာနော် သမီး၊ နေ့လယ်စားဖို့ ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ ထမင်းနဲ့ဟင်း

ထည့်ပေးထားတယ်။ ကြက်သားကိုပြုတ်ပြီးမှ ပါးပါးလှီးပြီး ကြက်သွန် နီ၊ ဆီသပ်ကြော်ထားတာရယ်။ ပန်းဂေါ်ဖီကိုကြက်ဥနဲ့ ရောကြော်ထား တာရယ်၊ ပုစွန်ခြောက်ကြော်ရယ်၊ ဒါက ချဉ်ပေါင်ရွက်ဟင်းချို၊ သိလား” “ရက်စ်”

“ဒီဓာတ်ဘူးလေးထဲမှာ ဟောလစ် ဖျော်ထည့်ပေးထားတယ်။ ပေါင်မုန့်ကို နို့ဆီသုတ်ပေးတာက ဒီ Plastic ဘူးလေးထဲမှာ၊ သမီး နေ့လယ် (၂)နာရီလောက်ဆာရင် အဆာပြေစားဖို့ ဒက်ဒီထည့်ပေးထား တာနော်”

“ရက်စ် ဒက်ဒီ”

“ဒက်ဒီ လာမကြိုရင် ဖေဖေနဲ့ပါပါ လာခေါ်မှ ပြန်ရမယ်နော်။ မဟုတ်ရင် တီချယ့်ဆီမှာပဲ စောင့်နေ၊ ဒက်ဒီတို့မဟုတ်ဘဲ ဘယ်သူလာ ခေါ်ခေါ် မလိုက်ရဘူး။ သေချာမှတ်ထားနော် Sweetie... Do you know, What I mean?”

“ရက်စ် အိုင်ဒူး၊ ဒက်ဒီ”

“နွေးတုန်း၊ သောက်၊ ဒက်ဒီ ဟိုနှစ်ကောင်ကို သွားနှိုးဦးမယ်”

“တုတ်ယူသွား၊ ဒက်ဒီ”

သူ သမီးခေါင်းလေးကိုအသာပုတ်လိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်

လာခဲ့ပါ၏။ ဧည့်ခန်းမှာအိပ်နေသည့် သီဟပေါ်ကို ရာဇဝတ်ခြေထောက် တစ်ဖက်က တင်လျက်သား။ ဒီကောင်တော့ မိန်းမရရင် သဇံလက်ချစ် ကောင်းကောင်းကြီးခံရမှာ အသေအချာပင်။ အိပ်ရေးက အတော်ဆော့ သည်ကိုး။

“ဟေ့၊ ကလေးအဖေနှစ်ကောင်၊ ထကြတော့”

“ဟင်”

“ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ”

“(၇)နာရီထိုးတော့မယ်၊ မင်းတို့ ဒီနေ့စောစောသွားရမယ်ဆို ထတော့၊ ပြီးရင် ရေချိုးခန်းလှ၊ Toilet လှနဲ့ အချိန်က ဖြုန်းဦးမယ်”

“ငါအရင်”

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ ဗိုက်နာနေတာ ငါအရင်ဝင်မယ်။ မသွားနဲ့ ရာဇာ အရင်ထပြေးတာကို သီဟက အမြန်လှမ်းဆွဲလိုက်နာ”

ပုဆိုးစကိုဖမ်းမိပြီး ကွင်းလုံးကျွတ်ကျလေ၏။ အောက်ခံဘောင်းဘီထဲ နှင့်ပင် ရာဇာ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

“ဟာ၊ မြင်မကောင်းရှုမကောင်းနဲ့ ရာဇာ”

“လစ်ပြီဟေ့၊ ဒီကောင်တက်ရင် လိပ်ခေါင်းထွက်တဲ့အထိ ထိုင် တာ၊ မင်းသိရဲ့သားနဲ့”

“အဲဒါ စောစောကတည်းက ထကြပါလား။ ငါနို့မှ ဗိုက်ထဲက အစာဟောင်းတွေ ပြိုင်တူထွက်ချင်တာ ငါ့ကို မင်းတို့ Toilet ဝင်အောင် ခိုနဲ့ပေးထားတဲ့ Alum ထင်နေလား။ ဘယ်လောက်ပြောပြော အမှတ် သည်းခြေကို မရှိတဲ့အကောင်တွေ”

သူ့ရေရွတ်ပေမယ့် သူ့အသံသာ လူကြားတာသာ အဖတ်တင် သည်လေ။ ဒင်းတို့နှစ်ကောင်ကတော့ဖြင့် ထုလေမာလေ ငါးဖယ်မျိုး လား မသိတော့ပေ။

“အပြန် ဘယ်သူကြိုမှာလဲ”

“မသိသေးဘူး”

“ဟ၊ မသိလို့ရမှာလား။ စောစောပြန်တဲ့သူ ဝင်ကြိုပါဆိုနေမှ။ ကလေးက (၃)နာရီဆို ပြီးနေပြီ။ ဆရာမအိမ်မှာ အကြာကြီးထားလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ကောင်းပါတယ်ကွ၊ ဇင်ပြောတာတော့ ဆရာမလေးက ငယ် သိချောချောလေးတဲ့”

“အောင်မာ၊ မင်းဗိုက်ခေါက် မာကြောင်း သက်သေပြချင်လို့ လား။ ငါ သဇံကိုပြန်ချွန်မှာ”

“မင်းကလည်း စတာပါကွ”

“စကားနောက် တရားပါ၊ ပေါ့ပျက်ပျက်မပြောစမ်းနဲ့”

“ဇင်နဲ့သိတဲ့ဆရာမဆိုတော့ ငါပဲ ညနေ ဝင်ကြိုလာပေးပါအိမ်ကွာ”

“ဘယ်အချိန်လဲ (၃)နာရီလား”

“(၃)နာရီကျော်ချင်ကျော်မှာပေါ့၊ ဆရာမဆီက Phone နံပါတ် တောင်းပြီး ငါ့ကိုပြောကွာ၊ ဒါမှ ငါ ဘယ်အချိန်လာကြိုမလဲ လှမ်းကြည့် လို့ရအောင်”

“အကြံအဖန်ခွင်တော့ ဖန်မယ်မကြံနဲ့နော်”

“အေးပါ”

“ပြီးတာပဲ”

ဒီနေ့အားလုံးအတူတူပြီးကြတာမို့ အခန်းပိတ်ပြီးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ရိုးရိုးပျက်ပဲ့မို့ သမီးကို Uniform ဆင်စရာမလိုသေးပေ။ အိမ်အပြာလေးထက်မှာ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို သုံးမြှောက်ချိုး၍ ပန်းချီဆွဲ တွယ်ချိတ်ဖြင့် တွယ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“သမီးမို့ Handkerchief တွေ ဒက်ဒီအများကြီးဝယ်ပေးတာတယ်နော်။ တစ်နေ့တစ်ထည် သုံးရမယ်၊ ပရပ်လုံးနဲ့ရလား”

“ရက်စ”

“Tissue တွေ သုံးတာမျိုး ဒက်ဒီမကြိုက်ဘူး။ ဘာမှမစင်ဘဲ အမှိုက်ပွတယ်။ ကဲ၊လာ၊ ဟိုရောက်ရင် တီချယ့်စကားကို နားထောင်နော်။ သင်ပေးတာတွေကိုလည်း သေချာလိုက်ရော့”

“ရက်စ ဒက်ဒီ”

သီဟနှင့်ရာဇာက ရှေ့လမ်းခိတ်မှာပင် ကားစီးတာမို့ သူတို့သားအဖ နောက်ဖေးလမ်းမှ တိုက်တန်းဆီသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ပထမအလွှာ အခန်း (၇)ကိုတက်လာပြီး bell ကို သူနှိပ်လိုက်ပင်ပါ၏။ တအောင့်အကြာမှာ တံခါးချုပ်ခနဲပွင့်သွားပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာရပ်လေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

“ဆရာမ ရှိလားမသိဘူး။ ကလေးကို ကျောင်းလာအပ်တာပါ”

“ဪ၊ ရှိပါတယ်ရှင်၊ ခဏနော်၊ မမရေ ဒီမှာကလေးကျောင်းအပ်မလို့တဲ့”

“လာပြီဟေ့”

ကောင်မလေးက တံခါးကိုဖွင့်ပေးခဲ့ပြီးနောက် သူတို့ရှေ့သို့ (သူ့ရင်ညွန့်ခန့်သာ အရပ်ရှိသည်) အမျိုးသမီးလေး ရောက်လာပါသည်။ အလို! ဆရာမဆိုတာ ပုပုသေးသေးလေးပါလား။

“ဪ၊ ကြွပါရှင်၊ အပုကလည်း ဧည့်သည်ကို အထဲမခေါ်ဘူး။ အားနာလိုက်တာ”

“နေပါစေ ဆရာမ၊ ကျွန်တော် အလုပ်သွားရမှာမို့ သမီးကိုပဲ အပ်ခဲ့ပါရစေ”

“ရပါတယ်၊ သမီးက ချစ်စရာလေးနော်။ ကျွန်မလိုပဲ ဝဝကစ်ကစ်လေး”

“ကျောင်းလခက ဘယ်လိုပေးရမလဲ ဆရာမ၊ လစဉ်ပေးရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်နှစ်စာ တစ်ခါတည်းရှင်းရမယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပါခင်ဗျာ”

“အို၊ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်လတစ်သောင်းပေးရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို မနက်ဖြန် သမီးနဲ့ကျွန်တော်ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်။ အခု စာအိတ်မပါတော့ အားနာလိုပါ”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဟိုလေ၊ အပြန်လာကြည့်ချိန်က ကျွန်တော်တို့အလုပ်ဆင်းမှဆိုတော့ သမီးကိုနောက်ကျမှ ကြိုဖြစ်ရင်ကြိုဖြစ်မှာမို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

“အို၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်မက အခန်းမှာပဲ ကလေးတွေကိုသင်ပေးတာပါ။ တစ်နှစ်ကို (၁၀)ဦးပဲ လက်ခံပါတယ်။ သမီးက (၁၀)ယောက်

မြောက်ပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာမ၊ ကျေးဇူးပြု၍ ဆရာမရဲ့ Phone နံပါတ်လေး ပေးနိုင်မလားခင်ဗျာ၊ သမီးကိုလာကြိုမယ့်အချိန် လှမ်းပြောနိုင်ဖို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ ခဏလေးနော်”

ဆရာမလေးက Note Pad စာရွက်လေးထက် အိမ် Phone ပါမက Hand Phone နံပါတ်ကိုပါ ရေးလိုက်ပြီး သူ့ကိုလာပေးလေ၏။

“ကျေးဇူးပါ ဆရာမ”

“ရပါတယ်ရှင်”

“သမီးက မိတဆိုးလေးမို့ တခြားကလေးတွေနဲ့တော့ တူမှာမဟုတ်ဘူး။ သမီးကို ဆရာမရဲ့တူမလေးလို စေတနာထားပြီး သွန်သင်ဆုံးမပေးစေလိုပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး ဆရာမ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးကိုအပ်ခဲ့ပြီနော်၊ Sweety, တီချယ်ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်

ဦးလေ သမီးရဲ့”

“Yes, Good Morning Teacher. I am Tayar”

“Oh! Morning Tayar. Nice to meet you. သမီးက အသွက်လေးပဲ”

သူ့ဆရာမလေးရှေ့မှာမှို သမီးကို kiss မပေးဖြစ်တော့ဘဲ ခေါင်းလေးကိုအသာပုတ်ပေးလိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ စာရွက်လေးကို ခေါက်မသိမ်းမိ သူတစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ‘ဝမ်းဝါဝါဖွေးအိအိပုံ’တဲ့။ ထူနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့နာမည်လေးပါပဲလား တီချယ်ပုပုလေးရယ်။

ကလေးကို အခန်းထဲခေါ်ကာ ဖိနပ်ချွတ်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ သွက်သည့်ကလေးမို့ သင်ရလွယ်ကူမည်မှန်း ယူဆရသည်။

“come in, Tayar. ခုန သမီးဖေဖေလား”

“ဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဦးလေးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း တီချယ်၊ တာရှာဒက်ဒီပါ”

“ဪ၊ ဒက်ဒီလား။ သမီးကို တီချယ်သုဇယ်ချင်း မေသဇင်ဖြူဖွေးလှလှက လာအပ်မယ်လို့ ကြိုပြောထားလို့ သိနေတာ။ ဒါဖြင့် သီဟသူရရာဇာဆိုတော့ သမီးဒက်ဒီက ဘွဲ့ရစစ်ခိုလ်ကြီးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး တီချယ်”

“ဟင်! မဟုတ်ဘူးလား”

ဆရာမလေး မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ သီဟသူရရာဇာဆိုလို့ သီဟသူရဘွဲ့ရထားတဲ့ခိုလ်ကြီး ထင်နေတာလေ။ လူပုံကလည်း ဒေါင်လွင့်လွင့် ရုပ်သန့်သန့်မို့ ပိုပြီးထင်စရာကောင်းတာကိုး။ ခုတော့ သူမထင်ထားသလို မဟုတ်ဘူးတဲ့။

“ဒါဆို သမီးဒက်ဒီက ဘာလုပ်လဲ”

ကလေးက သူမမေးတာကို မဖြေချင်သလို ခဏမျှနှုတ်ဆိတ်သွားပါ၏။ စစ်စုတာမဟုတ်ပေမယ့် ကလေးချင်းမိတ်ဆက်တဲ့အခါ ပြောပြရမှာမို့ သူမ မေးနေရာခြင်းပါပဲ။

“သီဟသူရရာဇာဆိုတာ အင်ဂျင် ဝန် ရှေ့နေပါ တီချယ်”

“ဘာ... ဘာ၊ ဘယ်လို၊ အင်ဂျင်ဝန်ရှေ့နေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“သမီးရယ်၊ အင်ဂျင်နီယာဖြင့် အင်ဂျင်နီယာ၊ ရှေ့နေဖြင့် ရှေ့နေပေါ့။ ဘယ်နှယ် အင်ဂျင်ဝန်ရှေ့နေလဲ။ ကြားကြားဖူးပေါင်”

ကလေးက မပြောချင်ဘဲ ပြောရပ်ဖြင့် သက်ပြင်းကို တစ်ချက် ရှိုက်ကာ တီးတိုးပြောလိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေဦးသီဟက အင်ဂျင်နီယာပါ။ ဒက်ဒီဦးသူရက ဆရာဝန်
ပါ။ ပါပီဦးရာဇာက ရှေ့နေပို့ အင်ဂျင်ဝန်ရှေ့နေလို့ပြောတာပါ တီချယ်
ရဲ့”

“ဟင်! အဖေ... အဖေသုံးယောက်တောင်မှ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ဒေါ်ဂွမ်းဝါဝါပွေးအိအိပုံ မျက်လုံးပြူးပြီး မိနစ်ပိုင်းမျှ အသက်
ရှူရပ်သွားရလေ၏။ တာရာနှင့်စတွေ့ပုံက ဒီလို Shock ဖြစ်စေတာပါ
လေ။

အခန်း (၁၇)

“ကဲ, အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ်ထိုင်ကြပါ။ ဒီနေ့ရောက်လာ
တဲ့ သူငယ်ချင်းအသစ်လေးနဲ့ တီချယ်မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ကလေးတွေက ခုံအသီးသီးမှာ နေရာယူလိုက်ပြီး တာရာကို
ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။ ယောက်ျားလေးက သုံးယောက်၊ မိန်းကလေး
(၆)ယောက်တောင်မှပါလား။ တာရာနဲ့ဆို (၇)ယောက်ဖြစ်သွားတာပေါ့
လေ။

“အားလုံးပဲ မှတ်ထားကြနော်၊ ဒီသမီးလေးရဲ့နာမည်က တာရာ
ဘဲ”

“ဟင်! ဘာကြီးလဲဟာ၊ လှလည်းမလှဘူး”

ရှေ့ဆုံးမှာရှိနေသည့် ခပ်ပိန်နီနှင့်ကောင်လေးက မကြားတကြား ရေရွတ်လိုက်ပါ၏။ တာရာက ထိုကောင်လေးကို မျက်ထောင့်တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်လေးသာနေလိုက်ပါသည်။ ပါပါက သေချာ မှာထားတယ်နော်၊ ဘယ်သူလုပ်လုပ် မခံခဲ့တဲ့။

“သမီးလည်း မှတ်ထားပေါ့နော်။ သူက မေစန္ဒီချစ်၊ သူက မေ့ ချစ်သက်၊ သူက စွဲသက်ထားခင်၊ သူလေးက ဟန်နီမိုမို၊ သူကတော့ အိမ်ဆည်းလည်းနဲ့ သူက ချစ်ချစ်တုံတဲ့။ သားလေးသုံးယောက်က နန္ဒ ကျော်ရယ်၊ မင်းမင်းစည်သူမောင်နဲ့ ကိုကိုဖြိုးဝေဦးတဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဪ၊ ဒါဆို ဟို (bone stick) ဘုံးစတစ်စ် (အရိုးချောင်း) လေးက နန္ဒကျော်ပေါ့လေ။ သူ့နာမည်က ဘယ်လောက်များလှနေလို့ တာရာနာမည်ကိုကျ မလှဘူးလို့ နှာခေါင်းရှုံ့ပြရတာလဲ။ တွေ့ကြသေး တာပေါ့ နန္ဒကျော်။

“အားလုံးပဲ သူငယ်ချင်းအသစ်လေးနဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြရ မယ်နော်။ ကြားကြလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တီချယ်”

“ဒါဖြင့် သမီးလည်း ဟိုခုံလွတ်မှာ နေရာယူနော်၊ အခုက စာသင် ချိန်ဆိုတော့ တီချယ်တို့ စာသင်ကြမယ်။ ကဲ၊ ကလေးတို့ရေ တီချယ်

သင်ပေးထားတဲ့ ABCD သီချင်းလေး စဆိုကြရအောင်၊ Ready 1,2,3”

“အ တီ ဇီ ဒီ အီး အက်စ် ဂျီ x x အိပ်ချ် အိုင် ဂျေ ဝေ အယ်လ် အမ်(မ်) အန်(န်) အို ဒီ x x အယ်လ် အမ်(မ်) အန်(န်) အို ဒီ ဝယူ အာ အက်စ် ထီ x x ယူ ဝီ ဒဘလျူ အက်က်စ် ဝိုင် ဝီ”

“ဟုတ်ပြီ၊ တီချယ်ကလေးတွေက တော်လိုက်တာ။ သံစဉ်လေး နဲ့ဆိုပြတာ အသံလေးတွေက ချိုမြနေတာပဲ”

သူများတွေအားလုံးဆိုကြပေမယ့် တာရာက လိုက်မဆိုဖြစ်ပါ။ ဒီသီချင်းကို ဒက်ဒီသင်ပေးထားတာမို့ တာရာလည်း ရပါသည်။ သို့သော် ဦးဆုံးနေမို့ တီချယ်ပြောတာကိုသာ အာရုံစိုက်နေမိခြင်းဖြစ်လေ၏။

“ကဲ၊ အခု စာအုပ်တွေထုတ်မယ်။ ဗလာစာအုပ်မှာ Margin (ဘေးဖျဉ်း) တားပြီးပြီလား။ မတားရသေးရင် တားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ အခု ကလေးတို့ရဲ့ဗလာစာအုပ်ကို အင်္ဂလိပ်လို ဘယ် လို့ခေါ်လဲ၊ တီချယ်ကိုပြောပြပါဦး”

“ဘွတ်စ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ပေတံကိုရောကွယ်”

“ရှူးလား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ခဲတံကိုရော ဘယ်လိုခေါ်သလဲပြောဦး”

ဦး”

“ပန်းစယ်လ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်လိုက်တာ၊ တီချယ်တပည့်တွေ အခုဖြန့်စာစာက စရေးကြရအောင်။ ဟောဒီ White board ကိုကြည့်မယ်၊ ဒီလိုကွေးကွေးနဲ့ခုံးခုံးလေးနှစ်ခု ရေးတာကို ကကြီးလို့ခေါ်တယ်။ မှတ်မိလား။ ပြောကြည့်ပါဦး... ကကြီး”

“ကကြီး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ၊ ဗလာစာအုပ်ထဲမှာ တစ်မျက်နှာအရင်ရေးမယ်။ မျဉ်းကြောင်းနှစ်ကြောင်းကြားမှာ အပြည့်အကြီးကြီးရေးပါ။ သမီးတာရာက တစ်ပတ်နောက်ကျနေတဲ့အတွက် ဒီနေ့ ဝလုံး၊ စရေးရအောင်နော်”

တီချယ်က တာရာဘေးမှာ လာရပ်လိုက်ပြီး လက်ကိုကိုင်လိုက်ပါ၏။ ဒီစာလုံးတွေကို အစက်လေးတွေပါတဲ့စာအုပ်ထဲမှာသာ ရေးဖူးတာမို့ အခုလို ဗလာစာအုပ်ပေါ်ရေးတော့ လက်ကတုံ့ချင်ချင်။ မဖြစ်သေးဘူး။ သူတို့က ကကြီးတောင် ရေးနေပြီ။ တာရာလည်း ကြိုးစားမှဖြစ်မှာလေ။

“ဒီလို ဝိုင်းဝိုင်းလေးရေးနော် သမီး၊ ညဘက်သာတဲ့လကို ကြည့်”

တာ”

“ရက်စိ”

“အေး၊ အဲဒီလမင်းကြီးလို ဝိုင်းနေအောင် ရေးရမယ်”

“တာရာကြည့်တုန်းက လ,က မဝိုင်းဘူး တီချယ်ရဲ့၊ တစ်ခြမ်းပဲတယ်”

“ဟဲ့”

တီချယ် လန့်အော်လိုက်သလို ဘေးမှ ကောင်လေးကလည်း ဟီးဟီးဖြင့် တာရာကိုလှောင်ရယ်လေ၏။ ကြည့်စမ်း မှန်တာပြောတာများ တာရာကိုလှောင်ရတယ်လို့။

“တီချယ်ပြောတဲ့ လ,က လပြည့်ည လကိုပြောတာလေ သမီး၊ ပါးစပ်ကပြောပြီး ရေးပါ၊ ဝလုံး”

“ဝလုံး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ရေးနော်”

“တာရာရော၊ ကကြီး ဘယ်တော့ရေးရမှာလဲ တီချယ်”

“ရေးရမှာပေါ့သမီးရဲ့၊ သမီးက ကျောင်းအပ်နောက်ကျပေမယ့် သမီးကိုအကုန်ရေးတတ်အောင် တီချယ်သင်ပေးမှာပါ။ နော်”

“ဟုတ်”

“ကဲ၊ အားလုံးရေးနှင့်ကြပါ”

တီချယ်က တာရာတို့ကို စာသင်ခန်းထဲထားခဲ့ကာ အတွင်း
ဝင်သွားလေ၏။ လက်ကိုငြိမ်အောင်ထားပြီး ခဲတံကိုမကျိုးအောင်
စိုက်ရေးနေစဉ် ဟိုကောင်လေးက တာရာစာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲထည့်
ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ညှို့လိုက်တာကွာ၊ ဝလုံးက ဝပိန်ဖြစ်နေပြီ။ နင့်လို ဘဲညှို့

“နင်နော်၊ နင့်စာ နင်ရေးစမ်းပါ။ လာမနှောင့်ယှက်နေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ... ညှို့လိုညှို့တယ်ပြောတာပဲ။ နင်ဝန်ခံမှပေး
မည်ကလည်း တာရာတဲ့။ ပိန်းလိုက်တာ”

“အောင်မာ၊ တာရာဆိုတာ ကြယ်ကိုပြောတာဟဲ့ ဘုံးစတစ်နဲ့
နင်မသိရင်မှတ်ထား။ နင့်နာမည်သာ ဗယာကြော် ပဲကြော်မဖြစ်စေ”

“ကြည့်စမ်း! စွာလိုက်တာ။ ဒီနေ့မှလာတက်ပြီး ငါတို့လောက
လည်း ဘာမှမတတ်သေးဘဲနဲ့ ဂန်ကျယ်နေတယ်။ ဘဲညှို့မ”

“ငါ့ကိုများ ဘာမှမတတ်ဘူးထင်နေလား ဘုံးစတစ်ခဲ။ နင့်
ရေးနေတဲ့ ဗလာစာအုပ်ကို ကော်ပီဘွတ်ခ်လို့ခေါ်တယ်။ ဒီပုံနှိပ်
တက်ကပ်ဘွတ်ခ်လို့ခေါ်တယ်။ နင်ထိုင်နေတဲ့ခုံကို ချဲ့ရဲလို့ခေါ်ပြီး ဒီ

ခုံကို ထေဘဲလ်လို့ခေါ်တယ်။ နင်သိရဲ့လား”

ကောင်လေးက မျက်လုံးလေးစိုင်းသွားပါ၏။ ကျောင်းမှာ တီချယ်
ပေးသလောက်လေးနဲ့ ဆရာလုပ်ချင်နေသည့်ကောင်လေးကို ကြည့်
ခြစ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ အိမ်မှာ ဒက်ဒီနေ့ရောညပါ သင်ပေးတာ
အကုန်သာ မှတ်လိုက်လို့ကတော့ ဒင်း ဟိုပြတင်းပေါက်ကနေ
ညှို့ပြီသာမှတ်။

“ကဲ၊ ပြီးကြပြီလား။ တီချယ်တို့ပြပါဦး”

တီချယ်ပြန်ရောက်လာတာမို့ ကောင်လေးက တာရာကို ဘာမှ
မပြောတော့ပေ။ တီချယ်က အမှတ်တွေလိုက်ခြစ်ပေးပြီး တာရာ
ပြန်ရောက်လာပါ၏။

“ဟော၊ သမီးလေးလည်း ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ တီချယ်၊ သူ့လို ဘဲညှို့ ဝပိန်”

“နန္ဒကျော်နော်၊ သူငယ်ချင်းကို အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ။ သူက
နေမှ စာစရေးတဲ့ဟာ”

“သူက ပြောတယ် တီချယ်ရဲ့။ ဗလာစာအုပ်ကို ကော်ပီဘွတ်ခ်
ပုံနှိပ်စာအုပ်ကိုတော့ တက်ကပ်ဘွတ်ခ်လို့ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့၊ တာရာပြောတာ မှန်တာပဲ။ သမီးက

တော်လိုက်တာ။ ဝလုံးလေးပိုင်းတဲ့အထိ နောက်နှစ်မျက်နှာလောက်
လိုက်ဦးနော်။ ညနေ သမီးဒက်ဒီ လာမကြိုသေးခင် တီချယ်က ကြည့်
ပြန်သင်ပေးမယ်”

“ဟုတ်”

ကောင်လေးက တာရာလိမ်ပြီး လျှောက်ပြောတယ်ထင်ရမှာ
တီချယ်က ထောက်ခံလိုက်တာမို့ မကျေမနပ် နှုတ်ဆိုတ်သွားလေ၏။
နေ့လယ်ထမင်းစားတော့ တီချယ်က တာရာထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်ပေးတာ
အံ့ဩသွားပါသည်။

“သမီးက ဟင်းအစုံပါပဲလား။ အိမ်မှာ ဘယ်သူချက်ပေး
တာရာ”

“ဒက်ဒီချက်တာပါ တီချယ်။ ဖေဖေလည်း ချက်ပါတယ်။ ဖိခိ
ကတော့ မချက်တတ်ဘူး”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို သမီးဒက်ဒီက ပိုတော်တာပေါ့။ ဆေးလည်း
ကုတယ်။ ဟင်းလည်း ချက်တတ်တယ်”

“ပြီးတော့ ချောလည်းချောပါတယ် တီချယ်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်”

“ဒက်ဒီချောတာကို ဟမ်းစမ်းမိလို့ပြောတယ်။ တီချယ်က ချော

လည်းချော။ ချစ်ဖို့လည်းကောင်းတော့ ပျူးတီးအန်နီယု(ထ်)”

“အမယ်လေး... တတ်လိုက်တဲ့သမီးပါလားနော်”

တီချယ်က သဘောကျစွာဖြင့် တာရာပါးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်
လေ၏။ ဟိုကောင်လေးက မကြည်သလို မျက်စောင်းလှမ်းခဲလိုက်လေ
သည်။ ကြည့်စမ်း! ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးလို မျက်စောင်း
က ထိုးသေးတယ်။ တီချယ်နဲ့ ဒီနေ့ပဲခင်တာ အခုလိုတရင်းတနိုးရှိ
တာကို မကျေနပ်တဲ့သဘောပေါ့လေ။ ဂရုမစိုက်ပေါင် စတစ်ခဲရယ်။

ထမင်းစား တစ်အောင့်နားပြီးနောက် နာရီဝက်ခန့်အိပ်ရလေ၏။
ပြီးတော့ ခဏမျှကစားကာ စာဆက်သင်ရပါသည်။ ABCD က တာ
ရာအတွက် အခက်အခဲမရှိပါ။ ၁ ၂ ၃ ၄ လည်း ရေးရလွယ်ပါ၏။

“ဒါ ငါ့ဦးလေး နိုင်ငံခြားက ပို့လိုက်တဲ့နာရီလေ။ ဒေါ်လာတစ်
ရာတန်တာတဲ့။ ညနေကျရင်လည်း ငါ့ကို ကားနဲ့လာကြိုဦးမှာ”

ကြွားလိုက်တာ။ ကလေးဖြစ်ပြီး ဒီကောင် ဒီလောက်ကြွားတတ်
နေရင် နောက်ဆို မလွယ်တော့ပေ။ ဘေးကသူငယ်ချင်းကို ပြောသလို
နဲ့ တာရာကြားအောင် တမင်ပြောနေမှန်း သိသာလွန်းလေ၏။

“ဟဲ့. ဘဲဥမ၊ နင့်မှာရော နာရီရှိလား”

တာရာပါးစပ်ပိတ်ထားတော့ ကောင်လေးက မရိုးမရွှဲဖြစ်ကာ

တစ်စခန်းထပ်ပြန်ချေ၏။ စာသင်ပြီးပြီမို့ အိမ်က လာခေါ်တာကို စောင့်နေကြတာလေ။

“ဘဲဥမ”

“ငါ့နာမည် တာရာဟဲ့၊ ဘုံးစတစ်ခဲရဲ့၊ ဘဲဥမလို့မခေါ်နဲ့”

“ဘုံးစတစ်ခဲဆိုတာ ဘာလဲဟ၊ နင် ငါ့ကိုခေါ်တာ”

“ဘုံးဆိုတာ အရိုးလေ၊ စတစ်ခဲဆိုတာ အချောင်း၊ နင်က အရိုးခြောက်ပုံမို့ bone stick လို့ ငါခေါ်တာ၊ သိပြီလား”

“အံ့ဟ၊ ငါ့ကိုများ နင်ကမှ တစ်အိမ်လုံးအကျန် အကုန်စားပြီး ဘဲဥပုံပေါက်နေတာကိုများ”

“နန္ဒကျော်... နင်နော်”

“မဟုတ်လို့လား အမှိုက်ပုံးရဲ့”

“နင်ကမှ ငကြား၊ လူကြီးတွေဆင်ပေးတာကိုများ ဟန်လုပ်ကြားနေသေးတယ်။ နော်ထီးဘွိုင်း”

“လာပြန်ပြီ ဘာ နော့ထီးဘွိုင်းလဲ”

“ဆိုးပေလေးလို့ပြောတာလေ၊ နင်က ဆိုးလို့ခေါ်တာ”

ကောင်လေးက မခံချင်ပုံဖြင့် တာရာရှေ့မှာ လာရပ်လိုက်လေ၏။ တီချယ်မရှိချိန်ဆို ဒီကောင် အမြဲဒီလိုပဲ ပြဿနာရှာတတ်တာထင်

ပါရဲ့။ တာရာက ဒီနေ့မှ ကျောင်းစတင်တဲ့ ကျောင်းသူအသစ်မို့ ကျောင်းသားဟောင်းပါဝါနဲ့ LESSON ပေးချင်တာပဲထင်ပါရဲ့။

“ငါက ဘာလဲဟ၊ ငါက ငါ့မှာရှိလို့ပြောတာကို မနာလိုဘူးပေါ့လေ။ နင်ရော ကားစီးနိုင်လို့လား”

“ကားစီးဖို့မလိုပါဘူး။ တီချယ်နေတာက ငါနေတဲ့တိုက်နောက်ဘက်လမ်းတင်ဟာ”

“ဟဲဟဲ... မစီးနိုင်ရင် မစီးနိုင်ဘူးလို့ပြောစမ်းပါဟာ။ သနားဘယ် ဘဲဥမရယ်”

“နင်နော်”

“ကျွတ်ကျွတ်! ခြေထောက်နဲ့ပဲ လျှောက်ပြန်ရတာပါလား ဘဲဥမ”

“နန္ဒကျော်နော်၊ နင်”

“နင့်မှ ဘာကြားစရာမှမရှိဘူးမဟုတ်လား။ ဘဲဥမရဲ့”

“ရှိတယ်၊ ရှိတယ်၊ မပြောချင်လို့ ငါနေနေတာကိုမရဘူး။ နင့်မှာ အဘယ်နှယောက်ရှိလဲပြော၊ ငါ့မှာ အဖေသုံးယောက်ရှိတယ်။ ဖေဖေ အင်ဂျင်နီယာ၊ ဒက်ဒီက ဆရာဝန်၊ ပါပါက ရှေ့နေဟဲ့။ ပြီးတော့ အဘိမာ ကွန်ပတ်စ်လို့ခေါ်တဲ့ ကွန်ပျူတာလည်းရှိသေးတယ်။ အသံ

ဘယ်လိုပြည်သလဲ မြည်းကြည့်လိုက်"

'ဒေါက်'ခနဲပြည်သံနှင့်အတူ တီချယ်အာမေဇိုတ်သံက စူးခနဲ
ကောင်းတယ်၊ ဒီလောက်ပါဝါပြချင်နေတဲ့ကောင်လေးကို ကွန်ပတ်စ်နဲ့
တာရာ၊ ဆုချပေးလိုက်တာလေ။ မှတ်ကရောပေါ့။

အခန်း (၁၈)

Bell တီးရုံရှိသေး၊ တံခါးက ချက်ချင်းပွင့်သွားတာပါလား။ သူ
တို့သမီးချောလေးကတော့ ဧည့်ခန်းရှိဆက်တီမှာ အခန်းသားထိုင်လို့ပါ
လေ။ ဇင်ပြောတဲ့ တီချယ်ချောချောလေးရဲ့အရပ်က ကလေးသာသာ
ရယ်သာ ရှိနေသဖြင့် သူအံ့ဩသွားရပါသည်။ ဒီတီချယ်ပိစိလေးက
ကလေးတွေကို ဘယ်လိုများ ဩဇာညောင်းပါလိမ့်နော်။

“တာရာဖေဖေလား၊ ပါပါလားဟင်”

“ဪ၊ ပါပါ၊ ပါ ဆရာမ”

“ဒါဆို ရှေ့နေ ဦးရာဇာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ, တာရာတီချယ် ဒေါ်ဝမ်းဝါဝါပွေးအိအိပုံပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဆရာမ”

“ဟုတ်၊ ကျွန်မကတော့ ဝမ်းသာရမလို့ ဝမ်းနည်းရမလို့ဖြစ်သွားတာအမှန်ပဲ။ တာရာပါပါရေ့”

“ဗျာ! ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာမ”

“အထဲမှာ ခဏလောက်ဝင်ထိုင်ပါဦးလားရှင့်”

အထဲကိုဖိတ်ခေါ်နေပြီပဲ လေကြောရှည်တော့မည်မှန်း တွက်ဆမိကာ တိုက်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်ရပါသည်။ သူ့ကိုမြင်ပေမယ့် သမီးက ဝမ်းသာပုံမပြဘဲ မှုန်ကုပ်ကုပ်ပုံစံဖြင့်သာ ဆက်ထိုင်နေလေ၏။

“ဒီလိုပါ ဦးရာဇာ၊ ဒီနေ့ သမီးတာရာလေး ကျောင်းစတက်တဲ့ နေ့ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စသိပြီးခင်ရတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်မရဲ့ကလေးတွေအားလုံး တစ်ခါမှ စကားများရန်ဖြစ်တာ မျိုးမရှိပါဘူးရှင့်။ လက်ရှိလက်ခံထားတာ ယောက်ျားလေး (၃)ယောက် နဲ့ မိန်းကလေး (၆)ပါ။ အခု သမီးနဲ့ဆိုရင် မိန်းကလေး (၇)ယောက် ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာမှန်းမသိသေးပါဘဲ ‘ဟုတ်ကဲ့’ လိုက်လုပ်နေရပါ၏။ ငါ့နော် ငုံ့ချိန်းဆင်းတိုင်း တရားသူကြီးရှေ့မှာ ထအော်သလို ‘ကန့်ကွက်ပါတယ်’ လို့ ထအော်မိတော့မှာပါလား။

“အဲဒါ သားလေးတစ်ယောက်နဲ့ သမီးတာရာ မတည့်ဖြစ်ပြီး ရန်ဖြစ်ရတာ”

“ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး တီချယ်ရဲ့၊ စကားများကြတာပါ”

“အေး... ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲဒီလိုစကားများရာကနေ ဟိုကလေးရဲ့ ခေါင်းကို တာရာက ကွန်ပါဘူးနဲ့ထုလိုက်လို့ ပြဿနာဖြစ်ရောရှင့်”

“ဗျာ! . . .”

သူ တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး ရယ်လည်းရယ်ချင်သွားရပါ၏။ ငါ တို့သမီးကတော့ ဖအေတွေရဲ့စကားကို မြေဝယ်မကျကို နားထောင်ပြီး လက်တွေ့ကိုလုပ်ပြတော့တာပါပဲလားနော်။ လုပ်လိုက်၊ မိတာရာရေ့။

“အဲဒီကလေး ခေါင်းပေါက်ရောလား”

“မပေါက်ပါဘူး ပါပါရဲ့. . . တာရာထုလိုက်တာ သူ့နဖူးကိုပါ။ ပတေးတိုးသေးသေးလေး (Small potato) လောက်ပဲ ဘုထွက်သွားလို့ ကံကောင်းသွားတာပဲ”

“အမယ်လေးသမီးရယ်၊ သူများကလေး နဖူးဖုသွားတာ ကံ

ကောင်းတာတဲ့လား။ လာကြိုတာက သူ့အဖေဖို့တော်သေးတယ်။ အိမ်
ရောက်ရင် အမေဖြစ်သူက ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်တော့မှာပဲ။ အဲဒီသား
လေးတစ်ယောက်တည်းမို့ ဒေါ်ရီစီမျိုးမြင့်ကျော်က သည်းသည်းလှုပ်
နေတာကွယ်”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာမ၊ ကလေးရဲ့မိဘတွေကို
လည်း ကျေးဇူးပြု၍ တောင်းပန်ကြောင်းပြောပေးပါ”

“ဘာလို့တောင်းပန်ရတာလဲပါမိရဲ့၊ တာရာ ဘာမှမလွန်ပါဘူး။
အဲဒီကောင်လေးက တာရာ ဒီလိုစရောက်ကတည်းက ပြဿနာရှာနေ
တာ။ ကြားကလည်း ကြားသေးတယ်။ လူနဲ့ကိုမလိုက်ဘူး။ ပြီးတော့
တာရာကို ဘာမှမတတ်ဘဲ ညံ့တယ်ပြောလို့ လက်တွေ့ပြလိုက်တာလေ”

“ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေသမီးရဲ့၊ သမီးကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ရင်း
ရင်းနီးနီး စည်းစည်းလုံးလုံးရှိစေချင်လို့ ကျောင်းကို ပါမိတို့ ပို့ပေးကြ
တာလေ။ စတက်တက်ချင်းနေ အခုလို သမီးရန်ဖြစ်တာတော့ ဘယ်
ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်မ ပြောနေတာပါ။ ကလေးကို
အိမ်ရောက်ရင် နားဝင်အောင်ပြောပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်လို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာမ၊ ကျွန်တော်တို့ကလေးကို ဆုံးမပေးပါမယ်”

“တာရာက မဆိုးပါဘူး တီချယ်ရဲ့၊ အဲဒီကောင်လေးကိုက ရန်
လိုက်ရှာနေတာပါ။ ပါမိတို့က တာရာကိုသေချာမှာထားတယ်။ ဘယ်သူ
အနိုင်ကျင့်တာမှ မခံခဲ့နဲ့တဲ့။ တာရာကိုပြီးပြန်ရင် အိမ်ကျ ပြန်အရိုက်ခံ
ရမှာ”

“ဘာရယ်”

“ဒါကြောင့် တာရာလက်စွမ်းကို သူသိအောင် ပြလိုက်တာပေါ့။
ဒီထက်ပိုလာရင်တော့ သတ္တိရှိရင် အိမ်လိုက်ခဲ့လို့ ချဲ့လင့် (Challenge-
နီနီခေါ်ခြင်း) လုပ်ရတော့မှာပဲ”

“ဟာ၊ သမီး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပါမိတို့ပဲ တာရာကို သေချာမှာထားတာ
မဟုတ်လား။ ငါ့မှာ အဖေသုံးယောက်တောင်ရှိတယ်။ သတ္တိရှိရင် အိမ်
လိုက်ခဲ့ဆိုပြီးတော့လေ”

ကဲ. ကောင်းဧရာ၊ သူတို့သင်တဲ့အတိုင်း ဆရာမရှေ့မှာ ပြောချ
လိုက်တာပါပဲလား။ ဆရာမလေးက သူနဲ့သမီးကို မျက်လုံးအပြူးသား
နှင့် ကြည့်နေလေ၏။ အဖေသုံးယောက်လက်ထဲမှ သမီးမိန်းကလေးကို
ခေါက်ကျော်မ၊ ဖြစ်အောင် သွန်သင်ပြသနေသည်ဟု ယူဆချင်လည်း
ဆူဆူပါလေတော့။ အခုက ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံးလစ်ဖို့က ပိုအဓိက

ကျနေတာလေ။

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာမရယ်၊ သမီးက တစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ သူ့ဖာသာသူ ရပ်တည်နိုင်အောင် သင်ပြပေးထားတာပါ”

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့”

“အားမငယ်အောင် သင်ပေးထားတာမို့ အခုလို ဆတ်ဆတ်ထီမခံ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ပြန်ပါဦးမယ်ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ကဲ၊ ‘ဟုတ်ကဲ့’ဆိုတဲ့စကားလုံးက ဆရာမပါးစပ်ထဲရောက်သွားပြီး သူတို့သားအဖ အသာထလစ်လာခဲ့ရတော့၏။ ဆရာမအိမ်မှာ အတော်ကြာကြာ စကားပြောဖြစ်ခဲ့တာမို့ သူတို့ အိမ်ကိုရောက်တော့ သူရရော သီဟပါ ရောက်နှင့်နေကြချေပြီ။

“ဟော၊ ဖေ့သမီးပြန်လာပြီ ဒီမှာကြည့်ပါဦး သမီးအတွက် နားကွင်းဝယ်ခဲ့တယ်ကွ”

“လှလိုက်တာ ဖေဖေရာ၊ ဝဲရီးဗျူးတီး”

“အံ့မာ၊ သူ့နားကပ်ပိစိလေး ဝယ်လာပေးတာကိုများ ကလေးကို မျက်နှာလုပ်နေသေးတယ်။ ဒီကိုလာခဲ့ Sweetly. သမီးကို ခုချက်ချင်း ဒက်ဒီ ဆွဲကြိုးဆင်ပေးမှာ”

“ဟော...”

သမီးက သူရဆို အပြေးရောက်သွားလေ၏။ ရွှေအလိမ်ကြိုး နှင်လေးကို သမီးလည်တိုင်လေးထက် ဆွဲပေးတော့ သမီးမျက်နှာလေးက ပြုံးမြဲမြဲ ဩော်၊ မိန်းကလေးမို့ အလှအပတော့ သမီးလည်း ကြိုက် နာမှာပေါ့။ ဒါ သဘာဝပေကို။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်မလ် လော့ကတ်”

“ပါသပေါ့၊ မင်းတို့သမီးက ဆင်ပေးစရာတော်တော်ကောင်းတာ နီး... ငါ့မှာ ပထမဆုံးနေလေး သွားကြိုမိပါတယ်။ မျက်နှာမရ ခြေထောက် ရပါရော”

“ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“ဒင်းက အတန်းထဲက ချာတိတ်လေးရဲ့ခေါင်းကို ကွန်ပါဘူးနဲ့ ဘူးလိုက်လို့ဟေ့”

“ဘယ်လို”

“ဟာ၊ ငါ့သမီး တယ်တော်ပါလားကွ”

သီဟက သမီးကို ရွှေခနဲပွေ့ချီလိုက်လေ၏။ ရာဇာက အိတ်ထဲ သွားလေးကိုထုတ်၍ဖွင့်ကာ ကြယ်ပုံစံလော့ကတ်လေးကို သူရ ဆင်သည့်ဆွဲကြိုးလေးမှာ လာတပ်ပေးပါသည်။

“ကလေးကိုလျှောက်ပြောမနေနဲ့ကွ၊ တော်ကြာ တို့သမီး ဂုဏ်ထူး
မ. အမည်တွင်သွားပါဦးမယ်”

“အို. ဆိုးသာဆိုး သမီး၊ သမီးကိစ္စကို ညည်းပါမိ လိုက်ရှင်း
ပေးလိမ့်မယ်။ သိလား”

“အောင်မာ၊ မကောင်းကျောင်းပို့၊ ငါ့ကိုများ”

“တာရာက မဆိုးပါဘူး ဒက်ဒီရဲ့။ အဲဒီကောင်လေးက တာရာ
ကို ဘဲဥမ ဘဲဥမ ဆိုပြီး အရင်ရန်စတာပါ”

“အောင်မယ်၊ ငါ့သမီးကိုများ ဘဲဥမတဲ့။ သူက ဘာကြောင့်ဆို
ရတာလဲ။ သမီးကရော ဒင်းကိုဘာမှပြန်မခေါ်ဘူးလား”

“ခေါ်တာပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ ဘယ်ရမှာလဲ၊ တာရာကို တစ်ချက်ဆို
သူများကို နှစ်ချက်ပြန်လုပ်ရမယ်ဆို”

“အဲ”

“သူ့ကို ဘုံးစတစ်လို့ရော၊ နေ့ထီးဘိုင်းလို့မိ ခေါ်ပစ်လိုက်
တာပေါ့”

“ဟေ့... ”

“တာရာ ဝလုံးရေးတာ မပိုင်းလို့ ဘဲဥမလို့ခေါ်တာတဲ့။ အမြင်
ကပ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ ပြီးတော့ တာရာကို ဘာမှမသိ

အာတ်ဘူးလို့လည်း ဒေါက်ဖြတ်သေးတာ ဖေဖေရဲ့။ တီချယ်သင်ပေးတဲ့
အာတ်ခဲလေး၊ ပန်ဆယ်လ်လေး တတ်ရုံနဲ့ လူတတ်ကြီးလုပ်ပြောလို့ ဒါ
က ကော်ပီ ဘွတ်ခဲ၊ ဒါက တက်ကိတ်ဘွတ်ခဲ၊ ဒါက ချဲ့ရုံ ဒါက ဝေ
ဆယ်လ်၊ ဒါက ကွန်ပတ်စ်ဆိုပြီး သူ့နဖူးကို ဒီလို တစ်ချက်တည်းတီး
ချိတ်တာ”

“အော်ဒိုရောလား”

“ငိုဘူး၊ နဖူးကို လက်နဲ့ဖိပြီး မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ တာရာကို
ပြည့်နေတာ အကြာကြီးပဲ။ တီချယ်က အမယ်လေး... သေပါပြီလို့
အော်တာ”

သူတို့သုံးယောက်သား ဝေါခနဲ ရယ်လိုက်မိကြလေ၏။ သမီးရဲ့
အရင်ဆုံး တစ်နေ့တာ ပြင်ပအကြောင်းအရာက အတော်လေးစိတ်ဝင်
အရာကောင်းလွန်းသည်ကိုး။

“မနက်ကျ သီဟလိုက်ပို့ရင် တီချယ်ကို လစာလည်းပေးလိုက်
ပြီးတော့ ဟိုကလေးနဲ့ သူ့မိဘတွေကိုပါစောင့်ပြီး တောင်းပန်ခဲ့ဦး”

“ဪ၊ တောင်းပန်ရမယ့်ကိစ္စကျ ငါနဲ့ရာဇာ့ကို လွှတ်ရလား
မင်း အတော်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီးကို ငါက အကောင်းအဆိုး ခွဲခြားဆုံးမ

သွန်သင်ပေးတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က မဟုတ်တာပြောကပ်ပေးကြည့်
အခုလိုဖြစ်တာလေ။ သမီးလစာတစ်သောင်းကို ဘယ်လိုပေးမှာလဲ။ ငါ
ကတော့ သုံးထောင်ပဲ”

“ဟ၊ ဒါဖြင့် ငါတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက် (၃၅၀၀)စီထား
ပေးရမှာလား”

“ပေးကြပေါ့ကွ၊ ဘာမဆိုအမြဲ ငါချည်းထုတ်နေရတာပဲ”

“မင်းကလည်း ဒီလတော့ ငါ့သမီးဖို့ ရွှေဝယ်ပေးရလို့”

“ဪ၊ ဪ၊ သောင်းကတန်းလေးကုန်တာကိုများ စကား
ထည့်ပြောနေသေးတယ်။ ငါ သိန်းကျော်ကုန်တာတောင် လုံးဝမညည်း
ဘူး”

“ဒါကတော့ မင်းက ဘောစီးကိုးကွ၊ ဒီလောက်တော့ ဘယ်နှစ်
မလဲ”

“ဘာမမှုရမှာလဲ၊ အစစအရာရာ ငါ့ချည်း အနစ်နာခံနေရတာ
ဒါဆိုလည်း ဒီလ သမီးလခ ငါစိုက်ပေးတယ်။ နောက်နှစ်လ မင်း
ရာဇာ တစ်လှည့်စီပေးကြ”

“အေး၊ ရတယ်”

“ပြောလိုက်ရင် ပေသီးခေါက် ကြွက်ကျဖို့ပဲတတ်တယ်။ သမီး

ပြန်မာစာညွှတ်တာ မင်းတို့ကြောင့်ပဲ။ ဘယ်နှယ် ငါသင်ပေးတဲ့ အင်္ဂလိပ်
စာမှာ ထူးချွန်ပြီး မင်းတို့နှစ်ကောင်သင်တဲ့ နှစ်ဘာသာမှာ လာည့်နေရ
တာ မင်းတို့အပြစ် မင်းတို့သိ”

“အေးပါကွာ”

“လာ၊ သမီး၊ ရေချိုးရမယ်။ ဒီနေ့ ဘာတွေ့ရေးလာရသလဲ
ဒက်ဒီကိုပြောပါဦး”

“ဝလုံးရယ်၊ စာဆင်ထူးရယ်၊ ကကြီးရယ် ရေးရတယ်။ ပြီးတော့
အေ ဘီ စီ ဒီ ရယ်၊ တစ် နှစ် သုံး လေး ရယ်၊ ရေးရတယ်။ သီချင်း
ဆွဲလည်း ဆိုရတယ်။ နောက်ပြီး ကဗျာတွေလည်း တီချယ်က သင်
ပေးတာ ဒက်ဒီရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဝလုံးလေးပိုင်းအောင်မရေးတတ်တဲ့ ဒက်ဒီသမီး
တို့ ဒီညကစပြီး မြန်မာလိုရေးတာပါ ဒက်ဒီပဲ သင်ပေးပါ့မယ်။ ဒက်ဒီ
သမီးကို သူများကလေးတွေထက်... ပိုတော်တဲ့သူဖြစ်စေချင်တယ်
Sweetly”

“တကယ်နော်”

“Really၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုးဆိုးလေးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒါကို
တော့ ဒက်ဒီသမီး သိထားပါ”

“ရက်စိဒက်ဒီ”

သမီးက သူ့ပါးကို ရွတ်ခနဲနမ်းကာ ရေချိုးဖို့ပြင်လေ၏။ ဇနီး နှစ်ကောင်ကတော့ ကလေးကိုချစ်တော့ချစ်တတ်ပြီး လိမ္မာအောင်ထား မသွန်သင်တတ်ကြသေးပါလားနော်။

သမီးကိုစွန့်ပတ်သက်ပြီး စပယ်နဲ့တောင် စကားပြောရတာ အပေါက်အလမ်းမတည့်သလိုဖြစ်လာတာ သိသာနေပြီပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးအပေါ်မှာတော့ သူတို့ရဲ့သက်ဆိုင်သူတွေကို သဘောထားပြီး စေချင်တာကတော့ အမှန်ပါလေ။

အခန်း (၁၅)

“ဒါက ဖေဖေပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော် သိဟယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မက ငွမ်းဝါဝါဖွေးအိအိပုံပါရှင်”

“ဟိုကလေးလေး ရောက်ပြီလား”

“ရှင်! ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲမသိဘူး”

“သမီးပြောတဲ့ Bone stick လေးကို ပြောတာပါ”

“ဪ၊ မရောက်သေးဘူးရှင်။ နန္ဒကျော်က အပြန်နောက်ဆုံးမှ ရောက်တဲ့သူပါ။ တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ဒီမှာ ခဏထိုင်စောင့်ပါရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ၊ ဒီမှာဆရာမဖို့ ကလေးရဲ့လခပါခင်ဗျ”

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးနော်”

ညော်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်တော့ ဆရာမလေးက သူ့ကို ညော်မခံနိုင်ဘဲ ကလေးတွေတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတာကို နေရာလိုက်ပို့ပေးနေလေ၏။ တအောင်အကြာမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကောင်လေးကို လက်ဆွဲလျက်ဝင်လာပါသည်။

“ဆရာမ”

“ရှင်၊ လာပါပြီမမရေ”

“မနေ့က ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဆရာမရဲ့၊ ရွှေပေါ်မြတင် ဖုန်းမှတ်ထားတဲ့ ကျွန်မသားကိုမှ နဖူးမှာ ဘုထွက်အောင် ဘယ်သူက ဖော်ဖော်ကားကားလုပ်လိုက်သလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ဪ၊ အဲဒါကလေး၊ ကလေးချင်းစကားများပြီး မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါမမရယ်၊ ကြားထဲက ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ ဟောဒါကတော့ အဲဒီသမီးလေးရဲ့အဖေပါရှင်”

အမျိုးသမီး၏စူးရှသည့်မျက်လုံးများက သူ့ထံ ရောက်လာလေ၏။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့လေ။ ခင်ဗျားအလိုလိုက်လွန်းလို့ ခင်ဗျားရဲ့ ကလေး အရမ်းဆိုးနေတာကို လက်တွေ့သိစေချင်တာနဲ့ အတော်ပါ။

“ဪ၊ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ခိုင်းကောင်းကျောက်မိ မသွန်သင်

ဆုံးမတတ်တဲ့အဖေလား”

“ဘာဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်သမီးက ကျွန်မရဲ့အသက်လိုတန်ဖိုးထားတဲ့သားကိုမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပြုမူသွားတာ ရှင်မသိဘူးလား”

“ဒီမှာ၊ ခင်ဗျားစကားတတ်တိုင်း ဖိမပြောပါနဲ့ဗျ၊ ကလေးပဲ မသိတတ်နားမလည်သေးတဲ့အရွယ်မှာ မှားတာတော့ရှိမှာပေါ့”

“ဪ၊ မှားတာကလည်း သူများသားလေး နုနုဖတ်ဖတ်ကိုမှ ကွန်ပီဘူးနဲ့ လာထုရလားရှင်”

“အဲဒီခင်ဗျားရဲ့သား နုနုဖတ်ဖတ်လေးက ရွှေစိစိ နှုတ်လက်အငြိမ်မနေဘဲ ကျွန်တော့်သမီးကို ရန်စတာကျ၊ ခင်ဗျားသိလို့လား”

“ဘာ!”

“ကဲ၊ တော်ပါတော့ မမနဲ့ ကိုသီဟရယ်။ ကြားထဲက ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ ကလေးချင်းဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို အကျယ်အကျယ်မဖြစ်ကြပါနဲ့တော့လား”

“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ဖြစ်ချင်ပါ့မလဲ ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော်တို့သမီးကို တခြားကလေးတွေ ဝိုင်းအနိုင်ကျင့်ကြမှာစိုးလို့ မနည်း Control လုပ်ပေးထားရတာဗျ၊ အိမ်မှာ ဆရာမ ခေါ်သင်ချင်ပေမယ့်

အလုပ်တွေနဲ့မအားတာက တစ်ကြောင်း၊ သမီးကို အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေစိတ်လေးရှိအောင်ဆိုပြီး ဆရာမဆီ ပို့မိတာပါ။

“မအေက ဘယ်ရောက်နေလို့ ကလေးက ခုထိဆိုးသွမ်းနေရ တာလဲ”

“ကလေးရဲ့အမေက ဆုံးသွားပြီဗျ၊ သမီးသုံးနှစ်ကျော်ကျော်လေး မှာတင် ဖအေရောမအေရောမဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့က မွေးစားထားတာ ကလေးကို မိဘမဲ့ဆိုတဲ့အမြင်စိမ်းကြီးနဲ့ ကြည့်ဖို့မပြင်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်မမရယ်၊ သမီးက မိခင်ဆုံးမမှုမရှိဘဲ အဖေဆုံး ယောက်လက်ထဲကြီးလာရလို့ နည်းနည်းကြမ်းတမ်းသလိုဖြစ်နေတာပါ။ ကျွန်မကကြည့်ပြီး ထိန်းကျောင်း သွန်သင်ရင် လိမ်လိမ်မာမာလေးဖြစ် လာမှာပါရှင်။ အခုကိစ္စကလည်း သားနန္ဒက သမီးကို မခံချင်အောင် ပြောလို့ ဟိုက လက်မြန်ခြေမြန်လုပ်သလိုဖြစ်သွားရလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့သမီးက သူ့ဖာသာသူ အေးအေး နေတတ်တာပါ။ သူ့ကိုမခံချင်အောင်ပြောပြီး ထိရင်တော့ Responds က မြန်တယ်ဗျ”

ကလေးအမေက ဆရာမရှေ့မှာမို့ စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ပုံရပါသည်။ သူ့ကို မကျေမလည်မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး ကလေးတွေ စာသင်သည်

အခန်းဝမှာ သွားရပ်လိုက်လေ၏။ သူ့နှင့်ဆရာမက အနောက်နားမှာ ရပ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ရှေ့တန်းထောင့်ဆုံးခုံရှိ သမီးနှင့်ကပ်လျက် ထိုင်နေသည့်ကောင်လေးတို့က မျက်စောင်းအသီးသီးခဲနေကြပါသည်။

“ကျွန်မသားနဲ့ အဲဒီကလေးကို ဘေးချင်းကပ်ထားပါနဲ့”

“ယောက်ျားလေးသုံးယောက်က ရှေ့ဆုံးတန်းမှာနေတာပါ မမ၊ အဲဒီထောင့်မှာ ဘယ်သူမှမထိုင်ချင်ကြလို့ တာရာကို ကျွန်မထားလိုက် ရတာပါ”

“သားတို့ချင်း ချိန်းပေးလိုက်ရင်ရော မရဘူးလား”

“ဒါဆိုလည်း မမကိုယ်တိုင်သာ ဝင်ပြောကြည့်လိုက်ပါ။ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီ မရလို့ရှင်”

ဒေါ်ရီစီမျိုးမြင့်ကျော်က သားရှိရာဆီ ဝင်သွားလိုက်ပါ၏။ ဟုတ် ပါရဲ့၊ ဒီထောင့်ဆုံးခုံက White board နဲ့ တစောင်းလိုဖြစ်နေတာမို့ ဘယ်သူမှမနေချင်ကြတာလေ။

“သားလေး၊ သားနဲ့ချစ်တုံတုံလေး နေရာလဲလိုက်ပါလားကွယ်”

“ဟင်၊ မလဲဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“မလဲချင်လို့ပေါ့ ဟမိရဲ့”

“မလဲချင်ရင် သူနဲ့သား ရန်ထပ်ဖြစ်နေမှာပေါ့သားရဲ့”

ချာတိတ်က တစ်ချက်မျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး သမီးကိုတစ်ချက်လှည့် ကြည့်လိုက်လေ၏။ သမီးက သူ့ရိုရာဆီ လက်ကလေးတစ်ချက်ပြကာ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ကြည့်ပါဦး အဘယ်မျှချစ်စဖွယ်ရှိလိုက်တဲ့မျက်နှာ လေးပါလိမ့်။ ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းပါးပြင်ထက်မှာ သနပ်ခါးပါးကွက် ဝိုင်းလေးက အစီအစဉ်။ ကုတ်ဝဲဆံပင်ညိုမှောင်မှောင်စင်းစင်းလေးတွေ ကို သူရက နှစ်ဘက်ခွဲပြီး ဖဲကြိုးပွင့်လေးနဲ့ ချည်ပေးထားကာ ဂါဝန်နီနီ ဖဲပွင့်နီနီဖြင့် သမီးက တောက်ပဝင်းလက်လို့ပါလေ။

“ဖေဖေ”

“ဓ့”

“ညနေကျရင် သမီးပြောထားတာ ဒက်ဒီကိုပြောပေးနော်”

“ဘာလဲ သမီးရဲ့”

“ဟာ၊ ဝါးတားဂရင်းနဲ့ ပေါ့ခဲကို မစ်ကပ်ဖရိုင်းထားတာ စား ချင်လို့ သေချာပြောထားတာလေ”

“ဪ၊ အေးပါ သမီးရဲ့၊ ဖေဖေ Phone ဆက်ပြောထားပေး ပါ့မယ်၊ ညနေ ပါဝါပဲ လာကြိုလိမ့်မယ်နော်”

“ရက်စ”

ချာတိတ်လေးက သမီးပြောတာကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားပြီး ရှေ့မှာရပ်နေသည့် မအေဖြစ်သူကိုပင်မေ့ကာ သမီးကိုလှည့်မေးလိုက် လေ၏။

“နင်ပြောတာ ဘာလဲဟင် ဘဲဥမ”

“လာပြန်ပြီလား ဘဲဥမ၊ နင်နော်၊ ကွန်ပတ်စ်စာမိတာတောင် မမှတ်သေးဘူး”

“နင်လည်း ငါ့ကို ဘုံးစတစ်ခဲလို့ ခေါ်တာပဲလေဟာ၊ ကျေပြီ ပေါ့”

“နောက်တစ်ခု ငါခေါ်သေးတာ နင်မေ့သွားပြီလား”

“ဘာလဲ”

“နော့တီးဘွိုင်း ဆိုတာလေ”

“ဟင့်အင်း၊ မမေ့ပါဘူး”

လုပ်လိုက်ဟ၊ ခုတော့လည်း သမီးကို ဆရာတင်ပုံဖြင့် အလေး တယူပြောနေတာလေ။

“ဘာလဲ၊ ခုန ဖေဖေ့ကို ငါမှာတာကိုလား”

“အင်း”

“မှတ်ထား... ဝါးတားဂရင်းဆိုတာ ကန်စွန်းရွက်ပေါ့ခဲဆိုတာ

ဝက်သာ။ မစ်ကစ်ဆိုတာ ရောတာ၊ ဖရိုင်းဆိုတာ ကြော်တာ၊ ကန်စွန်း
ရွက်နဲ့ ဝက်ဆီဖတ်ရောပြီး ကြော်ထားတာ စားချင်လို့ မှာလိုက်တာ
ဟဲ့”

ဒေါ်ရီစီမျက်လုံးကျယ်ကာ ပြုံးမြဲမြဲဖြစ်သွားလေ၏။ ဒီကလေး
က အတော်လေး သွက်တာပါပဲလား။ နည်းနည်းလေးမှ ကြောက်လန့်
ခြင်းမရှိဘဲ ဘိုလိုသွက်သွက်လက်လက်ကြီး ပြောလိုက်တာ ဖြူးလို့ပါ
လေ။ ဒါကြောင့် မနေ့ညနေက သားတော်မောင်တစ်ယောက် ထမင်း
စားရင်း ပန်းကန်ကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ ဇွန်းနဲ့ခက်ရင်းကိုရော ဘယ်လို
ပြောရသလဲဆိုပြီး အိမ်အကူမလေးကိုမေးတာ၊ မရလို့ စိတ်တွေတိုပါ
ရောလေ။ လက်စသပ်တော့ မူကြိုကျောင်းထဲမှာ ဒီလိုဒီလိုပြိုင်ဘက်
လေးနဲ့ လာတွေ့နေလို့ပဲကိုး။

“နင် မနေ့က ဟန်နိုပို့တို့ကို ပုံပြောပြသေးတယ်ဆို”

“အေး”

“ဒီနေ့ရော ထပ်ပြောဦးမှာလား”

“ပြောပြမှာပေါ့။ သူတို့အိမ်က လာမကြိုခင် စောင့်ရင်းပြောတဲ့
ဟာပဲ။ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါဆို ဒီနေ့ ဘာပုံပြင်ပြောမှာလဲဟင်”

“နတ်သမီးလေးနဲ့ မိနီ”

“ငါ့ရော နားထောင်လို့ရလားဟင်”

“မရဘူး”

“နင်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိန်းမတောထဲ ယောက်ျားဝင်ရင် နင် ချဉ်ပေါင်ရွက်ဖြစ်သွား
မှာပေါ့ဟဲ့”

အလို၊ တယ်ဟုတ်တဲ့စကားပုံပါပဲလား။ ချာတိတ်က နှုတ်ခမ်း
စုကာ နှုတ်ပိတ်သွားလေ၏။

“သားလေး မာမိပြန်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်”

“ညနေကျ စောစောလာကြိုရမလား သား”

“ရတယ် မာမိ၊ ဦးထွန်းလာနေကျအချိန်အတိုင်းပဲ လွှတ်လိုက်
ပါ”

“အေးအေး”

ဒေါ်ရီစီမျိုးမြင့်ကျော် ပြုံးစေ့မျက်နှာဖြင့် အတန်းထဲမှာ ထွက်ခဲ့
ရတော့၏။ မိမိသားတော်မောင်တစ်ယောက် တီချယ့်အပြင် သူ့အပေါ်
ဆရာလုပ်မယ့်ချာတိတ်မလေးနဲ့ မည်သို့ဆက်ဖြစ်မည်ကို ကြိုသိချေပြီ

ကို။

“ခုကျတော့လည်း တည့်လို့ပါပဲလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မဖြင့် ရင်ထိတ်နေတာမမရဲ့”

“ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဆရာမ၊ ဒီက သမီးရဲ့အဖေကိုယ် နှုတ်ဆက်တယ်နော်”

“... ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မ၊ ကျွန်တော်လည်း အခုပဲ အလုပ် သွားတော့မှာပါ”

“အလုပ်က ဘယ်မှာလုပ်တာလဲရှင့်”

“(...) Construction မှာ ခင်ဗျ”

“... ဪ၊ ဒါဖြင့် အင်ဂျင်နီယာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“... ဪ၊ ဒါဆို ကိုကျော်ကိုသိမှာပေါ့”

“ခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်မ ခင်ပွန်းဦးမျိုးဖြင့်ကျော်လေ”

“... ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးမျိုးဖြင့်ကျော်က ကျွန်တော်အထက်က လူကြီးပါ အစ်မ၊ အဲ... ဆရာကတော်”

“ဟင်းဟင်း... ဆုံမှဆုံတတ်ပါလေ၊ ကျွန်မနာမည် ရှိမိပါရှင်၊

ခင်းရင်းနိုးနိုးသာခေါ်ပါ။ ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ တွေ့ပြီး ရင်းနိုးတန်ဆလောက် ရင်းနိုးနေပြီနော်။ ဒီအရွယ်တော့ ဒီလောက်ပဲမို့ သိပ်ပြောချာမရှိပါဘူး။ နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဘယ်လိုကြုံ ဘယ်လိုပြောမလဲ ဆောင့်လိုက်ကြတာပေါ့။ ကိုဘယ်သူ”

“ကျွန်တော် သိဟပါ”

“ကောင်းပြီ ကိုသိဟဇေ။ ကျွန်မသွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တောက်! ငါနော်၊ သားရှင်ပီပီ အထက်စီးလေးက ပြောသွားအည့် ဦးမျိုးဖြင့်ကတော်ကြောင့် ဒေါသကို မျိုချလိုက်ရလေ၏။ အခုကလေးတွေ ပီပီညောင့်တောက်လေးရှိသေးတာကို အခုကတည်းက ဒီလိုစကားမျိုးပြောစရာလားလို့။

သဘောမတူပါဘူး။ ငါ့သမီးက အမွေတွေ သိန်းထောင်ချီပြီးရမှာ။ ဒီပီပီညောင်ကောင်လေးနဲ့ ငါ့သမီးချောချောလှလှလေးကို အယ်နည်းနဲ့မှသဘောမတူနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ။

Hand Phone ထဲဖြည့်တာကြောင့် Taxi စောင့်ရင်း သူတုတ်

ကိုယ်လိုက်ရ၏။ ဒေါသဖြစ်နေတာမို့ Phone နံပါတ်ပေါ်တာကို သေချာ မကြည့်မိဘဲ ထူးလိုက်မိလေသည်။

“ဟဲ့လို၊ ဘယ်သူလဲ... ပြော”

“ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခိုင် ရှင် ခိုင်၊ ရှင်ချစ်လွန်းလှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ ခင်ခက်ခက်ခိုင်ခင်းဆီရှင်။ ကိုယ့်ချစ်သူ Phone နံပါတ်တောင် မမှတ် မရမူအောင် ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့အကြည့်စိုက်နေလို့လဲ။ ပြောပါဦး”

“စူးနဲအော်လိုက်တာကြောင့် ခေါင်းကိုစောင်းကာ မျက်စိပင်နိုက် သွားရပါ၏။ ငါနော်၊ စောစောစီးစီး သူများတကာတွေအတွက် ချစ်သူ အသံက စမ်းရေစီးသံလိုဖြစ်ပေမယ့် သူ့ချစ်သူအသံကဖြင့် နားထောင် သံပူရည်လောင်းချလိုက်သည့်နယ်။ ကဲ၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တာ ပီဇ် စမ်းဟဲ့ Phone။

Phone ပိတ်ချလိုက်စဉ် Taxi အဆိုကိုမို့ သူတက်လိုက်ခဲ့တော့ ၏။ ရုံးမှာပဲတွေ့ကြစို့ ခိုင်၊ အခု ကိုယ်ဒေါသတွေဖြစ်နေလို့ပါ။

အခန်း (၂၀)

“ဟေ့! သီဟ”

“ဗျာ”

Taxi ပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း ကား Packing မှာ ကားထိုးရင် ဆိုက်သည့်နေရာမှ ခေါ်သံထွက်လာလေ၏။ ထူးသံလှမ်းပြုလိုက်ပေမယ့် မျက်လုံးက မကြည့်ဖြစ်သေးဘဲ Taxi သမားကို ကားပေးရန် ရှာနေ သည်။ ကျွတ်! အခုမှပဲ ငါးထောင်တန်တွေချည်းဖြစ်နေပါလားနော်။ ဘယ်ထောင်တန်တွေက ဘယ်သူတောင်းစားခွက်ထဲလွင့်ကုန်တာလိလိမ့်။

“အကြေပဲပေးနော်အစ်ကို၊ ကျွန်တော် အခုမှဈေးဦးပေါက်တာ”

“ငါသိတယ်၊ နေဦး”

အိတ်ကပ်ထဲနို့ကလိုက်တော့မှ ထောင်တန်နှင့် ငါးရာတန်တွေ အထပ်လိုက်ထွက်လာတာမို့ ထောင်တန်နှစ်ရွက်နှင့် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ရုံးချုပ်ဝင်းဘက် မျက်နှာမူလိုက်စဉ် ဝင်းအထဲ ရပ်စောင့်နေသူကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ့မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ မပြူးဘဲ နေမလား။ အခုပဲ ဒီလူမိန်းမကြောင့် ဒေါသတွေငြိမ်းရုံ ရှိသေးတာထက်

“အခုမှလာတာလား”

“ဟတ်ကဲ့”

“ဘာလဲ၊ သမီးကိုဝင်ပို့နေလို့ပေါ့လေ”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့တွသွားပါ၏။ သတင်းကလည်းမြန်ပါ။ ဘယ်နှုန်း ကဘယ်လို လူထက်အရင် သတင်းက ကြိုရောက်နေပါလိမ့်နော်။

ဦးမျိုးမြင့်ကျော်က သူ့ပခုံးကိုတရင်းတနှိုးဖက်ကာ လျှောက်ထိုင် လာသည်မို့ ငြိမ်လိုက်ခဲ့ရလေ၏။ ဟင်းနော်၊ ငါ့သမီးကို မအေပါ ဖခင် ပါ တောင်းတော့မယ့်ပုံပါပဲလား။

“မင်းရဲ့သမီးက အချောလေးကိုးကွ”

“ဗျာ၊ အစ်ကိုတွေဖူးလို့လား”

“အေး၊ မနေညနေက ငါ့သားကိုသွားကြိုရင်း တွေ့တာထက် ဟေးဟေး... ရုပ်ချောသလို စွာလည်းစွာ လက်လည်းမြန်ပါ။ ငါ့သား

နားမှာ ဘုထွက်အောင် ဆော်ထည့်လိုက်တာပဲကြည့်”

“အာ၊ သမီးကို အစ်ကို့သားက စတာကိုးဗျ”

“ငါသိပါတယ်ကွ၊ ငါ့သားက အိမ်မှာ မျောက်နှုတ်အောင်ဆော့လွန်း သို့ လူနည်းနည်းပဲခေါ်တဲ့ နီးတဲ့ပျိုကြီးမှာပဲ သွားထားပေးတာ။ ယောက်ျား ခလေးလည်း နည်းတော့ သူ့သိပ်မဆော့လောက်ဘူးလို့ယူဆလို့လေ။ မင်းကွာ၊ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့သမီးလေး ရနေတာ ငါ့ကိုတောင် အသိမပေးဘူး”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ဟိုညစွာလေ၊ ကျွန်တော်တို့မွေးစားတာ လ ဝိုင်းပဲရှိသေးတာ”

“ငါသိပါတယ်၊ ငါတို့ကို ခိုင်နှင်းဆီပြောသေးတယ်၊ သူနဲ့မဟံလာ မဆောင်ခင် သမီးချိုနေပြီတဲ့လေ”

ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ခိုင်ရှင်ပြောတာများလား။ တကယ်ပဲ တူတွေတူမ တွေ့ချစ်သလိုမျိုးနဲ့ပဲ ချစ်လို့ပြောတာများလား။ ဘာမှမရေရာပေမယ့် သူ အလိုက်သင့် မအိမလယ်ပြုံးလိုက်ရပါ၏။

“ကဲ၊ မင်းကို စမ်းချောင်းတိုက်လွှဲပေးမယ်လို့ ဦးဖေယျ ပြောနေ တာ ငါကြားတယ်ကွ၊ ကြိုတော့ပြောထားမယ်နော်။ မင်းရဲ့ခမည်းခမက် အဖြစ် ငါနဲ့ရိုစိ၊ စရံသပ်ထားပြီ။ ဒါပဲ”

“ဟာဗျာ၊ ကျွန်တော်သမီးက အခုမှပိစိလေးရှိသေးတာဗျ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီအရွယ်လောက်ကတည်းက ရည်ရွယ်ပေးထားနု စိတ်ချရတာကွ”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး အစ်ကိုရ သူနဲ့ ရာဇာ ရှိသေးတယ်”

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေကို မင်းပဲပြောပြစည်းရုံးပေးပေါ့ကွ၊ ဘယ်လိုလဲသိဟရ၊ သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးကိုမွေးစားတာတောင် ဒီလောက်တွန့်တိုနေရင် မင်းရဲ့သမီးရင်းသာဆို ပြောမနေနဲ့တော့။ ကဲ၊ ကြယ်ကထေးရဲ့ဖေဖေ နေမင်းကြီး၊ ငါသွားပြီ”

တောက်၊ ငါနော်၊ Senior မို့ ပက်ခနဲပြန်မပြောဘဲ ရေငုံလိုက်ရတာ။ နို့မို့ သူဒင်ကိုယ်ဒင်ကျဲပြီပဲ။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်သမီးကိုယ်ချစ်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ မွေးစားသမီးလေးဘာလေးနဲ့ ဆီနဲ့ရေခွဲသလို ထာခွဲခြမ်းပြနေ။ မရဘူး။ သမီးမပြောနဲ့ မိမိချောင်က လက်နီးစုတ်တောင် မပေးနိုင်ဘူး ဦးမျိုးမြင့်ကျော်ရေ။

“ကို”

ခေါ်သံက တိုးတာလား။ သူကပဲ ဇောက်နေလို့လားမပြောတတ်။ ရုတ်တရက်မို့ မကြားလိုက်ဘဲ Director ပေးလိုက်သည့် စာရွက်

တမ်းတွေကို လှမ်းလှောကြည့်ရင်း ရုံးခန်းထဲမှ Corridor ဆီထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်နားမှ ခေါ်သံက ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးထပ်ထွက်လာလေ၏။

“ကိုသီဟ”

“ဟင်၊ ခြော်၊ ခိုင်”

ကိုသီဟဆိုပါလား။ ဒီနေ့ ရာသီဥတု မသာယာလိုက်တာနော်။ ပြဿဒါးဖြစ်နေလို့ထင်ပါရဲ့။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ခေါ်တာတောင် မကြားတာလဲ”

“စမ်းချောင်းက မြေကွက် သွားကြည့်မလို့ ခိုင်ရဲ့၊ လိုက်မလို့လား”

“မလိုက်ပါဘူး။ ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ၊ နေပါဦး... ရှင်၊ ခုန ခိုင် Phone ဆက်တာကို ပိတ်လိုက်ရတာတုန်း”

ကဲ၊ သူ့မပြောလား။ ဒီပြဿနာက ဒီနေ့အတွက် သူ့ကိုအမြောက်လိုပစ်ပြီး အစပျောက်စေမှာလေ။ ခိုင်က ဝတ်ထားသည့် အဝါနုရောင် ဝတ်စုံနှင့်ဆန့်ကျင်စွာဖြင့် မျက်နှာက သူနဲ့သူနဲ့မူနဲ့မူနဲ့ရယ်။

“ကိုယ်ဒေါသတွေထွက်နေတာ ခိုင်ကိုအော်မိမှာစိုးတာနဲ့ ပိတ်လိုက်တာပါ”

“ဪ၊ အခုလွတ်လွတ်လပ်လပ်လေးနေနေရတုန်း ဒေါသက ဖြစ်နေရသလား။ ကျွန်မဆက်တဲ့ Phone က အရေးကြီးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လောက်စိတ်တိုရသလဲလို့”

“ခိုင်က Phone လေးဆက်ပြီး စိတ်တိုနေရလား။ ကိုယ့်မှာ မအေကတစ်မျိုး၊ ဖအေကတစ်မျိုး၊ လာတောင်းနေလို့ ဒေါသဖြစ်ပြီး လူ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေတာပဲ”

“ဘာရယ်၊ ကို့ကို ဘယ်သူက လာတောင်းနေလို့လဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဦးမျိုးမြင့်ကျော်တို့လင်မယားလေ”

“ဘယ်လို ဦးမျိုးမြင့်ကျော်တို့က ကို့ကိုတောင်းတယ်ဟုတ်လား”

အဲ... ဘယ်ကနေဘယ်လို ဦးမျိုးမြင့်ကျော်တို့က သူ့ကိုတောင်းတဲ့ အဆင့်ထိ တလွဲတချော်တွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ သူပြောတဲ့သမီးတောင်းတဲ့ အဖြစ်ကနေ သူ့ကိုတောင်းတဲ့သဘောဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်နော်။

“ကျစ်၊ ကို့ကိုတောင်းတာမဟုတ်ဘူး ခိုင်ရဲ့။ ကို့ဆီက သမီးကို တောင်းတာကို ပြောတာပါ”

ခိုင်မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲရောက်လာလေ၏။ ရုံးထဲမှာမို့ သူ့ကို မိုက်ခေါက်မဆွဲတာ ကံကောင်းလို့ပါလား။

“စကားပြောရင် မရှင်းမရှင်းနဲ့။ နေစမ်းပါဦး... ကို့သမီးကို

ဒီအရွယ်လေးတောင်းတာ စတာမျိုးပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဘယ်သူက အတည် ပြောမှာလဲ”

“ခိုင်မသိဘူးနော်၊ သူတို့ပြောတာ အတည်ကွ ကိုယ်သိနေတယ်”

“အို... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ကို အခုကတည်းက ဒီလောက်ဖြစ် နေရင် နောက် ဒီကလေးအရွယ်ရောက်တဲ့အခါ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“လာပြန်ပြီ၊ သမီးကို ကိုယ်တို့သုံးယောက်စလုံးရဲ့ သမီးအရင်း လိုသဘောထားပြီး လက်ခံထားတာပါ ခိုင်၊ ဒါကို နားလည်ပေးမှပေါ့။ တခြားသူစိမ်းတွေ ကိုယ်တို့ကို သွေးဘယ်လောက်ခွဲခွဲ ကိစ္စမရှိပေမယ့် ကိုယ်တို့နဲ့သက်ဆိုင်သူတွေဖြစ်တဲ့ ခိုင်တို့ရဲ့အမြင်မှာတော့ ကိုယ်တို့နဲ့ သမီးကို သားအဖတွေလိုပဲ မြင်စေချင်တာအမှန်ပါ ခိုင်။ သွေးမတော် သားမစပ်တဲ့ မွေးစားသမီးနဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားတွေလို အမြင်စိမ်းမျိုးနဲ့ မကြည့်မိပါစေနဲ့လို့ ကိုယ်မေတ္တာရင်ခံပါတယ်”

ခိုင်က သူ့ကိုစူးရှသည့်မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။ သူ မှားလို့လား။ သမီးကိုစခေါ်မယ်ဆိုကတည်းက သူတို့သုံးယောက် စိတ် တူကိုယ်တူ တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီလေ။ သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆန့်ကျင် မှုတွေဖြစ်လာရင် (၂၀၂၈)ဆိုတဲ့ သမီးဘက်မှာ သူတို့သုံးယောက်စလုံး လုံးဝရပ်တည်လိုက်ရမှာ အသေအချာပဲမဟုတ်ပါလား။

ခိုင် ဘာပြောလေမည်နည်း။

“ကိုသမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခိုင်တို့သက်ဆိုင်သူတွေ ပါဝင်ဆွေးနွေး ခွင့်မရှိတဲ့သဘောလား ကို”

“အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ”

“မဟုတ်ဘူးလို့ မငြင်းနဲ့လေ၊ ကိုပြောဆိုပုံတွေက ကိုသမီးကို ထိရင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်နေတာ အသိသာကြီး။ ခုကတည်းက ခိုင် တို့ညှိမရရင် နောင်ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”

“အဲဒါ သူစိမ်းတွေကိုပြောတာလေ”

“ခုလောလောဆယ်လည်း ခိုင်တို့က သူစိမ်းပဲလေ ကိုရဲ့။ ဆိုင် ရုံပဲ ဆိုင်သေးတာပါ။ ကိုကို ခိုင်မပိုင်သေးသလို ကိုလည်း ခိုင်ကိုမပိုင် သေးတာ သေချာတာပဲ”

သူ နဖူးကြောတွေတွန့်ကုန်သည်အထိဖြစ်ကာ ခေါင်းတွေကိုက် လာတော့၏။ သူ ဒေါသဖြစ်တဲ့အကြောင်းအရာက ဒီအခြေအထိရောက် အောင် မီးခိုးကြက်လျှောက် လောင်လာရတယ်တဲ့လား။ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလေစွ။

“ကိုယ်ကတော့ ခိုင်ကိုအရင်းနှီးဆုံးလို့ အမြဲတွေးထားတာပါခိုင်”

“မှန်တယ်လေ၊ အဲဒါအစတုန်းကပါ။ ကိုအသည်းတွေ ကွဲပြီး

အနည်ထိုင်လောက်တဲ့အချိန်၊ တိတိကျကျပြောရရင် အနာကင်းသေပြီး သုံးနှစ်ကြာမှ ခိုင်ကို ကိုမြင်သွားခဲ့တာပါ”

အနာအကင်းသေပြီး သုံးနှစ်တဲ့။ သေချာလို့လား... သူတို့သုံး ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ သီတာဆိုတာ ဘယ်တော့မှမပျောက်ပြယ်သွားမယ့် အလင်းတန်းလေးတစ်ခုဆိုတာကို နှုတ်က ထုတ်မပြောဖြစ်ပေမယ့် ရင် ထဲမှာ အပြည့်အဝသိပ်ရှိနေတာအမှန်ပါပဲ။ ဒါကို သူတို့ချင်းပဲ နား လည်နေကြတာပါလေ။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီသုံးနှစ်ကြာသွားပေမယ့်လည်း ခိုင်က ကိုရင်ထဲမှာ နေရာမရခဲ့ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး ခိုင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခိုင်စဉ်းစားခဲ့တာ အချိန်အတော်ကြာပြီကို၊ အဲ ဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ ခိုင်ဟာ ကိုရဲ့ရည်စူးရာ လက်တွဲဖက်အစစ်အမှန် မဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာပဲ”

“ကိုယ် ခိုင်ကိုပဲ တကယ်လက်ထပ်မှာပါ”

“ဒါဆို ဘယ်တော့လဲ”

ဘယ်တော့လဲတဲ့။ ဗုံးပေါက်သလို သူ့နားထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွား စေတာလေ။ ဘာပြန်ဖြေရမှာလဲ။ သမီးအသက် အခုမှ (၄)နှစ်ရှိသေး

တာပါ။ အမွေခွဲပေးမည့်အရွယ်အထိ စောင့်ရမည်ဆိုပါက နောက် (၁၄) နှစ်ကြီးများတောင်လေ။

အဲဒီအချိန်အထိ သူ့ကို ခိုင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် သစ္စာရှိရှိနဲ့စောင့် နိုင်မှာတဲ့လား။ မသေချာဘူး သီဟရေ၊ အမေးရှိရင် အဖြေကတော့ ထွက်လာရမှာပါပဲ။

“မဖြေနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“သမီးဖို့စဉ်းစားရသေးတယ် ခိုင်”

“ကိုအတွက် အဲဒီသမီးက အနာဂတ်ပဲလား၊ ပြောပါဦး”

အနာဂတ်လားတဲ့၊ မေးနေပြီသိတာ၊ မင်းရဲ့ကိုယ်ပွား မင်းကိုယ် စားထားခဲ့တဲ့သမီးဟာ မင်းရဲ့အနာဂတ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့သုံးယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ဟာလည်း သမီးပဲဖြစ်မှာ အသေအချာပါကွယ်။

“ဒီမေးခွန်းလည်း မဖြေနိုင်ပြန်ဘူးလား”

“ကိုယ် ခိုင်ကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ကတိကိုတော့ ရဲရဲကြီးပေးပုံ ပါတယ် ခိုင်၊ ယုံပါ”

“ယုံရမယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မက ရှင်ပြောလာမယ့်အချိန် ရှင်လက်ကမ်းလာမယ့်ရက်ကို ဘယ်ကာလအထိ စောင့်နေရမှာလဲ”

“ခိုင်”

“ယောက်ျားဆိုတာ ပြတ်သားတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးချတတ်ရတယ် ရှင့်။ ဒီနေ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ Phone ဆက်ကာ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ ပါ။ ဘာလို့အရေးကြီးတယ်ပြောရလဲဆိုတော့ ကျွန်မဘဝနဲ့ပတ်သက်နေ လို့ပါပဲ။ ကျွန်မကို နောက်လဆန်းမှာ ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့သားက လာပြီး တောင်းရမ်းတော့မယ် ကိုသီဟ။ မေမေနဲ့တိုးတိုးတိတ်တိတ်တိုင်ပင်ပြီး ရှင့်ကိုခေါ်တွေ့ဖို့စီစဉ်ပေးခဲ့ပေမယ့် ရှင်က ရှင့်သမီးကိစ္စနဲ့ မလာဖြစ်ခဲ့ ဘူး။ ထားပါတော့၊ ဒါက ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။ အခုချိန်မှ လာပါလို့လည်း ရှင့်ကိုခေါ်ဖို့အခွင့်အရေးလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ပထမတုန်းက ကျွန်မ ရှင့်ကိုမေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ရှင့်သမီး ဘယ်သူ့ကိုပိုချစ်သလဲလို့ လေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအဖြေကို ကျွန်မပဲပြန်ပေးခဲ့ပါမယ်။ ရှင့်သမီးထက် ကျွန်မကို ရှင် ဘယ်တုန်းကမှချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဒါကို ကျွန်မသိ တာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်မအသက်၊ ကျွန်မအရွယ်၊ ကျွန်မဂုဏ်နဲ့ ရည်မှန်း ချက်တူတဲ့ရှင့်ကို မျှော်လင့်ခဲ့မိတာအတွက် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သိပ် ရှက်မိပါတယ် ကိုသီဟ၊ ဒီ (၆)လအတွင်း ကျွန်မအပေါ် ဂရုစိုက်ခဲ့တာ တွေအတွက် ကျေးဇူးတင်အမှတ်ရသွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီကြိုးတစ် ဖက်ပြတ်ပြီပို့ ဟိုတစ်ဖက်ကို ရဲရဲကြီးရစ်ပတ်နိုင်ပါပြီ။ သွားလိုက်ပါဦး မယ်”

Lift ထဲမှာ သူကျန်ရစ်ခဲ့ရလေ၏။ ဒါ သူ့ကို ခိုင်ပြောသွားတဲ့ လမ်းခွဲစကားတွေတဲ့လား။ သီဟ၊ မင်းအသည်းထပ်ကွဲပြန်ပြီလား။ ရင် ထဲမှာတော့ ဟာတာတာရယ်လေ။

အခန်း (၂၁)

တံခါးကို ရာဇာ ဖွင့်ပေးပါ၏။ ဧည့်ခန်းစားပွဲထက်မှာ သမီးကို သူရက စာရေးပြီး သင်ပေးနေလေသည်။ ည(၇)နာရီထိုးနေပြီမို့ အပြင် မှာ မှောင်နေပြီပဲ။

“သီဟ ပြန်ရောက်ပြီ သူရ ထမင်းစားကြစို့”

“အေး”

“ခုထိ မစားကြသေးဘူးလား”

“သမီးက လူမစုံသေးဘဲ ဘယ်တုန်းက ထမင်းစားဖူးလို့လဲ။

သိရဲ့သားနဲ့ ပြောပြန်ပြီ”

“မင်းတို့ပဲ စားကြပါကွာ၊ ငါ မဆာလို့”

“မင်းအပြင်မှာ ဘာစားခဲ့လို့လဲ၊ ခရုခေါက်ဆွဲလား”

ဘာမှပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ ဖိနပ်ကို စင်ပေါ်မှာတင်ကာ အိမ်နေဖော့ ဖိနပ်ကို ယူဝတ်လိုက်ပါ၏။ ခါတိုင်းလို သမီးခေါင်းလေးကို ဝင်ဝင်ချင်း သွားမွှေးပြီးမှ အိမ်ထဲဝင်လေ့ရှိပေမယ့် ဒီနေ့တော့မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ရေချိုး ခန်းထဲ တန်းဝင်ခဲ့တော့သည်။

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မသိဘူး၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူးကွ”

“မသိသောမေးကြည့်ဦး၊ အလုပ်မှာ ကျွိုင်တက်လာတာလား။ ရည်းစားပူပိလာသလားလို့၊ ငွေကြေးကိစ္စတော့ မဖြစ်လောက်ဘူး”

“အေး”

“ဒီတစ်မျက်နှာရေးပြီးရင် တော်ပြီနော် Sweetie... ၊ ဒက်ဒီ ထမင်းစားဖို့ ကန်စွန်းရွက် သွားကြော်တော့မယ်”

“ရက်စ် ဒက်ဒီ”

သူ မီးဖိုဘက်ဝင်လာတော့ သီဟ ရေချိုးသံက အဆက်မပြတ်။ တစ်ခေါင်းလုံးရွှဲနေအောင် လောင်းနေတာ ဂန့်တော့မှာပဲ။

အဆင်သင့်ခွင်ထားပြီးသား ကန်စွန်းရွက်ကို ရေစင်စင်ထပ်ဆေး လိုက်ပါ၏။ ကြက်သွန်ဖြူထုပြီး ဆီသပ်ကာ အတုံးသေးသေးလေးလုံး

အားသည် ဝက်ဆီဖတ်လေးတွေ အရင်ခဏကြော်ပြီးမှ ကန်စွန်းရွက် ဆည့်ကြော်၏။ လိုသည်အချို့အနေမှန်တွေထည့်ပြီး အုပ်ကာ စိမ်းစိမ်း ဆေးနှင့်ကျက်မှ ဖိုပေါ်က ချလိုက်ပါသည်။

ငံပြာရည်ချက်၊ တို့စရာ၊ အားလူးနှင့် ကြက်သားဆီပြန်တို့ကို အရင်ခပ်လိုက်ပြီးမှ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ကို ပန်းကန်ပြားကြီးဖြင့်ထည့်ကာ စားခွဲအလယ်ထက်ပြင်ပြီး ထမင်းခွဲအဆင်သင့်ဖြစ်ပေပြီ။ ဒီကောင် မနက် တစ် သမီးစားချင်တာကို Phone သေချာဆက်ထားပြီး အခုဘာဖြစ် လာတာပါလိမ့်။

“ရာဇာရေ သမီးခေါ်လာတော့ဟေ့”

“လာပြီဟေ့၊ ဒီမှာ သမီးကို စာအုပ်ဝိုင်းသိမ်းပေးနေလို့”

“ဒုန်း! ဒုန်း!”

“ဟေ့ကောင် သီဟ၊ အဆုတ်ဖွပြီး မသာဖြစ်ချင်လို့ ခုထိမထွက် သေးတာလား။ မင်းဝင်နေတာ နာရီဝက်ကျော်နေပြီနော်”

တံခါးကိုထု၍သတိပေးမှ ရေသံရပ်လေ၏။ ပြီးတော့ တံခါးဖွင့် ကာ ထွက်လာပါသည်။ အရင်လိုပလွတ်ရွတ်တတွေတောင် ဒီကောင် မပြောတော့ပါလား။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“မင်းပဲ သမီးနဲ့ ကန်စွန်းရွက်စားချင်တယ်ဆိုလို့ ငါကြော်ထားပြီ။ စားကြမယ်လေ”

“စားကြပါကွာ၊ ငါမစားတော့ဘူး”

“အဲဒါ ဘာ Style လဲကွာ၊ ခါတိုင်း ပါးဖြဲနားဖြဲလှစားတဲ့ကောင်ကများ”

ရာဇာပါ နောက်ကရောက်လာပြီး ပြောတာကို သီဟက ဘာပြန်မချေပဘဲ အခန်းထဲ အဝတ်ဝင်လဲလေ၏။

“ဘာတဲ့လဲ”

“မစားဘူးဘဲ ပြောနေတယ်”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းဘာဖြစ်နေလဲ ငါတို့ကိုပြောပြမှပေါ့ကွာ၊ ငါ့ထမင်းစားရမှာလား၊ ဘာလဲ”

“စားလို့ပြောနေတယ်လေကွာ၊ ငါအေးအေးနေပါရစေ”

“အံ့ဟ၊ ငါကပဲ ဖွာလောင်ဖွာလောင်လုပ်နေတဲ့အချိုးလား”

“ဘာလဲ ဝါ့”

“ညည်းဖေဖေက ညစာမစားဘူးတဲ့ဟေ့”

“ဟင်၊ ဖေဖေမစားရင် တာရာလည်း စားတော့ဘူးနော်”

“ဟေ့ကောင်၊ ကြားလား”

“စားပါ သမီးရာ၊ ဖေဖေ ဒီနေ့ ဘာမှမစားချင်လို့ပါ”

“ဘာလို့မစားချင်တာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလားဟင် ဖေဖေ”

သမီး ပြောလည်းပြော၊ အခန်းထဲကိုပါဝင်လာသဖြင့် ခုတင်ပေါ်လှဲတော့မည့်အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရလေ၏။ လက်လေးတစ်ဖက် မြှောက်တက်လာတာမို့ သူခေါင်းကို ငုံ့ပေးလိုက်ရပါသည်။ သမီးတောင်သူရလုပ်သလို လုပ်တတ်နေပါရောလား။

“ကိုယ်လည်း ဖူးပါဘူး။ ဘယ်ကနာနေလို့လဲဖေဖေ”

ကဲ၊ သမီးက မေးနေပြီ ခိုင်၊ ဘယ်က နာနေလဲတဲ့။ ဒီနေရာက လို့ပြရင်လည်း သမီးက သိမှာမှမဟုတ်တာ ခိုင်ရယ်၊ ဒီအပြစ်ကင်းတဲ့ အရွယ်လေးနဲ့မှ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေကို နှိုင်းယှဉ်ပြရသတဲ့လား။

“ဖေဖေနေကောင်းပါတယ် သမီးရယ်၊ ဗိုက်မဆာလို့ပါ”

“ဟင်၊ ဖေဖေပဲ တာရာနဲ့ ဝက်ဆီဖတ် လှစားမှာဆို၊ ဒါကြောင့် ဒက်ဒီက ဖေဖေလာမှ ဖူးလေးကြော်ပေးတာလေ။ ဖေဖေမစားရရင် တာရာပဲ စားရမှာလား”

“စားပေါ့ သမီးရယ်”

သမီးက သူ့ရှေ့မှာရပ်ကာ ငြိမ်သွားလေ၏။ သူရရော ရာဇာပါ

အခန်းဝမှ ရပ်ကြည့်နေပါသည်။

“ကလေးစိတ်မကောင်းမဖြစ်အောင် နည်းနည်းတော့စားလိုက် ပါ သီဟရာ၊ သမီးက မင်းမစားရင် သူလည်းမစားတော့ဘူးလို့ ပြော နေတာနော်”

“ဟေ့ကောင်၊ သမီးငိုနေပြီလား”

ရာဇာက ဖျတ်ခနဲဝင်လာကာ သမီးကိုဆွဲလှည့်လိုက်လေ၏။

“ဟာ၊ ဘာလို့ငိုရတာလဲသမီးရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အီးဟီးဟီး... ဖေဖေက ဘာလို့ထမင်းမစားရတာလဲ။ ကိုယ် လည်း မပူဘဲနဲ့။ ဘယ်နားနာလဲလို့ တာရာမေးတာလည်း မဖြေဘူး။ ပြောတော့ တာရာနဲ့အတူတူ ကန်စွန်းရွက်စားမယ်ဆိုပြီး အခုမစားဘူး တဲ့။ ဖေဖေ တာရာကိုမချစ်တော့လို့ပေါ့။ တာရာကို ဖေဖေမချစ်တော့ ဘူး။ အီးဟီးဟီး... ဖေဖေ တာရာကိုမချစ်တော့ဘူး... အီး”

“ဟာ! သမီး”

“ကဲ၊ ငါပြောတယ် သီဟ၊ ကလေး Psycho ရတော့မှာပဲ။ မင်းကတော့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးကို ဖေဖေမချစ်လို့ မဟုတ်ရပါ ဘူး”

“မဟုတ်ရင် ထမင်းမစားဘဲ ဖေဖေနေပါ့မလားလို့။ ဖေဖေ တာ ရာကိုတကယ်မချစ်တာပါ။ ဟင့်ဟင့်”

“မဟုတ်ဘူးသမီးရဲ့။ ခက်တာပဲ။ ဒီမှာ ဖေဖေကိုကြည့်ဦး။ ဘာ လို့ ဒီမျက်ရည်တွေက ကျရတာလဲသမီးရာ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

သီဟက ရာဇာလက်ထဲမှသမီးကို ပြန်ပြောင်း၍ ချီလိုက်ပါ၏။ သူရက ရာဇာကိုမျက်ရိပ်ပြကာ ခေါ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်၊ ဘာလို့ငိုရတာလဲ သမီးရဲ့”

“ဖေဖေက ထမင်းမစားတော့ဘူးဆိုလို့လေ”

“စားပါ့မယ် သမီးရာ၊ စားပါ့မယ်ဗျ၊ သမီးကိုမချစ်လို့ ဖေဖေ ထမင်းမစားတာတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ အခုစားပါ့မယ်ဗျာ။ ဖေဖေ ကြယ်ကလေး ပုလဲမခါနဲ့တော့။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်၊ ဖေဖေတကယ်စားရမှာနော်”

“စားမှာပါဗျာ၊ ကဲ၊ တိတ်ပါတော့။ ဒီမျက်ရည်တွေ ဖေဖေကြောင့် တူတာ ဖေဖေကိုရိုက်ပါလား သမီးရာ၊ ဟင်”

“ရိုက်ပါဘူး။ တာရာ ငရဲကြီးမှာပေါ့ ဖေဖေရဲ့”

“ဒါတော့ ဖေဖေသမီး သိပါလား။ ကဲ၊ ဖေဖေတို့ ငါးတီးသွား ဆွဲရအောင်ကွာ”

“အင်း၊ ငါးတီးသွားဆွဲမယ်၊ ဟီးဟီး...”

သမီးပါးပြင်လေးပေါ်မှ မျက်စည်တို့ကို အသာသုတ်ပေးလိုက်ကာ အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပါ၏။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထမင်းခွဲတွေက အစီအရိရှိနေလေပြီ။ သူရက ခါတိုင်းလို သမီးနှင့်အတူမထိုင်ဘဲ ရာဇာနဲ့တွဲထိုင်ကာ သူနဲ့သမီးကို ဘေးချင်းယှဉ်လျက်ထားပေးလေ၏။

“ကဲ၊ စားရအောင်၊ ဟား... ငါ့သမီးအကြိုက် ပဲတေးတို့အဖွဲ့ချုပ်ကင်းပါလား။ စားမလား သမီး”

“ဟုတ်”

“ကန်စွန်းရွက်ကတော့ သမီးစားပေါ့ကွာ၊ ဖေဖေက ဝက်ဆီဖတ်ပဲ စားမယ်နော်”

“ဟင်၊ တာရာလည်း စားချင်တာပေါ့ ဖေဖေရ”

“သမီးက ဝဠီးသားလေကွာ၊ ဖေဖေက ပိန်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဖေဖေဝအောင်လို့ ပေါ့ခိုက်ဖို့ ဖေဖေကျွေးကွာ”

“အာ၊ ဖေဖေလောဘကြီးတယ်ကွာ၊ ဂရီးဒီးမန်း ဖားသား”

သူတို့ အုန်းခနဲရယ်လိုက်မိတော့၏။ သမီးမျက်နှာမှာ အခုမှ အပြုံးကိုတွေ့ရတော့တာမဟုတ်လား။

“ဟင်၊ အခုမှပဲ ကြယ်ကလေး တောက်တော့တယ်”

“ကြယ်ကလေးတောက်တာကို ဘယ်လိုပြောလဲ Sweety...

ဒက်ဒီကိုပြောပြပါဦး”

“တွင်းကဲလဲ၊ တွင်းကဲလဲ လစ်တဲလဲ စတား”

“ရိုက်တဲ၊ ဒက်ဒီသမီးကတော့ မေးလိုက်တိုင်း မှန်နေတာပဲ”

“နဖူး”

“မင်းဘကြီး နဖူးမှန်”

သီဟထံမှ အသံထွက်လာတော့၏။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခုန အေး

ကော်စက်အခြေအနေက ပျောက်ပါရောလား။

“ဒီနေ့ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“အသည်းကွဲလာတာ”

“ဟွန်း... မင်းမှာ အသည်းက ထပ်ကွဲဖို့ရှိသေးလို့လား”

“ဘာလဲ၊ ဒိုင် ယောက်ျားယူပြီဆိုလား”

“အေး”

“သေစမ်း! ဘယ်သူနဲ့တွဲလဲ”

“မသိဘူး”

“မင်းဟာက ဘာလဲကွ”

“Choice...တဲ့လေ”

“ဘာကို ချွှက်ခိုင်းတာတုန်း”

“သူနဲ့ သမီးကို ချွှက်ခိုင်းတာဟေ့၊ အဲဒါ ငါမချွှက်ရဘဲ သူ့ဖာသာ သူ ချွှက်သွားတာ”

“ကောင်းရော”

သမီးရှေ့မှာမို့ စကားကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆင်ခြင်ပြီး ပြောနေရလေ၏။ သမီးကတော့ သီဟခွံကျွေးတာကို ပလုပ်ပလောင်းစားလို့ရယ်လေ။

“သေချာလို့လား သီဟရာ၊ နည်းနည်းပါးပါးကြည့်ပြီး ညှိကြည့်ပါဦး”

“ပြောပြီးပြီ၊ မစောင့်နိုင်တော့ဘူးတဲ့”

“ဘာကိုမစောင့်နိုင်တာလဲ”

“နောက် (၁၄)နှစ်ကို”

“ဟာ၊ မင်း အဲဒီအထိစောင့်ခိုင်းတာလားကွာ၊ ဘယ်သူက စောင့်နိုင်မှာလဲ။ နည်းနည်းပါးပါးစဉ်းစားပြီး မပြောဘူး။ ပြေပြေလည်လည် ပြောရင် Peace ဖြစ်မှာပါကွာ”

“အေးလေ၊ မင်းကလည်း စမ်းရော့ရုန်းက သုံးနှစ်တောင်စောင့်

နိုင်သေးတဲ့ဟာ၊ ခိုင်ကိုလည်း သုံးနှစ်လောက်ပဲ ကြည့်ပြောမှပေါ့”

“ဟာ၊ ခိုင်ကိစ္စပြောနေတာ ဘာလို့ သိတာကိုဆွဲထည့်ရတာလဲ”

“သဘောပြောတာလေကွာ”

“မပြောနဲ့၊ မင်းရဲ့ခိုင်က ဒီလကုန် နောက်လဆန်းတင် စေ့စပ်ပြီ”

“ခုတော့ ငါ့ခိုင်မဟုတ်တော့ဘူးလား”

“အဲဒါနဲ့ မင်းက ငြိမ်လိုက်ရောလားကွာ၊ ပြန်စေ့စပ်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်”

“ကျောပေးပြီးပြီကွာ၊ ရင်ချင်းအပ်ဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဖေဖေ”

“ဟင်”

“အသည်းကျွေး”

“စားဗျာ၊ စား၊ ဟောဒီမှာ ဖေဖေအသည်း ငါ့သမီးမှမစားရင် ဘယ်သူမှမစားဘူး... အိစေ”

သမီးက သူ့ခွံလိုက်သည့် ကြက်သည်းမြစ်တုံးကိုဝါးရင်း ပြုံးစိစိလေးလုပ်နေလေ၏။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ သင်နေရင်း မတတ်တဲ့သင်ခန်းစာတစ်

ခုလိုအဖြစ်ပါပဲ ခိုင်။ နောက်ဆုံးတော့ မင်းညှိတ်လိုက်တဲ့ခေါင်းကို မင်း
ပဲ ပြန်ခါပြခဲ့တာလေ။

သမီးကိုပဲ ပိုချည်ပါ။ ပိုချစ်ပါတဲ့လား။ သမီးကိုချစ်တဲ့ချစ်ခြင်း
က အအေးမြဆုံးဆိုတာကို မင်းမသိပေမယ့် ကိုယ်သိနေပါတယ်လေ။
ဪ၊ တစ်ခါက ကွဲဖူးတဲ့အသည်း နောက်တစ်ခါထပ်ကွဲတာ အရင်
လောက်မနာတာတော့ အမှန်ပါပဲ ခိုင်၊ တကယ်ပါ။

အခန်း (၂၂)

Duty Rosta...ကိုကြည့်နေစဉ် သူ့နောက်ပါးကို တစ်စုံတစ်
ယောက်ကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်
မိ၏။

“ဪ၊ စပယ်”

“မှတ်မိလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“စပယ်ကလည်း ပြောတော့မယ်။ ကိုယ်က စပယ်ကိုမမှတ်မိ
ရအောင် အတိတ်မေ့နေတဲ့လူမှမဟုတ်တဲ့ဟာကို”

“အတိတ်မေ့တာမှမဟုတ်ဘဲ ယူ၊ ယူက အတိတ်မှာပဲ ရှင်သန်
နေပြီး အနာဂတ်ကိုမပြောနဲ့၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာကို ရှိမနေတာပါ”

ဘာသဘောပါလိမ့်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ထိုးစစ်လာဆင်
နေပါရောလား။ ဆေးရုံပြောင်းမယ့်ကိစ္စ တိုင်ပင်မရလို့ ယခုလို သူ့ကို
စကားများဖို့ လာရှာတာဆိုရင်တော့ စပယ်ကို သူ့ အထင်သေးမိချေ
တော့ပေမည်။ သို့သော် စပယ်က သူထင်ထားသလို သဘောထားသေး
တဲ့သူတစ်ယောက်ဟုတ်တာလေ။

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ စပယ်၊ ကိုယ်သိပ်နားမလည်ဘူး”

“နားလည်အောင်ပြောဖို့ ရောက်လာတာပဲ ယူရဲ့။ တစ်နေရာ
ရာမှာပဲ ပြောရအောင်လား”

“Ok လေ။ ဒီနီးနားက ကော်ဖီဆိုင်ကိုပဲ သွားကြစို့”

သူ Duty coat ကိုချွတ်၍ လက်မှာကိုင်ကာ ထရပ်လိုက်ပါ
သည်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူနဲ့စပယ် သီးသန့်မတွေ့ဖြစ်တာ နှစ်ပတ်
ကျော်ခဲ့ပြီကို။

ကော်ဖီဆိုင်ရောက်တော့ လူရှင်းသည့်ထောင့်ဆုံးဆုံးမှာ ရွေးထိုင်
ဖြစ်၏။ သမီးကို ဒီတစ်ခါမှခေါ်မလာဖူးတာကို သတိရလိုက်မိပါသည်။

“ကဲ၊ ပြော”

“ဟိုတစ်နေ့က ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့ကိစ္စ ပြောတာလည်း ယူ နား
မထောင်ဘူး။ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံက ခေါ်ထားတဲ့ကိစ္စကိုလည်း ယူ ခေါင်း

ထဲထည့်ပြီး မစဉ်းစားဘူး။ ယူ့ကို တို့ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ”

“ဟိုနေ့က ကိုယ်မအားလို့ စပယ်ကိုလာမတွေ့ဖြစ်တာပါ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အင်း၊ သမီးကို နားဖောက်ပေးလို့လေ။ အခုတောင် အနာရှိန်
နဲ့ ဖျားချင်ချင်ဖြစ်နေတယ်”

စိုးရိမ်သောက ရုတ်ချည်းဝင်လာလေ၏။ ဒီနေ့ Sunday မို့
သီဟရော ရာဇာပါ အိမ်မှာရှိကြပါသည်။ သီဟကတော့ သမီးကိုစောင့်
ပြီး ရာဇာကတော့ သဇင်နှင့် Date ကာ လျှောက်လိမ့်မည်မှန်း သူတို့
ကိုအသိပေးထား၏။

သမီးကိစ္စနဲ့ သီဟတို့စုံတွဲ ပြတ်သွားတာက ပူပူနွေးနွေးသာရှိ
သေးတာလေ။ အခုတစ်ခါ စပယ်ကပါ သူ့ကို ပြဿနာအစရှာလေပြီ
လား။

“ယူခေါင်းထဲမှာ ယူသမီးရဲ့ကိစ္စတွေပဲ အမြဲအပြည့်ရှိတယ်နော်”

“ဒါကတော့ စပယ်ရယ်၊ သမီးကို ကိုယ်တို့ တာဝန်အပြည့်ယူ
ထားလို့ပါ”

“တာဝန်ထက်ပိုတာကိုတော့ အားလုံးအသိပါ ယူ၊ တစ်ခါတစ်ခါ
တို့ကိုယ်တို့ မေးခွန်းပြန်ထုတ်မိတယ် သိလား။ ယူ တို့ကို တကယ်မှ

မေတ္တာရှိရဲ့လားလို့လေ”

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ စပယ်လည်း ဒုတိယ ခင်ခက်ခက်ခိုင် နင်းဆီ၊ အချိုးမျိုး ချိုးလာတာလေ။

“ကိုယ်မေတ္တာမရှိဘဲနဲ့ မင်းကိုဖွင့်ပြောခဲ့ပါ့မလား စပယ်။ ကိုယ့် အကြောင်း စပယ်အသိဆုံးပါ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကိုမဟုတ်တာလဲ”

“ယူအကြောင်း တို့အသိဆုံးဆိုတာလေ”

“စပယ်၊ ကိုယ်တို့က ကျောင်းအတူတူပြီးခဲ့ကြတဲ့သူတွေပါ။ သူ ငယ်ချင်းဆိုလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဒီလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို မသိဘူးလို့ မျက်စိမှိတ်မငြင်းပါနဲ့လား”

“တို့က တကယ်ပြောနေတာပဲလေ ယူ၊ ယူပဲ သေချာစဉ်းစား ကြည့်ပါဦး။ ကျောင်းတက်စဉ်တုန်းက ယူ၊ တို့အပေါ်မှာ သာမန်ထက် ပိုသာတဲ့သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာကို တို့လက်ခံပါတယ်။ ယူ အသည်းကွဲစူး တယ်ဆိုတဲ့ ဖွင့်လင်းတဲ့ဝန်ခံချက်ကိုလည်း တို့သဘောကျခဲ့တာပဲ။ ထား လိုက်ပါ... အတိတ်ကို တို့မပိုင်တာမို့ ယူမသိစိတ်နဲ့ တမ်းတနေရင် တောင် ယူရဲ့ First love ကို တို့ ဝန်တိုပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့

လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်မှာတော့ ယူနဲ့ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံးကို တို့ပိုင်ချင် တာအမှန်ပဲ။ အဲဒါကို ယူသိရဲ့လား”

ပိုင်ချင်တယ်တဲ့။ ဘာသဘောပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ဒီလိုစကား လုံးမျိုးကို ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့သူကသာ သုံးသင့်တာမဟုတ်လား။ ခုတော့ ကပြောင်းကပြန်ရယ်လေ။

“အခုရော စပယ်က ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်လို့လား”

စပယ်မျက်နှာလေး မဲ့သွားလေ၏။ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသလို မဲ့ပြလည်း အလှက လျော့မသွားပါချေ။ စပယ် ဘာကို အလိုမကျလို့ များ ခုလိုမဲ့သွားရတာပါလိမ့်။

“တို့က အမည်ခံသာရှိတာပါ ယူ၊ တကယ်တမ်း ယူချစ်ခြင်း တွေကို အပိုင်စားရထားတာ တို့မှမဟုတ်တာဘဲ”

ဘုရား! ကယ်ပါ၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး သစ္စာပါ စူးရစေ ရဲ့။ သူ စပယ်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာမှ စိတ် ရောကိုယ်ပါ ဖောက်ပြားခြင်းမျိုးမရှိဘဲ ဘာကြောင့် အခုလို အပ်ကျ မတ်ကျစွပ်စွဲလိုက်တာပါလိမ့်။ ခက်ပါ့ စပယ်။

“ကိုယ်က ဘယ်သူ့ကိုများ ထပ်ချစ်နေလို့လဲ စပယ်ရဲ့”

“ဒါကတော့ ယူကိုယ်ယူပဲ သိမှာပေါ့”

“ကျစ်... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ”

စပယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သူ့ကိုစူးစနဲကြည့်လိုက်လေ၏။ အလို! ဒါ ကိုယ့်ချစ်သူကိုကြည့်တဲ့မျက်ဝန်းတဲ့လား။ ကြင်နာရိပ်လေး တစ်စက်မှမပါတဲ့အကြည့်တွေက စိမ်းကားလှချည်လား စပယ်ရယ်။

“တို့က စကားပြောရင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မပြောတတ်ဘူး။ ယူ ဒါကိုသိထားပါ”

“ကိုယ်ပြောတာ ရှင်းပါတယ် စပယ်၊ ကိုယ့်မှာ စပယ်အပြင် နောက်ထပ်ချစ်ရမယ့်သူ လုံးဝမရှိဘူး။ အဲဒါ ကိုယ့်အသက်နဲ့လောင်း ပြီးပြောတဲ့ မှန်ကန်သောစကားပါပဲ”

“စကားကိုအကုန်မပြောပါနဲ့ ယူ၊ ယူ့ရင်ထဲက တို့အတွက် ပေးထားတဲ့နေရာမှာ ထိုင်ခွင့်ရတာ... တို့တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တာ အသေအချာပဲ”

“ခက်ပါလား စပယ်၊ မင်းနားလည်အောင် ကိုယ် ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ”

မှာထားသည့် ကော်ဖီခွက်ရော Tea-mix ခွက်ပါ အေးစက်စက်ဖြစ်နေချေပြီ။ ခုံမှာထိုင်နေသည့် လူနှစ်ယောက်ရဲ့ဆက်ဆံရေးက ရော ထူးမခြားနား အေးအေးစက်စက်ကြီးပါပဲလေ။

“တို့ကို ယူ ရှင်းပြစရာမလိုပါဘူး။ ယူရှင်းပြမှာ နားလည်ရအောင်လို့ Memory က Out of Date မဟုတ်တာ ယူအသိဆုံးပါ”

ပညာက မာနထောင်ပြချေပြီကော။ ဘွဲ့တူဂုဏ်တူဖြစ်ပါလျက် တစ်ခါမှမမော်ကြားဖူးတဲ့စပယ်နှုတ်မှ ဤသို့စကားလုံးတွေ ထွက်လာတာ ထူးဆန်းလေစွ။ သူ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေချေလေပြီ။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်က ဘာပြောရမလဲ။ မင်းထင်ရာစွပ်စွဲသမျှ ငြိမ်ပြီး နားထောင်ရအောင် ကိုယ်က ကျောက်ရုပ်မဟုတ်ဘူးစပယ်။ ကိုယ် ဘာမှားသလဲဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြီး အပြစ်ကို ထောက်ပြဝေဖန်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အပြစ်အမှန်တကယ်ရှိနေရင်လည်း ကိုယ် ခဲ့ခဲ့ဝန်ခံဖို့ နောက်မတွံ့ပါဘူး။ ခုဟာက ကိုယ်ဘာတစ်ခုမှမသိတဲ့ စွဲချက်တွေနဲ့ စပယ်ပြောနေသမျှ ဘာမှကိုနားမလည်တာ၊ ခက်လိုက်တာ စပယ်ရာ”

“ယူ နောက်ပိုင်း တို့နဲ့စကားပြောရင် အဲဒီလိုပဲ စိတ်မရှည်တဲ့ အသံနဲ့ အပြစ်ပဲနော်”

“ဘယ်လို”

“ယူ့ကိုယ်ယူ့ရော သတိထားမိရဲ့လား။ ယူ့သမီးနဲ့ဆို ယူ့လေသံ

က တကယ့်အဖေက သမီးရင်းကိုပြောသလို မေတ္တာကရုဏာသံအပြည့် နဲ့ နူးနူးညံ့ညံ့လေးမျိုးလေး။ Phone ထဲမှာ ပြောတာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူလေ သံက သိပ်ကိုငြင်သာပျော့ပြောင်းနေတာပါ။ တို့ကိုတော့ အဲဒီလိုစိတ် ရှည်တဲ့လေသံနဲ့ ဘာကြောင့်မပြောနိုင်ရတာလဲ။ Phone ဆက်ရင် တောင်မှ တို့ကို ယူဘယ်တော့မှ အရင်ခေါ်ဖော်မရဘူး။ တို့ဘက်က သာ အရင်စပြီး မိန်းကလေးတန်မဲ့ခေါ်ရတာ ဘယ်လောက်အောက် တယ်ထင်သလဲ”

အလို! ချစ်သူချင်း Foul တဲ့ခံစားချက်မျိုး ဖွင့်ပြောရတဲ့အထိ ပါပဲလား။ အချစ်မှာ မာနက အရေးကြီးလို့လားစပယ်။ မာနချင်းယှဉ် ရအောင် ကိုယ်တို့က ပြိုင်ဘက်တွေမှမဟုတ်တာဘဲ။

“ကိုယ့်သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စပယ်မှာ ဘာများ ထိခိုက်နစ်နာ စရာ ဘာရှိသလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ထိခိုက်နစ်နာစရာ ဟုတ်လား... သိပ်ရှိတာပေါ့။ တကယ်ဆို ယူအတွက် တို့ကသာ အမြဲမရှိမဖြစ် Essential Number One ပဲ ဖြစ်သင့်တာပါ။ ခုတော့ ယူသမီးကသာ ယူအတွက် အမြဲတမ်း One ဖြစ်နေတာ သဘာဝကျရဲ့လား”

ဘုရားရေ! ကလေးနဲ့ဖက်ပြိုင်တဲ့ ကလေးကလားအတွေးမျိုး ခိုင်

တင်မက စပယ်ပါ တွေးနေပြောနေပါရောလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘာ မှနားမလည်သေးတဲ့သမီးကိုမှ Jealous ဝင်ရတာပါလိမ့်နော်။

“ကိုယ့်သမီးက ကလေးပဲရှိပါသေးတယ် စပယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီအရွယ်လေးကိုပဲ ယူ သိပ်ဂရုစိုက်နေ တာ မဟုတ်လား။ မျက်စိအောက်မှာ အပျောက်မခံနိုင်အောင် သည်း သည်းလှုပ်ချစ်နေတာလေ။ ဘာလဲ၊ တို့ပြောတာမဟုတ်လို့လား”

“ဟာ၊ မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ စပယ်။ ကိုယ် လုံးဝထင် မထားမိဘူး။ မင်းမှာ ဒီလောက်သေးသိမ်တဲ့စိတ်ထားမျိုး ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရှိသွားရတာလဲ။ ကိုယ် သိပ်အံ့ဩတယ်”

“တို့လည်း လူပဲလေ ယူ၊ လူတောင်မှ ခံစားလွယ်တတ်တဲ့နုလုံး သားနုနုမိန်းမသားပါ။ ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်တတ်သလို နင့်နှင့် သည်းသည်းလည်း ခံစားတတ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် တို့ချစ်တဲ့လူက တို့ကိုပဲ ဦးစားပေးချင်တဲ့အတွက် ပိုသာပါတယ် ယူ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ပြိုင်ပြီး ယူချစ်ခြင်းတွေကို မှူဝေယူနေရတဲ့ခံစား ချက်ကို ယူကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါ ယူရဲ့”

ဘာမဟုတ်တဲ့ကလေးတဲ့၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကလေးဆိုပါလား။ သူ တို့ရဲ့သမီးလေးကို ဒီလိုတန်ဖိုးမထားသလို စကားအသုံးအနှုန်းမျိုး သုံး

ရတယ်လို့ စပယ်ရယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းရဲ့တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်တွေကို ကိုယ် အချိန်ကုန်ခံပြီး ပြန်မချေပချင်တော့ပါဘူး စပယ်။ အခု မင်းဖြစ်ချင် တာကိုသာ ပြောပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြောပါ”

စပယ်မျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ပွင့်ပေါ်လာလေ၏။ သူ့ထံမှ ဤ သို့စကားထွက်လာမှာကို ကြိုတွက်ဆထားတယ်ထင်ပါရဲ့။ ပြောတော့ စပယ်... ဆန္ဒရှိရာကိုသာ ပြောပါတော့။

“Ok ယူ၊ တို့နဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် မာမီရော ဒက်ဒီပါ ခွင့်ပြု ပြီးသားဆိုတာ ယူ့ကို ဦးဆုံးအသိပေးပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက ယူ မွေးစားသမီးကို ယူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို လွှဲပေးဖို့ပါပဲ။ အဲဒါမှ ဒက်ဒီတို့က ယူနဲ့တို့ကိုလက်ခံလိမ့်မယ်လို့ တို့ပြောချင်တယ်”

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ နားလည်မှုထပ်တူဆိုတဲ့ခေါ် ဟာရတွေ သူနဲ့စပယ်ကြားကနေ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်ကို ထွက်ပြေးလွှင့် ပြယ်ကုန်ပါလိမ့်။ အသည်းချင်းထပ်တူလို့ ကြည်ဖြူပါတယ်ပြောပြီမှ ဘာခတ်ရအောင် ကိုယ်တို့အရွယ်က အချစ်ကို စိမ်ပြေးလိုက်တမ်း ဆော့တတ်တဲ့အရွယ်တွေမှ မဟုတ်တော့တာပဲကွယ်။ ဒါကို သိသိကြုံနဲ့ မင်းအခုလိုပြောရက်ရတယ်လို့။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် Sorry.. ပါ စပယ်၊ သမီးကို ဘယ်သူအပြီး မွေးစားမလဲဆိုတာ ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စ ဒါ။ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သမီးရဲ့အနာဂတ်ကို မင်းဝင်စွက်ပိုင် နှင့်မရှိပါဘူး စပယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ် သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ ဘကယ်တမ်းကျတော့ မင်းက ကိုယ့်အတွက် ရင်ခုန်ဖက်မဟုတ်ဘဲ သူစိမ်းသက်သက်ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ။ ကိုယ်နဲ့မင်းကို သဘောတူတယ်ဆို ဘဲ မင်းရဲ့မိဘတွေကိုတော့ မျက်နှာပူစွာနဲ့ တောင်းပန်ကြောင်းပြော ပေးပါ စပယ်။ ကိုယ်တို့အတွက်ကတော့ ဤတွင် နိတ္တိတန်ပြီဆိုတာ ဟိုပဲ နောက်ဆုံးပြောခဲ့ပါရစေ။ Never say good bye!”

သူ ဆတ်ခနဲထရင်ကာ ထထွက်ခဲ့ပါ၏။ အဝင်ဝကောင်တာမှာ မက်ဒီနှင့် Tea-mix ဖိုးကို ရှင်းပေးခဲ့ပါသည်။ ဟုတ်ပါတယ် စပယ်။ Never say good bye! ဘယ်တော့မှ နှုတ်မဆက်ပါနဲ့။ အဲဒါဟာ ဆမ်းခွဲတဲ့ကိုယ်နဲ့မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းဆိုတာကို မင်း ဆည်း သိနေမှာပါနော်။

အခန်း (၂၃)

“ဟာ! အပြင်လျှောက်လည်မယ်ဆိုပြီး ဘယ်ကိုခေါ်လာတာလဲ ဇင်ရဲ့”

“ဒီလိုခေါ်မှပဲ မောင်က ဇင့်အိမ်ကို လိုက်လည်ဖြစ်တော့မှာပေါ့ ရှင့်။ လမ်းထဲပဲရောက်နေပြီ။ နောက်လှည့်ပြေးမယ် ကြမနေနဲ့တော့ လာ”

ရင်ကွက်ထဲဝင်လာပြီမို့ သူ ဘာမှထပ်မပြောဖြစ်တော့ပေ။ ဒါ ဇင် Date တာတဲ့လား။ သူမရဲ့အိမ်ကို မပြောမဆိုခေါ်ချလာတာလေ။ ရင်ကွက်ကသန့်ပြီး သာမန်လူတန်းစားတို့သာရှိတဲ့ပုံပါပဲ။ နယ်မှာရှိသည့် ညီမနှစ်ယောက်နှင့် မိဘနှစ်ပါးကို သတိရလိုက်မိပါသည်။ သူ လစဉ်

ပို့ပေးသည့် လစာမဖြစ်စလောက်လေးကို ဘာမှမညည်းညူဘဲ လက်ခံ ဂျာသည်ကိုး။

“လာ”

တစ်ထပ်သစ်သားအိမ်လေးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပါ၏။ လှေကားထစ် မှာ စာထိုင်ကျက်နေသည့်ချာတိတ်က အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်သွား လေသည်။ အငယ်ဆုံးကလေး ထင်ပါရဲ့။

“အဲဒါ ဇင့်မောင်လေးလေ၊ အငယ်ဆုံးပေါ့။ ဒီနှစ် (၇)တန်း”

“ဪ”

“အလတ်မက ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေပြီ။ လာ၊ မေမေနဲ့တွေ့ရ အောင်”

ချာတိတ်နှင့်အတူ အန်တီထွက်လာလေ၏။ သူ ခေါင်းညွတ်ပြ ကာ ဇင်နဲ့အတူ ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မေမေ၊ ဇင်ပြောတဲ့ ကိုရာဇာပါ”

“အေးအေး၊ တစ်ခုခုလုပ်ပါလား သမီးကြီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဇင်က သူ့ကိုမေးလေးဆတ်ပြကာ ထားခဲ့တော့၏။ ဘာလဲ၊ သူ့ ကို ခေါ်တွေ့တာများလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဇင်၊ ကိုယ် ဒီလိုတွေ့ဖို့အဆင်

သင့် မဖြစ်သေးတာအမှန်ပါ။

“သားဧရာ မောင်နှမဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

“သုံးယောက်ပါပဲ အန်တီ၊ အငယ်နှစ်ယောက်က မိန်းကလေး ပါ”

“ဪ၊ သားလည်း အကြီးပဲကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အကြီးဆိုတော့ တာဝန်ပိုပြီးကြီးတာပေါ့။ မိဘတွေ ရှိကြသေး လား”

“ရှိပါတယ်၊ ဖေဖေကတော့ ဝန်ထမ်းပါပဲ”

“အငယ်တွေက လွတ်ပြီလား”

“အငယ်ဆုံးတာတာက ဒီနှစ် (၁၀)တန်းပါ။ အကြီးမ သဲသဲက နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေတာပါ အန်တီ”

ဒေါ်သဲနုက ရင်မောသည်ထင်၊ သက်ပြင်းချသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်၊ ဇင့်မောင်လေးက ခုနနေရာမှာပင် စာသွားကျက်နေလေသည်မို့ ဧည့် ခန်းမှာ သူနဲ့အန်တီသာ ရှိနေလေသည်။

“အင်း၊ သမီးကြီးလည်း ဒီလိုပါပဲ။ အလတ်မ ကုမ္ပဏီလုပ်တယ် ဆိုတာကလည်း သူ ဝတ်ဖို့စားဖို့ပဲပို အာရုံစိုက်နေတာနဲ့ သူ့လစာက

သုံးမလောက်ပါဘူး။ အန်တီက မုဆိုးမဆိုတော့ သားမေမေထက် ပိုပင်ပန်းတာပေါ့ မောင်ရာဇာရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုင်မဆိုင်မသိပေမယ့် ရောယောင်ပြီး ‘ဟုတ်ကဲ့’ လိုက်ရပါ၏။ ဘာလဲ အန်တီ၊ ဘဝသမားချင်းမို့ ညည်းညူပြချင်တာများလား။ ဇင်ကရော ဘာကြောင့် ခုထိထွက်မလာသေးဘဲ ကြာနေပါလိမ့်။

“ဟိုတလောတုန်းက သမီးလတ်ရဲ့ကုမ္ပဏီက GM ဆိုလား။ အိမ်ကိုလာသွားတယ်ကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ သမီးကြီးကိုတွေ့သွားတော့ သဘောကျတယ်ဆိုပြီး ပြောတယ်လေ”

“ဗျာ!”

“အဲဒါနဲ့ သမီးကြီးက သားကို အန်တီနဲ့တွေ့ပေးမယ်လို့ ပြောလို့ပါ”

ဘုရား၊ ဘုရား... ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာပါပဲလား။ ဘယ်ကနေဘယ်လို မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး အဲဒီ GM က ဒီလိုရောက်လာတာပါလိမ့်။ ပြီးတော့ ဘာလို့များ ဇင့်ကိုမှ မျက်စိက လာကျသွားတာ

ပါလိမ့်နော်။

“သားလည်း ပညာတတ်ပဲကွယ်။ ဒီလောက်တော့နားလည်မှာပါ။ အန်တီကတော့ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တဲ့စေတနာအပြည့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားရယ်... အိမ်ထောင်ဆိုတာ မေတ္တာနဲ့ချည်း သက်သက်တည်ဆောက်လို့ မြဲတဲ့အရာမှမဟုတ်ဘဲ။ နှုတ်ခမ်းပွဲချင်း မီးမှုတ်လို့...”

နားထဲမှလေတွေ တလဟောထွက်လာသလိုနယ်။ သူ ဘာမှ ဆက်မကြားတော့ပါချေ။ အန်တီ ဖြည်းဖြည်းနဲ့မှန်မှန်လေး ပြောနေသမျှ ဘာတစ်ခွန်းမျှမဟဘဲ စားပွဲကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေမိပါသည်။

အတော်ရင်နာစရာကောင်းတဲ့အဖြစ်ပါပဲလား။ ဝေါဟာကြွယ်ဝလှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ သူတို့လိုရှေ့နေပေါက်စတွေထက် အန်တီရဲ့စကားလုံးတွေက ပိုလှနေတာလေ။ အေးစက်ပြီး မာကျောလှတဲ့ မိုးသီးတွေလို အင်အားပါတဲ့လက်နက်တစ်ခုပါပဲလား။

တတ်ထားသည့်ပညာ၊ လက်ရှိအနေအထားနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်မြဲနိုင်အောင် သူ့ရော ဇင်ပါ ပြုလုပ်နိုင်ပါလျက်နဲ့ မယုံကြည်ပေးနိုင်ဘူးတဲ့လေ။

'အိမ်ထောင်ဆိုတာ မေတ္တာနဲ့သက်သက် တည်ဆောက်လို့ မမြဲ နိုင်တဲ့အရာ' တဲ့လား။ သိပ်ကို လှပထိရောက်တဲ့စကားလုံးတွေပါပဲ။ သို့သော် အဆိပ်လက်နက်လို လှပပေမယ့် ရက်စက်တဲ့သွေးမိစ္ဆာနယ်ပါလေ။

“ဒါကြောင့် အန်တီပြောတာကို သားတို့ သေချာနားထောင်စေချင်ပါတယ်။ လောကမှာ ရွှေချင်းထပ်မှမြတ်တယ်လို့ ဆိုရိုးရှိသလို အန်တီသမီးကြီးကို မြလိုတန်ဖိုးထားပြီး ရွှေနဲ့ပဲ”

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ် အန်တီ”

“ဝမ်းသာပါတယ် သား။ အန်တီစိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမယ့်”

“ကျွန်တော်နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီကို တစ်ခုတော့ပြောခဲ့ပါရစေ။ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားဖြစ်နေရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ခစေချင်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ မေတ္တာမပါတဲ့အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်ခတော့မှပျော်ရွှင်မှုမရှိ မသာယာနိုင်ဘူးဆိုတာပါ။ အန်တီသမီးကို လူကုတ်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ တင့်တင့်တယ်တယ် ထားချင်တာမှန်ပေမယ့် တစ်သက်လုံး မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ရှင်သန်သွားရမှာကိုတော့ ဇင့်အတွက် ဒိတ်မကောင်းပါဘူး အန်တီ။ အားမတန်လို့ မာန်လျှော့ကြစတမ်းဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ဇင့်ထက် အန်တီရဲ့မိခင်မေတ္တာကို

လေးစားသမှုနဲ့ လက်ခံပေးလိုက်ရတာပါ။ ရွှေဆိုတာ မြေကြီးထဲက ရတာပါပဲ အန်တီ။ အဲဒီမြေကိုမထိဘဲ ဘယ်လူသားမှ ရှင်သန်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က မြေကြီးမို့ ဒီဘဝမှာ သူများနင်းသမျှ သည်းခံလိုက်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

သူ ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်စဉ် အတွင်းခန်းထဲမှ လင်ဗန်းလေးကိုင်လျက် သဇင် ထွက်လာလေ၏။ စေတနာနဲ့ပြင်ဆင်လာတာမှန်ပေမယ့် ဤအိမ်မှညော်ခံမှုကို သူလက်သင့်မခံသင့်တော့တာလေ။

“မောင်၊ ဘယ်လဲ။ နေ့လယ်စာစားပြီးမှပြန်လေ။ ကော်ဖီနဲ့မုန့်”

“ကိုယ်ကိစ္စရှိလို့ ပြန်တော့မယ် ဇင်”

“ကိစ္စ၊ ဘာကိစ္စလဲ။ အရေးကြီးလို့လား”

“ကြီးတာပေါ့။ ညက သမီးကိုယ်နည်းနည်းနွေးနေလို့ စောစောပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ် ဇင်၊ နောက်မှတွေ့မယ်”

“မောင်... မောင်”

တကြော်ကြော်လိုက်ခေါ်နေသည့်ဇင့်အသံက အိမ်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ လွမ်းရတာထက် နာကျင်တာက ပိုသာပါတယ် ဇင်။ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ကမ်းတစ်ဖက်ဆီ ဆွဲပို့လိုက်တဲ့အရာက 'ငွေ' တဲ့။ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့လက်နက်တစ်ခုပါပဲ။

ပါးပါးလေးပါးနော်။ အသည်းမှာ ဒဏ်ရာရှိဖူးပြီမို့ နောက်ထပ်ရ တဲ့ဒဏ်ရာလောက်တော့ မပြောပလောက်ပါဘူး။ (၂၀)ဝန်းကျင်တုန်းက လို အရူးအမူးအလူးအလဲဖြစ်တဲ့အထိ အခုမဖြစ်တော့အောင် ရင့်ကျက် နေပြီပဲ။

အချစ်ကိုအလေးအနက်ထားခဲ့တဲ့လူအတွက် ပေးတဲ့ရလဒ်က ဤမျှအထိ နာကျင်ရသလား လောကကြီးရယ်။ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ် ယောက်ကိုမျှ နာကျင်အောင်ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမရှိပါဘဲ ဘာကြောင့်များ ဒီ ဘဝမှာ သူ့ရင်ကိုနာအောင် ဝဋ်ကြွေးကြော်မှာ ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တာပါလိမ့်။

သမီးအတွက်နဲ့ပဲ ညှိရမယ်ထင်ထားတဲ့မျှော်လင့်ချက်က မြန်း ခနဲရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးခဲ့ချေလေပြီ။ ဇင်ရယ်... နားလည်မှုတွေနဲ့ တည် ဆောက်နိုင်မယ်လို့ ယူဆထားတာမှန်ပေမယ့် မောင်တို့ရေစက်က ဒီ မှာတင် ကုန်သွားပြီမို့ အပြီးတိုင်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါစို့။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ချစ်ခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ နာကျင် ခြင်းဆိုတဲ့အရာက တိတ်တဆိတ်စောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုတာပါလေ။

ဪ... မောင်ရဲ့ဒုတိယမြောက်ချစ်ခြင်းတွေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ရတဲ့ 'ဇင်'ရယ်။

တံခါးလာဖွင့်ပေးတာ သူ့ရဖြစ်နေသည်မို့ မျက်လုံးဖြူးသွားရလေ သ်။ ဒီကောင် ဒီအချိန်ကြီး ဘာလို့ အိမ်မှာရှိနေတာပါလိမ့်။

“မင်း Duty မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်၊ ပြန်လာတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သမီး ဖျားနေပြီ”

“ဟာ!”

နောက်ကျိလာသည်ဦးနောက်ထဲမှာ 'ဒိန်း'ခနဲပြည်သံက အကျယ် ကြီးမင်း။ ဧည့်ခန်းဆက်တီခုံမှာ သမီးက ခွေခွေခေါက်ခေါက်လှဲလှောင်း နေလေ၏။ နဖူးကိုစမ်းကြည့်တော့ ကိုယ်က ခပ်နွေးနွေး။

“ဆေးတိုက်ထားသလား”

“ငါ ဆရာဝန်ပါကွ။ နားဖောက်ထားတဲ့အရှိန်နဲ့ ကိုယ်နွေးနေ တာပါ။ မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ ခက်တာက တစ်ခါမှဒီလိုမဖျားဖူးတော့ သမီး ညည်းညူနေတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး”

“ခက်ဒီ”

“လာပြီ Sweetie...ဘာလိုချင်လို့လဲ သမီး”

“ပါပါ ပြန်လာပြီလား”

“လာပြီသမီးရဲ့၊ ရောက်နေပါပြီခင်ဗျာ”

“တာရှာကိုအိုပါ”

“အိုရမယ်၊ ပါပါရေချိုးရဦးမှာ သမီးရဲ့”

“ဪ၊ အရေးထဲမှ မင်းရေချိုးတာက အရေးကြီးလား။ သမီးက အရေးကြီးသလား”

“အေးအေး... အိုပြီသမီးရယ်၊ အိုပါပြီ”

Shirt အင်္ကျီအဖြူကိုချွတ်လိုက်ကာ စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ဖြင့်သာ သမီးကိုအိုလိုက်ရပါ၏။ ဧည့်ခန်းထဲ ဟိုဒီလျှောက်နေစဉ် သီဟက ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ဖြင့် ထွက်လာပါသည်။

“ဆန်ပြုတ်ရပြီ သူရ”

“ကြက်သား နူးရဲ့လား”

“နူးပါတယ်ကွ”

“Sweetie ဆန်ပြုတ်လေး သောက်ရအောင်နော် သမီး”

“ဟင့်အင်း၊ သောက်ချင်ဘူး”

“တစ်ခုခုသောက်မှဖြစ်မှာပေါ့ သမီးရဲ့။ မနက်ကတည်းက သမီး ဖိုက်ထဲမှာ ဟောလစ်လေးတစ်ခွက်ပဲ ရှိတဲ့ဟာ။ ပြီးရင် ဆေးသောက်ရဦးမယ်”

‘ဆေးလည်း သောက်ချင်ပါဘူးလို့ဆိုနေမှ... ဖေဖေ၊ အို’

“ဟာ၊ ငါ့သမီးကတော့ ဂျပန်ပူလီပဲကွာ။ ကဲ၊ လာလာ”

ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို စားပွဲထက်ချကာ သီဟ လက်ပြောင်းယူရပြန်လေ၏။

“ငါ နောက်ဆုတ်ခဲ့ရပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဇင်နဲ့”

“ငါလည်း အခုလေးတင်ပဲ စပယ်နဲ့လမ်းခွဲခဲ့ရတာ”

“ကောင်းကွာ၊ အသည်းထပ်ကွဲတာကလည်း သုံးယောက်စလုံး အတူတူချည်။ ဘယ်လိုကံကြမ္မာပါလိမ့်”

“ဒက်ဒီ”

“အေး၊ လာပြီ Sweetie”

သီဟရွှေ့တ်သံနောက်မှာ သမီးအသံတိုးသဲ့သဲ့လေးကြောင့် သူရ လက်ပြောင်းယူ၍ အိုရပြန်လေ၏။ ဆေးရိုက်ဖြင့် အိပ်ပျော်မချင်း လက် နောခြေပါတောင့်အောင် သမီးကိုတစ်လှည့်စီ အိုပြီးနေရပေမယ့် သူတို့ ဆည်းမိကြ။

ရင်ထဲမှာ နာနေတာထက် သမီးအတွက် ပူပင်မှုက ရင်တစ်ခု

လုံးကို လောက်မြိုက်နေသည်ကို။ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ သူတို့သုံး
ဦးအတွက် ဘာမှမကြီးကျယ်တဲ့ အင်ပေါက်ရာလေးသဖွယ်ပါလေ။

“မင်း နားဖောက်ခိုင်းလို့ဖြစ်တာ”

“အံ့မာ၊ မင်းပဲ ရွှေဆင်ချင်လို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းလျှာရှည်လို့ သမီးဖျားရတာကွ”

“ဟာ၊ ကလေးဖျားနေလို့ပါဆိုနေမှ အပြစ်ပုံနေကျသေးတယ်။
တိုးတိုးကွ”

“ရှု...”

“ဒက်ဒီ”

“ဝေ... ဘာလဲ သမီးရယ်”

“ရှုရှုပေါက်ချင်တယ်”

“ကဲ၊ မင်္ဂလာရွှေပါးဟက်က ရေပက်တော်မူမဟဲ့။ လာ၊ ငါ့
တံခါးဖွင့်ပေးမယ်ဗျာ”

ရှုပေါက်ပြီးတော့ သမီးက တော်တော်နှင့်စကားမပြောတော့
ချေ။ ဒုက္ခပဲ ‘ချို’ဆိုတာတောင် မပူတာတော့ပါလား။

“ဒက်ဒီ”

“ဟော၊ ပြော... သမီး”

“ပေမေ့ကိုခေါ်ပေး”

သက်ပြင်းကို ပြိုင်တူချလိုက်မိကြလေ၏။ ဟင်းနော်၊ ကလေး
ကိုပြောထားသလို ပန်းရထားကြီးနဲ့သာ မိုးပေါ်သွားလို့ရရင် သူတို့သား
အဖေတစ်တွေ တစ်ပြုတစ်မကြီး သွားလိုက်ကြချင်ရဲ့။

ဪ၊ ဖေဖေ ပါပါ။ ဒက်ဒီတို့ရဲ့ ရှုမငြီးတဲ့ ချစ်သမီး တာရာ
ရယ်။

နောက်ထပ်နှလုံးသားအစုံ ကြေမှုသွားခဲ့သည့် ဒုတိယပုံပြင်တစ်
ပုဒ်ပြီးသွားသည့်နောက် (၁၅)နှစ်ကြာ၌...

အခန်း (၂၄)

ခမ်းနားထည်ဝါလှပသည့်တိုက်ကြီး၏ရှေ့မှာ နောက်ဆုံးပေါ်ကား
တစ်စီး ရပ်သွားပါ၏။ ကားပေါ်မှ ခေတ်မီလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ဆင်းလာလေသည်။ ဒဂိုက်ဘာက ကားကို ဂိုထောင်ထဲသိမ်း
ရန် မောင်းသွားစဉ် မိန်းကလေးက အိမ်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာ
ခဲ့လေ၏။

“လာပါ၊လာပါ တာရာသီဟသူဇာ။ မယ်မင်းကြီးမကို view
ရာတွေ ရှိလို့ပါခင်ဗျ”

“ဟာ. ဖေဖေ Dad ပါပါတို့ လူစုံတက်စုံရှိနေတာပါလား”

“ရှိရမှာပေါ့။ ညည်းကိုဝိုင်းဆုံးမကြဖို့ မစုံစုံအောင်စုပြီး ရှိရတာ

ပဲ။ ကဲ၊ ပြောပါဦး။ အခု ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ကျောင်းကပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ တာရာက ကျောင်းမတက်လို့ ဘယ်လိမ့်နေရမှာလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျောင်းက ဘာကျောင်းလဲ၊ စလုံးကျောင်းလား၊ ခက္ခေးကျောင်းလား၊ လင်းစမ်းပါ မရွှေချောရယ်”

“ဟမ်၊ What စလုံး and ခက္ခေး”

“စလုံးဆိုတာက စာသင်တဲ့ကျောင်းပေါ့ဟဲ့။ ခက္ခေးဆိုတာက ညည်းဘဲဘဲနဲ့ အသည်းစကားတွေသင်တဲ့ကျောင်းလေ။ ငါ ထတည်လိုက်ရ၊ မီးသတ်ဥဩသံ ညံ့ကုန်တော့မှာပဲ”

သမီးက လျှာလေးထုတ် ဇက်လေးပုပြီး သူတို့ရှေ့ဆက်တီခုံမှာ ပြုံးစစပျက်နာဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ခြောက်... သမီးတောင် အသစ် (၁၉)နှစ်၊ ဒုတိယနှစ် ECO ကျောင်းသူကြီးဖြစ်နေပြီပဲ။

“ကဲ၊ ပြော”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ ပါပါရဲ့”

“ညည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါနဲ့ တွဲခုတ်နေတယ်ဆိုတဲ့ပြစ်မှုပေါ့။ ငါတို့အားလုံး သတင်းအတိအကျရပြီးသား၊ ညာလိုရမယ် မတွေးလေနဲ့”

“အတိအကျသိရင်လည်း တာရာကိုမေးမနေနဲ့ပေါ့ ပါပါရဲ့။ ဒီ

နေ့ တာရာကျောင်းမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေတာကို သက်သေအထောက်အထားနဲ့ အလီဘိုင်ပြနိုင်တယ်။ သိလို့လား”

တောက်! ငါနော်၊ ရှေ့နေကို ဆရာလုပ်တဲ့လေသံနဲ့။ ဒင်းကတော့ ထော်လော်ကန့်လန့် စပြီးလုပ်နေတာလေ။

“စကားကိုဝေ့ပြီးမပြောနဲ့၊ ပြော၊ ညည်း ဘယ်သူနဲ့ကြိုက်နေတာလဲ။ ရှင်းရှင်းပြော”

“ဟင်းဟင်း... နန္ဒကျော်”

“ဘာ! နန္ဒကျော်ဆိုတာ ဟို ဦးမျိုးမြင့်ကျော်နဲ့ ဒေါ်ရီစီရဲ့သားအရိုးလေးလား”

“Yes, အဲဒီ Bone Stick လေးအစစ်ပါပဲ”

“တောက်! နင်တော့နော် နာတော့မှာပဲ။ (၁၀)တန်းကို All D နဲ့ အောင်ပြီး သူရလို ဆရာဝန်လည်း မလုပ်၊ ငါ့လို အင်ကျင်နီယာလည်း မလုပ်၊ ရာဇာလို ရှေ့နေလည်း မလုပ်ချင်ဘူးဆိုပြီး ဒီ ECO ကိုယူလိုက်တာကို ငါတို့အပြစ်မယူခဲ့ဘူး။ ဘာလို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါ့ဆီက တကိုးတောင်နေတဲ့ အဲဒီကောင်လေးကို ညည်း ဘာသွားကြိုက်ရတာလဲ မိတာရာရဲ့”

သီဟကြိုးအော်သံက အိမ်ထဲမှာ ဟိန်းထွက်လာပါ၏။ သမီးက

သူရသီ စစ်ကူတောင်းသည်နယ် မျက်လုံးအသာလှမ်းကြည့်စဉ် သူရက ဖျတ်ခနဲအကြည့်လှည့်လိုက်လေ၏။

“အဲဒီတုန်းက ဖေဖေ Dad ပါပါတို့လိုင်းကို တာရာ တစ်ခု ရွေးလိုက်ရင် ကျန်တဲ့သူက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ဒီစီးပွားရေး ကိုပဲ ယူလိုက်တာပါ”

“ဒါဖြင့် ဒီခွေးပစ်တဲ့တုတ်ကို ညည်းကြိုက်လိုက်တာကျတော့ ရော”

သမီးက လက်ကိုင်ပုဝါလေးကိုလိမ်ကျစ်ရင်း ခါကိုယ် ဟိုဒီစောင်း လိုက်ပါ၏။ အောင်မာ! ဒါက သူတို့ရှေ့မှာ ထိုင်မနေချင်တော့တဲ့ Style ပြနေတာပေါ့လေ။ စိတ်ရှိလက်ရှိ နားရင်းထအုပ်လိုက်ရင် အသံမြကြီး နဲ့ မျက်စည်တွေ မူးသီးလုံးလောက်ကျပြဦးမှာစိုးလို့။ သိလား။

“သနားလို့”

“ဘာ...”

သုံးယောက်သား ဖြိုင်တူအော်လိုက်ကြတာမို့ သမီးက တွန့်ခနဲ ဖြစ်ကာ နောက်ကိုလည်း ဆုတ်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ဟင်းခော်၊ ဒင်း တော့ လက်နဲ့ အတော့ကိုနီးလွန်းနေပြီ။ သနားလို့သနားမှန်းမသိ။ ဖအေ သုံးယောက် ချစ်လွန်းမှန်းသိနေလို့ ရောင့်တက်နေတာ။ ခေါင်းပေါ်တက်

ပြီး အမွေးနှုတ်ချင်နေတာလေ။

“အဲဒီအရိုးပိန်ကို ဘာများသနားစရာရှိလို့လဲကွ၊ ငါနော်”

“ငယ်ငယ်တုန်းကသာ ပိန်တာပါ ဖေဖေရဲ့၊ အခုပိန်တော့ပါ ဘူး”

“လျှောက်လဲချက် လာတင်မနေနဲ့။ လက်မခံဘူး”

“ဟုတ်တယ် ပါပါရဲ့၊ သူကလေ တာရာ ခေါင်းမညိတ်ရင် ရ ထားလမ်းပေါ်မှာ ကန့်လန့်သွားအိပ်မှာတဲ့။ မီးပွင့်လမ်းဆုံမှာ မျက်စိမှိတ် ပြီး သွားရပ်မယ်လို့လည်း ပြောသေးတယ်။ ပြီးတော့လေ၊ ဟို Traders Hotel အပေါ်ဆုံးထပ်ကနေ ခုန်ချပြမှာလို့ပြောတာနဲ့... အဲဒါ သနားပြီး”

“ညည်းမှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလား။ သူပြောတာအားလုံး ညည်း အတွက် လုပ်မယ်ထင်နေလား။ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောနေ သမျှ လိုက်ယုံနေတာ ညည်းမှာ ပုစွန်ဦးနှောက်ပဲရှိလို့ပေါ့။ အလကား ဟာလေး... အသုံးကိုမကျဘူး။ သူများလိမ်လို့ညာလို့မှန်းမသိ”

“အေးလေ၊ ဖအေတွေက ဒီလောက်ထက်ပြီး နင့်အလှည့်ကျမှ နုလပိန်းတုံးဖြစ်နေတာ။ နင့်အစား ငါတို့ရှက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

အတိုင်အဖောက်ညီညီဖြင့် ပြောနေကြသည့် ဖေဖေနဲ့ပါပဲအလယ်မှာ ထိုင်နေသည့်ဒက်ဒီကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှမပြော။ အဲဒီလို တိတ်နေတာက တာရာအတွက် ပိုအနေခက်စေတာမဟုတ်လား။ အဖေနှစ်ယောက် ပေါက်ကွဲတာကမှ နေသာထိုင်သာရှိသေးတာလေ။

“လေနဲ့ပြောတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့။ အဲဒီနေ့က အဖြေမရမကတောင်းပြီး သူ့လက်ကောက်ထုတ်ကို ဘရိတ်စားနဲ့ တကယ်ဖြတ်ဖို့လုပ်တာနဲ့”

“တောက်! တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့အကောင်။ ညည်းအားနည်းချက်ကိုသိလို့ တမင်လုပ်ပြတာဟဲ့ မိတာရာရဲ့။ ငါနော်၊ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထထုလိုက်ရ၊ နံပြားဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ဖေဖေကလည်း တာရာ ဒီအရွယ်လေး ရည်းစားထားမိတာ ပြစ်မှုကျူးလွန်တာကျနေတာပဲ။ စွပ်စွဲနေလိုက်ကြတာနော်။ သေးသေးလေးကိုများ”

“ဘာသေးသေးလေးရှာလဲ... အကြီးကြီးမှ အကြီးကြီး။ နင့်ယောက္ခလောင်းက ငါ့ကိုမျက်ခုံးလေးပင့်ပြီး ဘယ်လိုလဲ ကိုသီဟဇေဇယ်ငယ်တုန်းက စကား၊ အခုအတည်ပဲနော်ဆိုပြီး ငါ့ဆီမှာ နင့်ကိုလာတောင်းတဲ့နေ့၊ အဲဒီနေ့ရာမှာပဲ ငါ ဝိုင်ခနဲလဲသေပြီမှတ်”

“ဟုတ်တယ်၊ I object... ငါလည်း ကန့်ကွက်တယ်။ လုံးဝသဘောမတူဘူး”

“ဟင်၊ ရည်းစားထားမိတဲ့ဟာပဲ၊ ယောက်ျားယူသွားတာမှမဟုတ်တဲ့ဟာကို”

“မရဘူး ရည်းစားထားတယ်ဆိုကလည်းက ယောက်ျားယူဖို့အစပျိုးတာပဲ။ ငါတို့မှာတောင် နင့်ကိုတုန်နေအောင်ချစ်လွန်လွန်းလို့ ရည်းစားတွေကို အကုန်ဖြတ်ပြီး မွေးလာ ဂရုစိုက်လာပေးတာဟဲ့။ အေးပေါ့လေ၊ ညည်းက ငါတို့ကို (၅၂၈)ပဲပေးပြီး ဒီအရိုးချောင်းကို (၁၅၀၀) ပေးမှတော့ ဒင်းက ချိန်ခွင်လျှာအသာကြီးပေါ့”

“(၁၅၀၀)မဟုတ်ဘူး ပါပါရဲ့၊ (၂၀၂၈)ပါ”

“ကောင်းပေါ့၊ အဲဒီ (၂၀၂၈)နဲ့ နှစ်ယောက်ပေါင်း (၄၀၅၆)ရမှတော့ ငါတို့ထက် ပိုချစ်မိတော့မပေါ့။ ကောင်းတယ်... သိလား၊ သိပ်ကောင်းပေါ့”

သမီးက သူ့ရကိုမော့ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းစုပြလေ၏။ သူ့ရက သက်မကိုချကာ ထရပ်လေသည်။

“နားညည်းတယ် ပြောမနေနဲ့တော့။ ငါတို့ထက်ပိုချစ်တဲ့သူတွေမှတော့ အဲဒီလူနဲ့ပဲ နေပါစေတော့”

“ဟင်! ဒက်ဒီက ဘယ်သွားမလို့လဲလို့”

“ဒီအိမ်က ဆင်းမယ်၊ ငါတို့စကားကိုနားမထောင်မှတော့ ညည်း အိမ်မှာ မနေတော့ဘူး။ ငါတို့ကိစ္စနဲ့ ငါပြန်တော့မယ်။ ဒါပဲ”

“ဒက်ဒီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့လည်း ဆင်းပြီ”

သုံးယောက်သား ထထွက်သွားကြတာမို့ သမီးက ပံ့ပိုးပေးနေလေ၏။ လှေကားဆီအရောက်မှာတော့ ပြခနဲငိုသံ ထွက်လာလေတော့သည်။

“အိ၊ ဖေဖေတို့ကိုမချစ်လို့ တာရာ ရည်းစားထားတာမှမဟုတ်တာကို။ သမီးလုပ်တဲ့သူ အပြစ်သေးသေးလေးကျူးလွန်မိတာနဲ့ အဖေတွေက အိမ်ပေါ်က ဆင်းတယ်လို့ လူကြားလို့မကောင်း... တာရာကို မချစ်ကြတော့ဘူးလား”

“မချစ်ဘူး ညည်းမှာ ငါတို့ထက်ပိုချစ်တဲ့သူ ရနေပြီမဟုတ်လား”

“အဲဒါက အဲဒါပဲလေ၊ ဖေဖေတို့အပေါ် တာရာချစ်တာနဲ့ တူမှာလားလို့”

“မသိဘူး”

“ယောက်ျားကြီးတွေဖြစ်ပြီး စိတ်ကောက်တာကလည်း မြန်လိုက်

တာ။ ဖြတ်မယ်၊ ဖြတ်ပါ့မယ်။ အဲဒီ bone stick ကို။ ကဲ၊ ကျေနပ်ပြီလား။ နောက်ဆို ဖေဖေ Dad ပါပါတို့ကို သဘောတူမတူအရင်မေးပြီးမှ တာရာ၊ ချစ်သူရှာပါ့မယ်။ I promise ”

သူတို့သုံးယောက်သား သမီးကိုကျောပေးထားရင်း ပြုံးလိုက်မိကြလေ၏။ ကဲ၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီလောက်တော့ တင်းထားဦးမှဖြစ်မယ်လေ။ နောက်ဆို အဲဒီကောင်လေးရဲ့မိဘတွေ လာတောင်းတဲ့ အဖြစ်နဲ့ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ။

အဲဒီ ဗလကြော်... ဗယာကြော်တော့ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ လာမှတွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ခုတော့ သမီးကို အလျှော့မပေးဖို့ သူတို့သုံးယောက် စိတ်ကိုတင်းထားဦးမှပါလေ။

ဪ၊ နေသုံးစင်းကြောင့် ကြယ်ကလေး အမြဲတောက်ပနေရင် သူတို့သုံးယောက်လုံး ကျေနပ်နေမှာအမှန်ပါပဲ။

လေးစားလျက်...

မောင်မောင်
16th Feb: 2011
PM 2:457

ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
နိုင်ငံတော်အဖွဲ့အစည်း

ဇွဲယွန်းစောင်

၂၀၁၁ ဩဂုတ်လတွင် စတင်ဖတ်နိုင်ပါပြီ

- ၁။ အချစ်နတ်သမီး ဖန်ဆင်းသည့် အပန်းကျိန်စာ
- ၂။ အိပ်ပက်ပုံပြင်
- ၃။ နေနှစ်စင်းနှင့် ကခုန်သော လတစ်စင်း
- ၄။ ကဝေတစ်ကောင်၏ ညှို့ခြင်းခံရသော မှော်ဝင်ပန်းတစ်ပွင့်
- ၅။ ရွှေရည်သွန်းလို့ လင်းလက်ခဲ့ပါသည်
- ၆။ ရည်းစားမဖြစ်ခင် ကွဲတဲ့အသည်း
- ၇။ သိပ်ချစ်တော့ သဝန်တိုတယ်
- ၈။ အယောင်ဆောင်ခံရသည့် အချစ်စစ်
- ၉။ ရတနာသူရဲကောင်း
- ၁၀။ ဗွတ်ရည်ပြစ်နှစ်စင်း၏ ပြစ်ဖျားခံရာ